

ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

- ❖ Επιχείρηση Ανδρομέδα
- ❖ Παράξενο Σενάριο
- ❖ Θεσσαλονίκη Επικίνδυνη Αποστολή
- ❖ Λίγο πριν ξημερώσει
- ❖ Κώδικας Σιωπής Σοφία
- ❖ Πεντάπολη – Προφήτης Ηλίας – Πριν εκατό χρόνια

Εμμανουήλ Παπάς – Ένας ανώτερος άντρας

Γιωργάκης Ολύμπιος – Στη σκάλα των αγγέλων

Το περιβόλι της Παναγίας

Γιάννης Φαρμάκης – Ο θυλικός επαναστάτης

Νικόλαος Σκουφάς – Ο υπέροχος εθνεργέτης

Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' – Ένας Άγιος στην Αγχόνη

Αρχιμανδρίτης Κύριλλος – Η δικαίωση

Καπετάν Μητρούσης – Ο ήρωας της καμενικίας

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ

Ι. Μ. ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ – ΑΝΕΝΔΟΤΗ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΡΟΠΥΡΓΙΟ

Ο ΠΟΙΜΕΝΑΣ

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα με την ένδειξη * ανήκουν πλέον στο ιερό παρεκκλήσι του Προφήτη Ηλία της Πεντάπολης Σερρών. Τα πνευματικά δικαιώματα και τα έσοδα, προσφέρθηκαν από τον συγγραφέα στο ιερό παρεκκλήσι.

ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ISBN

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ : ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ

Το βιβλίο τυπώθηκε και βιβλιοδετήθηκε

Στο τυπογραφείο : ΑΦΟΙ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ Ο. Ε.
στις Σέρρες

Επιμέλεια κειμένων : ΝΟΥΧΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

« ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ »

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

...Τα μεγάλα αξιώματα συντροφεύονται και συνοδεύονται και από μεγάλα καθήκοντα. Εκείνος που βρίσκεται στην πρώτη θέση πρέπει να προσπαθεί όπως πάντοτε να παρουσιάζεται αντάξιος της θέσης του...

-ΕΙΣΑΓΩΓΗ-

Ο ηγούμενος έμεινε για λίγο αμίλητος κι ύστερα συνέχισε λέγοντας : « Ένα χρόνο μετά, αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο, επηρεασμένος από αυτά που διάβασα μέχρι τότε. Ήμουν είκοσι χρονών εκείνη την εποχή. Μέσα μου έκαιγε μια ακατανίκητη φλόγα! Έκανα με τη φαντασία μου ένα μεταγωγικό αεροπλάνο και κάθισα στο πιλοτήριο μόνος μου να συλλέξω πετώντας, των ανθρώπων τα όνειρα, των ανθρώπων τις πίκρες και τους καημούς τους.

Έτσι νοερά, ξεκίνησα το ταξίδι μου!

Την πρώτη μέρα το μεταγωγικό πέταξε σε κατεστραμμένες πόλεις του Β' παγκοσμίου πολέμου. Γέμισε με εικόνες θλιβερές και με φωνές απόγνωσης όλο το αεροπλάνο.

Ολόκληρες πλαγιές γεμάτες σταυρούς από εκατοντάδες νεκρούς.

Ψωριασμένοι πολίτες, πόδια να μυρίζουν από την εφιαλτική μυρουδιά της γάγγραινας, ανθρώπους που στέκονταν στον τοίχο περιμένοντας την εκτέλεση και караβάνια αστέγων μες' τη βροχή και το κρύο να περιμένουν θαλπωρή κι έναν καλό λόγο..., κι εκεί μες' την εγκατάλειψη, στην αποτρόπαια εικόνα, είδα ένα κοριτσάκι· δέκα ίσως και δώδεκα χρονών λεπτό, αδύνατο σαν κληματσίδα να κρατάει τη μητέρα του απ' τον αγκώνα και να προχωράνε μαζί, γιατί το πόδι της γυναίκας ήταν μπαταρισμένο!

Σ' εκείνη την εικόνα έκλαψα πικρά κι έδωσα όρκο πως δεν θα οδηγούσα το μεταγωγικό ξανά..., γιατί δεν μπορούσα στην ουσία να κάνω τίποτα. Ήμουν απλά ένας θεατής και τίποτα άλλο. Θύμωσα μάλιστα τόσο πολύ με τον εαυτό μου που τον μάλωσα κι είπα μέσα μου! Αν στη ζωή δεν μπορείς να βοηθήσεις τους συνανθρώπους σου, τότε ποιος είναι ο σκοπός της ζωής σου; Γιατί ζεις; Ποιος ο λόγος της ύπαρξής σου; »

Την άλλη μέρα κλείδωσα το μεταγωγικό στο συρτάρι της ντουλάπας κι έφυγα από σπίτι λέγοντας στους γονείς μου πως θα πήγαινα να προσευχηθώ στο Άγιον Όρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Εξήντα χρόνια μετά, μια ψυχή· τράβηξε από την κλειδωμένη ντουλάπα τα σχέδια του « μεταγωγικού ». Ο χρόνος δεν είχε αφήσει σημάδια πάνω τους. Όλα έδειχναν πως ήταν έτοιμο για ένα νέο ξεκίνημα. Για μια δεύτερη πτήση. Έναν ολόκληρο μήνα παιδεύονταν έως ότου ακούσει τις καλολαδωμένες μηχανές του να δουλεύουν καλά. Ίσιασε τα φτερά από τις ζάρες του ανέμου και γέμισε τα ντεπόζιτα με καύσιμα. Την επομένη θα πετούσε!

Λίγο πριν σκοτεινιάσει κι αφού έκανε έναν τελευταίο έλεγχο στα όργανα του κόκπιτ, κλείδωσε το σκάφος κι έπεσε να κοιμηθεί. Η καλή πλοήγηση απαιτούσε ξεκούραστο και καθαρό μυαλό.... Τώρα το βάρος του σταυρού ήταν πάνω στους ώμους του. Ο μακρύς γολγοθάς άρχιζε!

Τη νύχτα κάποιος χτύπησε την πόρτα!

Ήταν ένας αετός. Τον κοίταξε με ένα βλέμμα επιδοκιμασίας. Τα θλιμμένα μάτια του έμοιαζαν δακρυσμένα. Κι όλη η έκφρασή του ήταν σαν να του έλεγε : « Πού ήσουν τόσο καιρό! »

Όσο κι αν προσπάθησε να του αποσπάσει μια λέξη· ο αετός δεν μίλησε.

Παρέμεινε βουβός. Μόνο κάπου, κάπου χαμήλωνε το κεφάλι· λες και ήθελε να συμφωνήσει σε κάποιες κουβέντες! Ο χρόνος είχε παγώσει ξαφνικά σε μια έρημη και τρομακτική αιωνιότητα...

Την άλλη μέρα· με το πρώτο φως της αυγής, η ψυχή, πήρε ένα δοχείο με μαύρη μπογιά κι έκανε στα πλευρά του σκάφους πέντε μαύρους κύκλους. Κάτω ακριβώς έγραψε : « ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ » Ήταν πλέον έτοιμο για πτήση!...

Το αλληλένδετο τώρα πετούσε! Μέσα στο κόκπιτ επικρατούσε σιγή. Η ψυχή είχε αφοσιωθεί στην πορεία που είχε χαράξει : Όλα έμοιαζαν σαν ένα όνειρο. Μόνο ο αετός· ο δικέφαλος έδειχνε κάπως ανήσυχος.

Δεν υπήρχε βία, ούτε πανικός. Είχε κλειδωθεί· λες, σε μια μήτρα χρόνου, απ' την οποία δεν τολμούσε να βγει. Κοιτούσε πότε την ψυχή που καθόταν δίπλα του και πότε το γαλάζιο ουρανό. Από κάτω τους απλώνονταν η θάλασσα.

Τώρα· αυτός ο ίδιος, στεκόταν στην άκρη ενός σκοτεινού πηγαδιού κοιτάζοντας ένα βυθό που τόσο καιρό αρνιόταν να ατενίσει... Ξαφνικά από μακριά φάνηκε κάτι σκούρο. Ήταν η μύτη ενός βουνού! Η ψυχή τράβηξε μαλακά το βολάν και το σκάφος πήρε ύψος, καθώς κάτι τεράστια άγκιστρα υψώνονταν πάνω από το βουνό!

Τώρα φαίνονταν καθαρά και το ατσάλινο δίχτυ που σκέπαζε σχεδόν όλο τον Άθωνα. Ξαφνικά ο σφυγμός του έγινε πιο γρήγορος κι ένας κρύος ιδρώτας απλώθηκε στο σώμα του. Αυτό το μέρος τώρα του έφερνε ανατριχίλα λες κι ήταν λείψανο...

Η ψυχή έκανε μια γκριμάτσα αόριστη και κοίταξε τον αετό. « Ηρέμισε, » ψιθύρισε. Εκείνος παρέμεινε με τα φτερά ανοιχτά. Στα μάτια του φάνηκαν τα πρώτα δάκρυα. Δεν έκανε τίποτα. Έδειχνε παγωμένος. « Θα χρειαστείς πολύ γερά νεύρα για να παίξεις σ' αυτό το παιχνίδι » του ψιθύρισε.

Ξαφνικά ο ουρανός έγινε γκριζός! Κάτι το καταθλιπτικό απλώθηκε στον θόλο και γέμισε η καμπίνα με τη μυρουδιά του θανάτου! Τώρα πάνω στο Άγιον Όρος δεν παιχνίδιζαν οι δροσοσταλίδες στις φυλλωσιές των δέντρων από το φως του ήλιου. Οι λεμονιές, οι πορτοκαλιές και οι μηλιές δεν ξεχώριζαν. Έμοιαζαν να είναι βουτηγμένες στο σκοτάδι του ουρανού που συνεχώς πύκνωνε. Λες και όλα τα σκοτάδια της γης ήρθαν να κατοικήσουν στο Άγιον Όρος , τώρα που τα φώτα έσβησαν...

Το αλληλένδετο χαμήλωσε να πλησιάσει καλύτερα. Η μύτη του Άθωνα πέρασε από κάτω του μεταγωγικού και το λιγιστό χιόνι που υπήρχε στην άκρη του έγινε νιφάδες και απλώθηκε γύρω. Ο Άθωνας έμοιαζε με κάδρο ενός πορτραίτου που γυάλιζε μέσα στο μισοσκοτάδο.

Τώρα η ψυχή μπορούσε να δει καλύτερα. Κι αυτό που είδε της έφερε ρίγο. Οι μορφές· του Πατριάρχη και του Πάπα, δέσποζαν παντού. Κάπου, κάπου· υπήρχαν κάτι λάμπεις με ήχους σκληρούς που επιβεβαίωναν τη σύγκρουση κομητών με αντίθετη τροχιά, στη σφαίρα των αιρέσεων... Πώς θα μπορούσε αλήθεια να σηκώσει τα άγκιστρα από τα μοναστήρια; Πώς θα κατάφερνε να σηκώσει αυτό το τεράστιο ατσαλένιο δίχτυ και να ελευθερώσει το Άγιον Όρος; Αναγκάστηκε να καταπιεί με το ζόρι τη σκέψη εκείνη αλλά τα κατάφερε.

Μέσα από την οδύνη που σκέπαζε τη σκέψη της, μπόρεσε να σκεφτεί την πρώτη εναλλακτική λύση. « Ο αετός, » συλλογίστηκε. « Μπορεί να ενώσει τους πέντε κρίκους! Να ετοιμάσει το πρώτο κομμάτι της αλυσίδας! » Όποιες εξισώσεις κι αν έκαναν, ο αετός είχε το σημείο άγνωστος Χ. Μπορούσε να είναι το μηδέν και παράλληλα το άπειρο...Γύρισε κι άρχισε να του μιλάει...

Εκείνος ανοιγόκλεινε τα μάτια καθώς άκουγε. Κι ήταν υπέροχα τα λόγια εκείνα. Ακούγονταν στ' αυτιά του σαν Χριστουγεννιάτικες καμπάνες. Είχε ορμή και διορατικότητα κι ένα είδος περιφρονητικής ευφυΐας στις ενέργειες του. Τώρα το νόημα ήταν δυνατότερο από τις σάλπιγγες. Ζητούσαν τον απaráμιλλο πατριωτισμό του!

« Επιτέλους » σκέφτηκε. « Ήρθε η ώρα της ανάτασης. » Κι ύστερα σταμάτησε απότομα τη σκέψη. Τα δάκρυα έμειναν μέσα στα μάτια του σαν να είχαν παγώσει. Στο μεταξύ η ψυχή συνέχισε να του μιλάει. Εκείνος άκουγε. Κάποια στιγμή, όταν το αλληλένδετο βρέθηκε στο κέντρο του Αγίου Όρους, η ψυχή άνοιξε την πόρτα του σκάφους. « Πήγαινε να τελειώσεις την αποστολή σου. Όταν ολοκληρώσεις, το έργο σου, έλα να με βρεις. Ξέρεις που θα βρίσκομαι... » Η καρδιά του αετού χοροπήδησε στο στήθος. Αφουγκράστηκε. Έξω ακούγονταν τα συνηθισμένα τριξίματα. Λίγο αργότερα καθώς το σιωπηλό πουλί πέταξε στο σκοτεινό ουρανό· το μεταγωγικό έκανε στροφή και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Έτσι ξεκίνησε ο μελαγχολικός, μακρύς, μακρόσυρτος δρόμος ενός αγώνα. Ενός πολέμου κατά του θηρίου που φέρει το όνομα : ΛΑΤΕΙΝΟΣ!

Το « αλληλένδετο » έριχνε τον πρώτο αγγελιοφόρο μεσ' το θεόπνευστο σκαλί της ορθοδοξίας, στο Άγιον Όρος να μεταφέρει το μήνυμα της ελπίδας. Της ελευθερίας από τα παπικά άγκιστρα και το Πατριαρχικό ατσαλένιο δίχτυ. Το είχε ακούσει πολλές φορές από τα χείλια των μοναχών, τώρα τελευταία να το λένε : « Καθημερινά έχουμε το κεφάλι κάτω από το τσεκούρι του Πατριάρχη μας! » Επιτέλους, ο δικέφαλος αετός του Βυζαντίου· αναλάμβανε την πιο δύσκολη αποστολή. Να ενώσει αρχικά τους πέντε κρίκους της αλυσίδας. Τα πέντε μοναστήρια ως αρχή· κι ύστερα να γίνουν όλα ένα. Μια αλυσίδα με είκοσι κρίκους...

Με τον δικό του τρόπο θα έβαζε φρένο στην αδράνεια που είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος απ' όλους. Η αδράνεια είναι σαν το αέριο που παραλύει τα νεύρα. Τώρα στο μονόπλευρο παιχνίδι· θα υπήρχε κάποιος στην άλλη άκρη της τραμπάλας για να σηκώσει ψηλά το Άγιον Όρος.

Η καλύτερη μηχανή προπαγάνδας είναι η αόρατη. Αυτή που αιωρείται συνεχώς πάνω από τα κεφάλια όλων και κανείς δεν μπορεί να τη διαβάσει.

Οι συνθήκες βέβαια απαιτούσαν πράγματα που ήταν αδύνατα : « Τούβλα δίχως χρώμα, μάχες δίχως αίμα, διπλωματία δίχως ψευτιές... »

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Πριν εκατόν πενήντα χρόνια περίπου, οι Άγιοι Πατέρες των Δεκαπέντε Ιερών μονών του Άθωνα· δημιούργησαν ένα « ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΙΚΟΝ » με σκοπό και στόχο· την αντίσταση του Αγίου Όρους, στα ανεξήγητα και ακατανόμαστα σχέδια του Οικουμενικού Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, κυρίου Ιωακείμ.

ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΙΚΟΝ

Διὰ τοῦ παρόντος ἀλληλενδετικῷ καὶ ἀμετατρέπτου δεκαπενταίεροσφρα-
γίστου Γράμματος (νέξερ) γίνεται δῆλον ὅτι, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως ἐπὶ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ ἤδη Οἰκουμενι-
κοῦ Πατριάρχου κυρίου Ἰωακείμ, ἀνεφύη ἐκ μέρους αὐτοῦ πρωτοφανὴς καὶ
ἐπίσημος παραβίασις τῆς ἀρχαίας τάξεως καὶ ἐπικρατησάσης συνήθειας τοῦ
ἁγίου Ὁρους, ὡς καὶ τῶν προνομίων αὐτοῦ, ἅτινα ἐπρυτανεύθησαν αὐτῷ παρὰ
τῶν αἰοιδίμων Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Κτητόρων καὶ εἰτα παρὰ τῶν ἐν-
δόξων Μοναρχῶν τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους ἐπικυρωθέντα, παγιωθέντα τε καὶ
ἐς δευρὸ ἰσχυρῶς σεβασθέντα, παρὰ δὲ τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν μετὰ τὴν
ἀλῶσιν οὐχ' ἦντιον σεβασθέντα καὶ ἀλώβητα διατηρηθέντα ἄχρι τοῦ νῦν πα-
τριαρχεύοντος, δηλονότι, ἐπειδὴ ἐγένετο παραβίασις καὶ ἀπαγόρευσις, ὥστε νὰ
μὴ συνυπογράφωσιν οἱ τοῦ ἁγίου Ὁρους πληρεξούσιοι, ἢ ἐπίτροποι μετὰ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ ἐν διαφόροις Ἐγγράφοις ἀφορῶσι τὴν διαπραγμά-
τευσιν τοῦ προκειμένου γενικοῦ Μοναστηριακοῦ Ζητήματος καὶ ἐν οἷς συνυπο-
γράφονται καὶ οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι καὶ ἀρχιερεῖς τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων,
ὡς καὶ ἐν ἑτέροις ἑτέρας φύσεως ἔχουσιν ἀναπόσπαστον τὴν συνάφειαν ἀπάν-
τητων τῶν Προσκυνημάτων, ὡς πρὸς τὰ ὕλικά συμφέροντα αὐτῶν (ὡς ἐξηκολούθη-
σεν ἐν τῇ συνυπογραφῇ ἄχρι τοῦδε ἐλευθέρως), ἀποκλειόμενοι τοῦ τοιούτου δικαιώμα-
τος, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τούτου καὶ τῶν λοιπῶν διαφορῶν ἐπι-
θέσεων καὶ ἀσυνήθων φορολογιῶν καὶ φιλοδωριῶν ἐν τῇ ἐπικυρώσει τῶν Γραμ-
μάτων τῶν διὰ τὴν Μολδοβλαχίαν ἡγουμένων, ζημιούται ἐπαισθητῶς ὁ ἱερός
ἡμῶν Τόπος, ἅπαντες οἱ Προϊστάμενοι καὶ Ἡγούμενοι τῶν δεκαπέντε ἱερῶν καὶ
σεβασμίων Μοναστηρίων συσχεφθέντες ὁρίμως ἀπεφασίσαντες δημοφώνως, ὅπως
διὰ τῆς ἀρμοδίας ὁδοῦ ἀποκρούσωμεν τὰ τοιαῦτα καταπιεστικά μέτρα. Ἀλλ'
ἐπειδὴ συγχρόνως ἡ προσωπικὴ ἔλευσις εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν Τόπον τοῦ Τοπάρ-
χου τῆς Θεσσαλονίκης Χουσνὴ πασσά, ἐπήνεγκε μεταρρυθμίσεις ἐπιζημίους καὶ
καινοτομίας καταστρεπτικὰς κατὰ τῶν ἔκκαλαι ἐν ἐνεργείᾳ καθεστώτων καὶ
παναρχαίων συνειθειῶν, οὐδόλως ἀνεκτὰς καὶ τὴν ἔπακρον ἀθυμίαν παρασχούσας
ἐξ ὧν καινοτομιῶν καὶ μεταρρυθμίσεων, ἀνεφύη δυστυχῶς διαφωνία καὶ πραγ-
ματικὴ διαίρεσις μετὰ τῆς ὁλομελείας τῶν εἰκοσι Μοναστηρίων καὶ τοιούτο-
τρόπως ἀπεσπάρθησαν πέντε μοναστήρια, ὅλον ἡ Μ. Λαύρα, ἡ τοῦ Κουτλου-
μουσίου, ἡ τοῦ Σηροποτάμου, ἡ τοῦ Καρακάλλου καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου, τὰ
ὅποια μὴ σεβασθέντα τὰς ἀληθεῖς καὶ σωτηρίους προτάσεις τῶν 15 ἱερῶν μονῶν
τεινούσας εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἱεροῦ Τόπου καὶ τὴν διάσωσιν τῶν ἀρχαιοτά-
των Προνομίων, ἐξ ἐπιμονῆς μᾶλλον, ἢ ἄλλης αἰτίας διηρθέθησαν τὰ μὲν ἐνεκα
ὕψηκοότητος, τὰ δὲ ἐνεκα ἀτομικῆς χάριτος, καὶ ἕτερον ἐνεκα ἀκαταλογίστου
ἰσχυρογνώμοσύνης καὶ οὕτως ἀπῆρτισαν ἰδιαιτέρον σύνδεσμον ἐνότητος, ἀπά-
δοντα τοῖς ἀληθεῖσι συμφέρουσι παντός τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Τοῦτο οὖν τὸ καταστρεπτικὸν καὶ ἐναντίον τῆς ἡσυχίας καὶ εὐημερίας
τοῦ Τόπου βῆμα ἰδόντες οἱ ὑποφαινόμενοι καὶ τὴν ἀδικαιολόγητον τὴν ἀπο-
σπασθέντων ἐπιμονὴν, καθῆκον ἐκρίναμεν ἱερὸν καὶ ἀνευ τῆς συμπράξεως αὐ-
τῶν, ὅπως διατηρήσωμεν ἀπαράβιαστα καὶ ἀλώβητα πάντα τὰ ἀρχαία προνόμια
τοῦ ἁγίου Ὁρους, τὰς ἀρχαίας τάξεις, τὰ ἔθιμα, τὸ διοικητικὸν σύστημα, καὶ
πᾶν ἕτερον ἀρχαίον, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσαντες κοινῇ γνώμῃ ἐκ θεοῦ καὶ πατρο-
παραδότου ζήλου κινούμενοι, ὅπως ἀναφερθῶμεν διὰ τῶν Κοινῶν ἡμῶν Πληρε-
ξουσίων, διορισθέντων ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ, πανοσιολογιωτάτων κυρίων κυρίων ἀρ

Πατριάρχης

Δοξαρίου

Φιλοθέου

Ευνοφώντος
(Τ.Σ.)

Ρώδων
(Τ.Σ.)

Γρηγορίου
(Τ.Σ.)

χιμανδρίτου Νείλου Ἐσφιγμέντου, τοῦ καὶ Πληρεξουσίου ἐπὶ τοῦ μοναστηριακοῦ Ζητήματος, Ἀρσενίου Ἰβηρίτου καὶ Ἰεσσαδίου Ρώσσου τῶν καὶ Κοινῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτρόπων, ἐνώπιον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῆς σεβαστῆς ἡμῶν Κραταιᾶς Βασιλείας καὶ τῶν διαφόρων ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρωπαϊκῶν Πρεσβειῶν, ὑπὲρ τῆς στερεώσεως ἀπάντων τῶν Προνομίων, τῆς ἐντελοῦς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἐπεμβάσεως καὶ υποχρεώσεως καὶ ἀπὸ πάσης καταπιέσεως, ἥ ἐπηρεῖας τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὀθωμανικῶν ἀρχῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἡ κατόρθωσις τῶν τοιούτων ἀπαιτεῖ δαπάνην, ἔχουσα καὶ συνέπειαν ἀγῶνων καὶ κινδύνων καὶ ἀπροσδοκίτων καταδιώξεων καὶ ὑπεροριῶν ἐπὶ ἀτόμων ἀπὸ μέρους τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ Κυβερνήσεως, ὡς καὶ δυγατὰς ἴσως ἀγωγὸς καὶ διαμαρτυρήσεις ἀπὸ τῶν ἀποσπασθέντων κλπ. ἐδεχόμενα ἐν τοιαύτῃ μάλιστα διαιρητικῇ περιστάσει, τούτων ἀπάντων ἐνεκα, ἐπειδὴ ὁ λόγος δὲν ὑπάρχει πολιτικός, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἁγίας ταύτης Πατρίδος, ἀφιερῶσαντες τὸ σῆμα τῶν ἐλπίδων, ἐπὶ τὴν κραταιοτάτην ἀντίληψιν καὶ προστασίαν τῆς ἁγιοτάτης ἡμῶν μητρὸς κυρίας Θεοτόκου, συνεσσωματώθημεν ἅπαντες ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐλικρινεῖα καὶ ὁμονοία καὶ ὑποσχόμεθα ἐνώπιον αὐτῆς ὅτι εὐχαρίστως καὶ ἀγογγύστως θέλομεν παραδεχθῆναι πᾶσαν γεννησομένην δαπάνην διαιρουμένην ὡς ἀκολουθῶς· δηλαδή ἡ ὕλική καθαρὰ δαπάνη ἡ γεννησομένη πρὸς εὐκόλῃαν τοῦ Μολδαβικοῦ καὶ Βλαχικοῦ Ζητήματος καὶ πρὸς τὸ ἔχειν ἡμᾶς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἡμίποτε θερμὸν προστάτην (καταδεικνυομένης τῆς προστασίας ἐν ἰδιαιτέρῳ Σιγγιλίῳ ἐκκλησιαστικῷ) θέλει πληρῶνεσθαι παρὰ τῶν μοναστηρίων ἐκείνων τῶν ἐχόντων ἰδιοκτησίας εἰς Μολδοβλαχίαν ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων, καὶ ἐκείνων τῶν Μοναστηρίων τῶν μετεχόντων εἰς τὰ δύο κοινὰ Μοναστήρια τοῦ Κοτροτζινίου καὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἀναλόγως τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν. Ἡ δὲ ὀλικὴ δαπάνη ἡ γεννησομένη διὰ τὴν στερέωσιν τῶν ἀρχαίων προνομίων τοῦ Τόπου, καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ Τόπου, θέλει πληρῶνεσθαι ἀνεξαιρέτως παρὰ παντός τοῦ ἁγίου Ὁρους, δηλαδή παρὰ τῶν Μοναστηρίων, Κελλίων καὶ Σκητῶν ριπτομένων ἐπὶ πάντων τῶν ὀνομάτων τοῦ Τόπου. Ἐτι δὲ ὡς ἐν σῶμα ἀποτελοῦντες σήμερον ἰγνώμενον τῷ συνδέσμῳ τῆς ἁποστολικῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης καὶ ἀναπόσπαστον μέχρι πυρὸς καὶ μαχαίρας, κατὰ τὸ εἰρημένον, θέλομεν προστατεύσει ψυχῇ καὶ καρδίᾳ πάντα ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὸς καὶ λιτρῶσει αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης καταδιώξεως, ἐξορίας καὶ φυλακίσεως, ἀνευ ἀδιαφορίας, καὶ ἡ δαπάνη αὕτη γενήσεται ἀπὸ κοινοῦ καὶ μόνου.

Ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐγένετο τὸ παρὸν ἀλληλενδετικὸν γράμμα, εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς Ἀγίας, ὁμοουσίου καὶ ὡοποιοῦ Τριάδος, καὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς πανυπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου κεχαριτωμένης Μαρίας, καὶ ἁγρόννου φρουροῦ καὶ ἐνθέρμου Προστάτιδος καὶ Ἐφόρου τοῦ ἁγιωνύμου ὁσὺς Ἀθῶνος τοῦ ἱεροῦ Λύτης περιβόλου, ἧς αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι εἶθε νὰ φωτίσωσι τὰς ἠνωτέρας ἀρχάς, καὶ κατευθύνωσι τὰ διαβήματα τῶν πληρεξουσίων ἡμῶν ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἱερὰ καὶ ἁγία αὕτη πρᾶξις, ἣν συνετάξαμεν ἐν τῷ παρόντι κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Συνδέσμῳ. Ἀμήν.

Τῇ 13 Φεβρουαρίου τοῦ 1861 Σωτηρίου ἔτους.

Ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρεὶ τοῦ Ἀθῶνος

Ἄπαντες οἱ Προϊστάμενοι καὶ Καθηγούμενοι τῶν δεκαπέντε ἱερῶν καὶ σεβασμιῶν Βασιλικῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἀθῶνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ένα φωτεινό σημάδι πετούσε πάνω στον σκοτεινό ουρανό του Άθωνα, κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα κι αυτό το έκανε ακόμα πιο λαμπερό. Έμοιαζε με ήλιο. Ο μοναχός Ακάκιος σταυροκοπήθηκε. Τώρα όλα έγιναν ακόμα πιο έντονα και ζεστά. Κι εκείνος, σκέπασε τα μάτια με τα χέρια του και ξανακοίταξε ψηλά. Για ένα λεπτό ακολούθησε σιωπή. Κι ύστερα ψιθύρισε τα λόγια από ένα απόσπασμα που μόλις είχε διαβάσει : « *Είναι πολλοί λίγοι αυτοί που φτάνουν κοντά Του δίχως να σκοντάψουν να πέσουν. Υπάρχουν σπόροι που βλασταίνουν για πολύ καιρό μέσα στο σκοτάδι· μέχρι να σπρώξουν τις ρίζες στον ήλιο. Τώρα είσαι μέσα στο σκοτάδι, αλλά αν θες το φως θα το βρεις κάποια μέρα!* »...

Το ανεξήγητο φωτεινό φαινόμενο ακούμπησε πάνω στη στέγη του μοναστηριού. Κάτω ακριβώς, βρίσκονταν το κελί του γέροντα. Του ηγούμενου. Κι όπως εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο· εξαφανίστηκε. Δίπλα στον Ακάκιο στάθηκε ο πατέρας Ιλαρίων. « Είδες αυτό που είδα; » ρώτησε. Το στόμα του ήταν ακόμα ανοιχτό από την απρόσμενη έκπληξη. Ο μοναχός Ακάκιος κούνησε το κεφάλι. « Ναι », ψιθύρισε...

Στο μεταξύ στον αύλειο χώρο του μοναστηριού άρχισαν να μαζεύονται δειλά, δειλά μοναχοί που είδαν την φωτεινή δέσμη να ακουμπά πάνω στη στέγη της ιεράς μονής τους...

« Το ψωμί φτιάχνεται πάντα με αλεύρι. Αλλιώς δεν γίνεται ψωμί, έτσι και η ζωή το ίδιο φτιάχνεται με το δικό της αλεύρι, που είναι το μυστήριο. Για να καταλάβεις τα απίστευτα αυτά πράγματα, που μοιάζουν να βρίσκονται μακριά· κι έξω από κάθε λογική, δεν χρειάζεται να ξέρεις γράμματα και να είσαι σοφός. Αρκεί να πιστεύεις στον αόρατο Θεό. Τον Ιησού Χριστό! Τότε θα είσαι πραγματικά ζωντανός. »

Πάνω ψηλά· στο γραφείο του ηγούμενου, το θρυλικό σύμβολο του Βυζαντίου και της Ορθοδοξίας μάζεψε τα μεγάλα φτερά του και κοίταξε με τα εκπληκτικά επιβλητικά μάτια του τον γέροντα. Εκείνος το παρατηρούσε με ανάμεικτα αισθήματα. Αν και διατηρούσε τη φαινομενική ηρεμία του, μεσ' τα σωθικά του η αδρεναλίνη του ανέβαζε κατακόρυφα την πίεση και τους χτύπους της καρδιάς του. Αφού πέρασαν λίγες στιγμές και τεντώθηκε ανυπόφορα η κλωστή της έντασης, κατέβασε το λιγοστό σάλιο του και ρώτησε χαμηλόφωνα : « Λοιπόν; ήρθε η ώρα; » Αν και γνώριζε την απάντηση εν τούτοις κράτησε την ανάσα του. Ο δικέφαλος αετός ένευσε καταφατικά. « Πώς θα γίνει; πρέπει να ξέρω τις λεπτομέρειες! » Ο θρύλος του Βυζαντίου έσπρωξε με το πόδι του τα χαρτιά που υπήρχαν πάνω στο τραπέζι και πλησίασε πιο κοντά στον ηγούμενο. Ο γέροντας πρόσεξε τότε τα δακρυσμένα μάτια του και η καρδιά του σπάραξε.

Την ίδια στιγμή το μικρό ξίφος που κρατούσε ο αετός έπεσε πάνω στο γραφείο. « Έτσι », του ψιθύρισε. « Μέχρι εκεί μπορούμε να φτάσουμε, αρκεί να είστε αποφασισμένοι! » Κάτι σαν παγωμένο μολύβι κύλησε στο στομάχι του ηγούμενου και άθελά του έκανε μια γκριμάτσα πόνου. « Δεν υπάρχει άλλη λύση; » ρώτησε ψελλίζοντας. Το βλέμμα του πουλιού έκανε τον κύκλο του γραφείου κι ύστερα ◌ στάθηκε στον υπολογιστή. Στην αναμμένη οθόνη του! « Δεν υπήρχε άλλη λύση; » μουρμούρισε αντιστρέφοντας την ερώτηση του γέροντα. « Μέχρι πού θα φτάσετε; » Μη μπορώντας να αντέξει το επίμονο βλέμμα που είχε καρφωθεί πάνω του, ο γέροντας βιάστηκε να κλείσει τον ηλεκτρονικό υπολογιστή. « Ας είναι ευλογημένο », είπε παγωμένα και συνέχισε : « Θα τον πετάξω στο υπόγειο και δεν θα λειτουργήσει ξανά. » Το σύμβολο της ορθοδοξίας δεν μίλησε, δεν έκανε καμία παρατήρηση· κι όταν ο γέροντας έδειξε πως ήταν έτοιμος να ακούσει τις εντολές που κόμιζε ο

δικέφαλος αετός, έγειρε ακόμα πιο κοντά του κι άρχισε να του μιλάει! Κι ήταν πολλά αυτά που είχε να του πει, κι άλλα τόσα που ο ηγούμενος είχε να ρωτήσει. Ο χρόνος κυλούσε αργά λες και τα λεπτά παγιδεύτηκαν στη γραμμή της αδράνειας! Ο ηγούμενος άκουγε, ρωτούσε και κάπου κάπου κουνούσε το κεφάλι. Το πρόσωπό του γινόταν φωτεινό κι έπειτα συννέφιαζε. Μεταλλάσσονταν όπως η μέρα με τη νύχτα. Κάποια στιγμή η συζήτηση τελείωσε. Ο δικέφαλος αετός πριν πετάξει του ζήτησε να βάλει το χέρι του πάνω στο ξίφος, κι ύστερα· αφού ο ηγούμενος έδωσε τον όρκο του πέταξε τόσο ξαφνικά· που αιφνιδίασε τον γέροντα... « *Τράβα εμπρός· οι εχθροί σε φοβούνται και περιμένουν, όχι να νικήσουν αλλά να εξοντωθούν από σένα!* » Λόγια του Θεού προς τον Γεδεών στο όραμα που είδε· έχοντας απέναντι χιλιάδες Μαδιανίτες, ενώ εκείνος είχε μόλις εξακόσιους άνδρες.

Κι όμως τίποτα δεν έδειχνε τώρα, πώς· λίγα δευτερόλεπτα πριν, είχε προηγηθεί μια από τις σημαντικότερες συμφωνίες του Αγίου Όρους! Η πρώτη...

Μόνο τα πεταμένα χαρτιά πάνω στο γραφείο του ηγούμενου, μαρτυρούσαν την επίσκεψη κάποιου απρόσκλητου επισκέπτη.

Ο γέροντας έκανε για μια στιγμή να τα συμμαζέψει κι ύστερα άλλαξε γνώμη. « Αν μέχρι το απόγευμα παραμείνουν έτσι, σημαίνει πως δεν ζω σε όνειρο » συλλογίστηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Κι ύστερα καθώς έκλεισε τα μάτια του ψιθύρισε : « Δεν υπάρχει πλέον ντροπή. Όλοι μας είμαστε ένα πεδίο μάχης μεταξύ καλού και κακού ». Λίγες στιγμές μετά ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα του. « Ποιος είναι; » ρώτησε. « Γέροντα, ευλόγησον· είμαι ο πατήρ Ακάκιος. Είδαμε ένα φωτεινό φαινόμενο να πέφτει πάνω στο κελί σου και τώρα να φεύγει. Είσαι καλά; » Ο ηγούμενος πέρασε την παλάμη από τα μάτια του. « Άρα· δεν ήταν κάποιος ίλιγγος ή στιγμιαία πάθηση που τον αναστάτωσε. Ούτε βέβαια όνειρο, » συλλογίστηκε. Έκανε έναν ακαθόριστο μορφασμό και αποκρίθηκε : « Είμαι καλά, μόνο που θέλω να ξεκουραστώ λιγάκι. » « Να ‘ναι ευλογημένο », αντιγύρισε ο Ακάκιος με χαμηλή φωνή.

Την ίδια ώρα, πάνω στον συννεφιασμένο ουρανό του Αγίου Όρους · ο αετός της Ορθοδοξίας, χάρασε την καινούργια ρότα του. Ετοιμαζόταν να επισκεφτεί το επόμενο μοναστήρι. Να μιλήσει με τον ηγούμενο της ιεράς μονής και να του παραδώσει της οδηγίες που έπρεπε να μάθει ώστε το αλληλένδετο να αρχίσει πλέον να σχηματίζεται! Το ανέφικτο έπρεπε να γίνει εφικτό. Να κατορθωθεί το ακατόρθωτο. Η ουτοπία να γίνει πραγματικότητα. Θα μπορούσαν όμως να γίνουν όλα αυτά; Μέχρι πού μπορούσε να φτάσει η ανθρώπινη δύναμη; Πόσο κουράγιο και πίστη είχαν οι ηγούμενοι και οι μοναχοί του Άθωνα ώστε να κοιτάζουν ψηλά στον ουρανό και να προσευχηθούν στον Ιησού Χριστό. Να ζητήσουν έλεος και συγχώρεση; Πόση ψυχική ανάταση πήγαζε μέσα τους. Μπορούσαν να κλάψουν μπροστά στην Πλατυτέρα των Ουρανών, στην Παντάνασσα, εκλιπαρώντας για συγχώρεση;

Η πίστη είναι αυτή που ανεβάζει την προσευχή στους ουρανούς. Στον Ιησού Χριστό. Στον Παντοκράτορα του ουρανού και της γης. Έπρεπε λοιπόν τώρα, χωρίς ένοχες σκέψεις και ιδιοτέλεια, γεμάτοι ταπείνωση και μετάνοια να απλώσουν τα χέρια τους προς τον ουρανό και την καρδιά ξελαφρωμένη να ζητήσουν συγχώρεση, χωρίς τις μυλόπετρες των παθών τους.

Έλεος, ταπείνωση, δάκρυα, μετάνοια και αγάπη...

Τώρα βρισκόταν στο σταυροδρόμι των διλημάτων και των προκλήσεων. Ένας ολόκληρος κόσμος με πάθη ακουμπούσε επάνω τους. Τους χαμογελούσε. Άπλωνε δρόμους ίσιους, φωτεινούς, υποκλίνονταν ευδιάθετες ψυχές στο πέρασμά τους. Κι όλα έμοιαζαν μαγικά, γιατί οι πειρασμοί είναι το προϊόν του διαβόλου. Του αντίχριστου.

Πόσοι όμως θα ακολουθούσαν αυτόν το δρόμο; Πόσοι θα γύριζαν την πλάτη και πάλι στον Ιησού Χριστό;

Μέσα στο περιβόλι της Παναγίας, πολλοί μοναχοί έκαναν λάθη. Όμως η Παντάνασσα, που γνωρίζει να συγχωρεί και αγωνίζεται στο πλευρό των μοναχών για να εξολοθρεύσει τον διάβολο, τους θέλει όλους κοντά της. Τους υπερασπίζεται και δεν τιμωρεί κανένα. Ανέχεται τα φρικτά τους λάθη και τους συγχωρεί όταν ζητούν το έλεος της!

Τώρα όμως ήρθε η μεγάλη στιγμή. Ήρθε το σάλπισμα της Ορθοδοξίας. Οι προβληματισμοί για κάτι ανέφικτο και δήθεν κάποιο υψηλό και ανώτερο, δεν υπάρχουν. Η Ορθοδοξία στέκει μπροστά στον πιο ισχυρό κίνδυνο. « Την αλλοίωση του Αγίου Όρους. » Τα παπικά άγκιστρα και το Πατριαρχικό ατσαλένιο δίχτυ· είναι τα αδυσώπητα φίμωτρα των μοναχών. Ποτέ μέχρι τώρα από αιώνες πριν· δεν στηλιτεύτηκε τόσο πολύ η ελεύθερη έκφραση μες' το Άγιον Όρος. Ούτε βέβαια δόθηκε τόση ένταση ποτέ, όσο στη σημερινή εποχή, με τόση τρομοκρατία που θα μπορούσε να κυλιστεί επάνω της κι ένας ελέφαντας! Στο χέρι των μοναχών ήταν να δεχθούν την ρήση που έλεγε : « Αυτό που πραγματικά θες, είναι κρυμμένο στο μανίκι σου! ». Αυτά τα ανήκουστα και ανήθικα που συμβαίνουν και συμμετέχουν παίζοντας κρυφτό, όλες οι σακατεμένες ψυχές των φορέων, υποδαυλίζονται από το μασονικό φερέφωνο του οικουμενισμού, τον οικουμενικό και οικουμενιστή. Το λευκό περιστέρι του Π.Σ.Ε. (Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών) που χρηματίζει ολόκληρες στρατιές από ανθρωπάκια που τα κεφάλια τους έχουν το ίδιο μυαλό. Η πιο υπεροπτική επίδειξη ωμής δύναμης την οποία δέχθηκε ποτέ το Άγιον Όρος... Είναι τα σβησμένα λαμπάκια που σώνει και καλά, θέλουν να δείχνουν αναμμένα, εκεί που υπάρχει φως.

Με αυτά τα άχρηστα σκεύη, ο Οικουμενικός Οικουμενιστής νομίζει πως μπορεί να ληστέψει τον πνευματικό πλούτο του Αγίου Όρους! Ήρθε η ώρα λοιπόν να πάρει το μάθημά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Καθόταν στο χοντρό κλωνάρι της γέρικης ελιάς και παρακολουθούσε τους δύο νέους που μάχονταν μπροστά του με τα μαχαίρια τους. Ένα χαμόγελο τρεμόπαιζε αδιόρατα στα χείλια του. Ευλύγιστα σώματα, που σχεδόν ζωγράφιζαν με τις φιγούρες τους πάνω στο σκληρό χώμα· αποφεύγοντας με ταχύτητα και τεχνική τα χτυπήματα. Ήταν τα νέα λυκόσκυλα που εκπαιδευε για την οικογένεια. Ο Μάρκ Ελάιζα, ήταν ο εκπαιδευτής της φάρμας που συντηρούσε η οικογένεια. Μυστικά και αθόρυβα· με τη μέθοδο των μυρμηγκιών έχτιζε τη δική του οργάνωση. Εδώ και δέκα χρόνια μέσα στην πιο απόλυτη εχεμύθεια που θα μπορούσε να υπάρξει, έστηνε την μεγαλύτερη τρομοκρατική μηχανή ικανή να ανατρέπει ισορροπίες, σε κοινωνίες· όπου η οικογένεια ήθελε να ελέγχει απόλυτα! Για εκείνον δεν υπήρχε ντροπή μόνο από τη μια μεριά. Η ντροπή ήταν παντού και ταυτόχρονα απουσίαζε.

Πίσω από ένα τραβηγμένο παραβάν το τελευταίο Σάββατο του μήνα· λίγο μετά το απογευματινό τσάι, άκουγε τις οδηγίες που του έδινε η φωνή του άντρα και εκτελούσε πιστά αυτά που του έλεγε! Ο Ελάιζα ήταν έξυπνος άνθρωπος· επειδή δεν προσπαθούσε ποτέ να κάνει τον πολύ έξυπνο. Στο κάθισμα που καθόταν, πάντα υπήρχε μια πλαστική τσάντα που μέσα της υπήρχαν· χρήματα και τα κατάλληλα εφόδια για την συνέχεια. Η οικογένεια, όσο απρόσωπη κι αν ήταν, είχε ανοιχτή καρδιά ως προς την οικονομική προσφοράς της. Κι αυτό έκανε τον Μάρκ Ελάιζα να παθιάζει περισσότερο... Ο εκπαιδευτής ήταν σα γάτα· ήσυχος η καλός μαζί σου, όταν τον χάιδευες, νευρικός και καχύποπτος όταν ανακάτευες το τρίχωμα του. Ο Μάρκ Ελάιζα ήταν Αμερικανοεβραίος. Είχε εκπαιδευτεί στον αμερικανικό στρατό στις υποβρύχιες καταστροφές και στη συνέχεια πήρε μέρος σε επιχειρήσεις πολεμικών συρράξεων, αποσπώντας πολλά μετάλλια ανδρείας. Στη συνέχεια υπηρέτησε σε στρατόπεδα ανορθόδοξου πολέμου σαν εκπαιδευτής και αποσύρθηκε το 1997, όταν τον πλησίασε η οικογένεια και του πρότεινε να αναλάβει την εκπαίδευση νέων με ένα δεκαπλάσιο μισθό και με πολλά μπόνους! Κάθε χρόνο εκπαιδευε δύο λυκόσκυλα στη φάρμα κι όταν τελείωνε την εκπαίδευσή τους η οικογένεια αναλάμβανε τα υπόλοιπα. Ο τύπος που τον πλησίασε δεν ολοκλήρωσε την σκέψη του· αλλά το νόημα ήταν δυνατότερο από σάλπιγγες. Έτσι κατάλαβε... Στην ωμή πραγματικότητα· κάθε χρόνο έβγαζε δύο στυγερούς δολοφόνους στην κοινωνία των ανθρώπων, ικανούς να σκοτώσουν και να δημιουργήσουν ένα μεγάλο μακελειό ταυτόχρονα μαζί ή και ανεξάρτητα. Αυτό που ζητούσε επίμονα η οικογένεια, ήταν η μεθοδικότητα· έτσι ώστε να μη μοιάζει το ένα χτύπημα με το άλλο σαν αντίγραφο. Αυτά τα άτομα, είχαν πάγο στις φλέβες τους, και στάχτη στην καρδιά!

Τα λυκόσκυλα τα ψάρευε από τα υπόγεια των μεγαλουπόλεων, τα ύποπτα στέκια! Η εκπαίδευσή τους ήταν επίμονη και κοπιαστική και την ευθύνη την έφερνε αποκλειστικά μόνο εκείνος.

Ποτέ του δεν ρώτησε τι γινόταν εκείνοι που εκπαιδευε. Η παγερή φωνή που άκουγε πίσω από το παραβάν δεν του έδινε την πολυτέλεια για κάτι τέτοιο. Ήταν απολυταρχική, σκληρή· και κάθε λέξη ακούγονταν σαν προσταγή. Ο Ελάιζα ήταν εκπαιδευτής. Είχε αναλάβει μια εργασία και έκανε ότι ακριβώς έπρεπε να κάνει. Τα πολλά λόγια ήταν περιττά. Με λίγα λόγια, ακολουθούσε τη θεωρία : « Τα λίγα λόγια ζάχαρη και τα καθόλου μέλι! ». Άκουγε και εκτελούσε. Μόνο κάπου κάπου μάθαινε για την αποτυχία της τάδε αστυνομίας και την αποδοκιμασία του κυβερνήτη, καθώς δεν μπορούσαν να συλλάβουν τον πραγματικό φονιά που γύριζε ανενόχλητος μες' την πόλη.

Μάλιστα σε μια πολιτεία της Αμερικής αναγκάστηκε ο κυβερνήτης να παραιτηθεί γιατί η αστυνομία αδυνατούσε να συλλάβει τον πραγματικό φονιά που συνέχιζε να σκοτώνει πολίτες.

Τα λυκόσκυλα στο μεταξύ που επιλέγονταν είχαν κάτι που δημιουργούσε δικλίδες ασφαλείας. Ήταν συνηθισμένες φάτσες που συναντά κανείς κατά χιλιάδες στους δρόμους των μεγαλουπόλεων.

Ο Μάρκ Ελάιζα αναζητούσε τους μελλοντικούς δολοφόνους του στα συνηθισμένα καλούπια των ανθρώπων. Ύψος περίπου 1,75, βάρος περίπου 70 κιλά και συνηθισμένα πρόσωπα. Από αυτά που τα κοιτάς και στην επόμενη γωνία δεν θυμάσαι αν τα είδες.

Με λίγα λόγια αναζητούσε μέσα από χιλιάδες νέους ` κάποιους που περνούσαν απαρατήρητοι.

Για έναν ολόκληρο χρόνο τους εκπαίδευε στις πιο σκληρές συνθήκες και τα Σαββατοκύριακα βγαίνουν μαζί στην πόλη.

Η οικογένεια τους έδινε έναν αξιοπρεπή μισθό, ικανό να αισθάνονται ασφάλεια.

Τώρα πλέον γνώριζαν πώς δούλευαν για μια μεγάλη υπηρεσία, μια οργάνωση ένα σκληρό τράστ.

Είχαν πειστεί πως για πολλά χρόνια θα ήταν οι μηχανές που θα άλεθαν κιμά για ένα υψηλό ιδεώδες.

Ο Μάρκ Ελάιζα φρόντιζε κάπου κάπου, καθώς τους μιλούσε να αφήνει αιωρούμενες κάποιες υποσχέσεις για κάτι εξαιρετικό που θα προέκυπτε στο μέλλον τους.

Ο Ελάιζα δεν ήταν συνηθισμένος τύπος. Γνώριζε από ψυχολογία και ακόνισε περισσότερο τα ένστικτά του στις γραμμές του πολέμου. Μπορούσε επίσης να καταλάβει πότε του έλεγαν ψέματα· ακόμα κι από επαγγελματίες που το μεγαλύτερο προσόν τους ήταν η παραπλάνηση. Φαινομενικά έδειχνε ένας ήρεμος άνδρας μα αν τον έβλεπες όταν κινούνταν σε ώρα εκπαίδευσης και δράσης θα προτιμούσες να αντιμετωπίσεις χίλιους δαίμονες παρά εκείνον.

Η αδρεναλίνη του ανέβαινε κατακόρυφα και το πρόσωπό του άλλαζε τόσες εκφράσεις που φοβόσουν ακόμα και να το κοιτάξεις.

Κανείς βέβαια δεν έμαθε ποτέ πως ο Μάρκ Ελάιζα μέχρι που να καταταγεί στον αμερικανικό στρατό, ζούσε ένα δράμα.

Σχεδόν κάθε απόγευμα στην αίθουσα του μπιλιάρδου που είχε ο πατέρας του στο σπίτι, παίζονταν ένα νοσηρό σενάριο.

Ο αλκοολικός πατέρας του, υποχρέωνε τον νεαρό Μάρκ να ακουμπά στον τοίχο και ύστερα παίρνοντας τη στέκα του, τον χτυπούσε αλύπητα!...

« Ο πόνος, είναι όπως η βροχή, που όταν πέσει σε αφράτη γη βγάζει πελώρια άνθη και καρπούς ευωδιαστούς. Μα αν πέσει σε άφρατο τσιμέντο το πετρώνει. Είναι το τί θα βρει ο πόνος εκεί που θα πέσει... »

Όλοι οι Άγιοι Πατέρες λένε : « Η μεγαλύτερη φιλοσοφία· είναι να γνωρίζεις τις αδυναμίες σου. Ο Μάρκ Ελάιζα όμως δεν τις γνώριζε! Κι όταν γύρισε από την πρώτη άδεια το πράγμα αντιστράφηκε. Όταν βρέθηκαν μαζί στην αίθουσα, πατέρας και γιος, ο Μάρκ έσπασε την στέκα και την κάρφωσε στον μηρό του μεθύστακα πατέρα του. Στη συνέχεια, τον χαστούκισε τόσο που πόνεσαν τα χέρια του.

Ο Μάρκ σκαρφάλωσε για να μείνει στην κορυφή της μονάδας του. Έπρεπε τώρα να παλέψει για να μείνει ψηλά· κι ο πατέρας του έπρεπε να τσακίσει Από εκείνη τη στιγμή ο γέρος του, έκοψε το ποτό κι έγινε αγγελούδι. Όμως ο Μάρκ είχε ποτίσει όλο το είναι του με μίσος.

Κι εκεί στη χώρα των δύστροπων ατόμων και των ουτοπικών, είχε αναπτύξει μια συννεφιασμένη ιδεαλιστική φιλοσοφία· που ζητούσε από τους οπαδούς της να ισχυρίζονται ότι ζουν σύμφωνα με τα ιδανικά και το όραμα του μέσου αμερικανού

πολίτη. Κι αυτό τον έκανε άξιο στρατιώτη. Μέσα του υπήρχε μια πληγή που ασταμάτητα αιμοραγούσε. Τίποτα δεν στάθηκε ικανό να αντισταθμίσει τα ένστικτα που συνεχώς πολλαπλασιάζονταν. Αντίθετα έμπαιναν νέες βάσεις επιθυμητών συγκινήσεων, διεκδικώντας το μεγαλύτερο τρόπαιο. Το τρόπαιο του τέλειου φονιά. Κι όλα αυτά, τεχνικές, ένστικτα, σκέψεις και απόκρυφες ψυχικές θεωρίες τις δίδασκε στα λυκόσκυλά του. Τους μάθαινε όσα αυτός δεν θα προλάβαινε να κάνει. « Τα ψυχικά τραύματα κάνουν πολύ καιρό να επουλωθούν. Κι εκείνος είχε μαζέψει αρκετά...» Έτσι απολάμβανε κάθε μέρα την εργασία του! Έδειχνε ευτυχισμένος. Τώρα γνώριζε πως κάθε χρόνο έβγαζε δύο κλώνους δικούς του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Εκείνοι τον αγκάλιαζαν όμως ο ίδιος· χωρίς να το θέλει, απομακρυνόταν από κοντά τους. Χωρίς να το γνωρίζει κρατούσε απόσταση. Εκείνοι όμως συνέχισαν να τον ανεβάζουν. Τον ανέβασαν ψηλά μα μες' από την άνοδό του, κοιτούσε αν έπεφτε πώς θα γκρεμοτσακιζόταν. Η ειρωνεία ήταν πως ακουμπούσε επάνω τους.

Του έδιναν ένα πακέτο και δεν γνώριζε πώς να το ανοίξει. Το κρατούσε στην άκρη προβληματισμένος!

Αυτό τον έσωσε. Έδειχνε ανέτοιμος να κάνει κάτι, που δεν γνώριζε τι ήταν. Το σίγουρο όμως φάνταζε ένα. Στο ναρκοπέδιο των προκλήσεων, ο Ιησούς Χριστός τον είχε πάρει στους ώμους του. Ήθελε όπως φάνηκε να τον κρατήσει αλώβητο από τις άσμενες και κολασμένες σειρήνες... Γιατί στην εποχή που οι αξίες δεν σημαίνουν πλέον τίποτα, στη Νέα Εποχή, τη σημερινή, « *Ό,τι παίρνεις το ανταλλάσσεις με ό,τι πολύτιμο έχεις!* ». Ύστερα άρχισε να καταλαβαίνει! Οι αισθήσεις του ξύπνησαν. Οι μισθοφόροι μετανάστες της σκέψης, όταν άρχισε να κάνει ερωτήσεις κράτησαν τις αποστάσεις που έπρεπε ώστε να του δείξουν, πως δεν έπρεπε να ρωτάει πολλά.

Ήθελαν να υπακούει κι εκείνοι είχαν τρόπο να τον ανεβάσουν ακόμα ψηλότερα. Το παιχνίδι τους είχε κανόνες αλύγιστους. Απαραβίαστους.

Ο νέος άντρας πείσμων. « Ποιοί ήταν αυτοί που θέλουν να βιάσουν την ψυχή μου; » αναρωτήθηκε.

Τραβήχτηκε από κοντά τους προτού χάσει την ταυτότητά του!

Μια νύχτα τον επισκέφτηκε ένας από εκείνους που τον σήκωσαν στα χέρια τους. « Ήρθα να μιλήσουμε, » του είπε. Ο νέος χαμογέλασε. « Πέρασε μέσα, » αποκρίθηκε.

Ο καλύτερος δημαγωγός εκείνης της πολιτείας· έπαιρνε τη σκυτάλη της μυστικής οργάνωσης της Σιών, αποφασισμένος να οδηγήσει τον νέο εκείνο στην ακριβοπληρωμένη και ανήθικη κούρσα της μασονίας.

Μεσ' το ήσυχο γραφείο του οικοδεσπότη, το κοφτερό εξαπτέρυγο των Εβραίων άρχισε να αναλύει τα επιχειρήματά του προσπαθώντας με την γλυκερή φωνή του να ανατρέψει της αμφισβητήσεις και τις αμφιβολίες του άλλου.

Ο τύπος εκείνος· όταν ερχόταν η στιγμή να γκρεμίσει το επιχείρημα ενός άλλου ή να εκφράσει τις αμφιβολίες του για ένα συμπέρασμα, το έκανε με την ίδια απάθεια που δείχνει κι ένας δήμιος.

Για το νέο εκείνο, πολλά πράγματα που άκουγε, του προκαλούσαν άλγος στο στομάχι και στην ψυχή του. Θέματα ηθικής και ανθρώπινης υπόστασης, ξαφνικά περνούσαν από μπροστά του σαν ασήμαντα· κι αυτό τον έκανε ακόμα πιο άκαμπτο. Στις αρχές του, δεν έβαζε καμιά ελαστικότητα κι ούτε πίστευε πως όλα μπορεί να τα ισοπεδώσει το γελοίο επιχείρημα της Νέας Εποχής. Της παγκοσμιοποίησης. Του οικουμενισμού. Τώρα είχαν περάσει το λεπτό πάγο και βρισκόντουσαν ξανά σε στέρεο έδαφος. Είχαν δει και οι δυο όμως τα σκοτεινά νερά και παρ' όλο που είχαν τραβηχτεί, ήξεραν ότι θα ήταν πάντα εκεί, ένα βαθύ μυστικό πηγάδι, που περίμενε να τους ρουφήξει.

Για τον φιλοξενούμενο όμως, τον δημαγωγό της μασονίας, όλα ήταν ένα παιχνίδι.

Ένα παιχνίδι που έπρεπε να κερδίσει με όποιο κι αν ήταν το τίμημα.

Η συζήτηση σιγά σιγά βάραινε την ατμόσφαιρα κι έδειχνε να μοιάζει με έγκυο γυναίκα που πέρασε της μέρες της.

Ο δημαγωγός άρχισε να γίνεται πιο επίμονος αφήνοντας να αιωρούνται κάποιες ανεπαίσθητες απειλές...

Ο νέος άντρας δεν τον είχε δει ποτέ τόσο παθιασμένο και τόσο λίγο συγκρατημένο στα λόγια του. Λες και είχε σπάσει κάποιο ελατήριο μέσα του· και δεν μπορούσε να ξανασφίξει. Ξαφνικά όλα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν στο μυαλό του νέου. Για πρώτη φορά ο φιλοξενούμενός του, έκανε λόγο για τα ακριβοπληρωμένα λυκόσκυλα που

κυκλοφορούν ελεύθερα! Ο νέος όμως έδειχνε μια απίστευτη απάθεια. Άρχισε να κουράζεται με την συζήτηση εκείνη. Κοιτώντας διακριτικά το ρολόι του, κρύβοντας ταυτόχρονα ένα υποθετικό χασμουρητό, είπε : « Είμαι λίγο κουρασμένος· θα χαρώ όμως να επεξεργαστώ όλα τα δεδομένα που μου πρότεινες και σε εύλογο χρονικό διάστημα θα έχεις την απάντησή μου. »

Για ένα λεπτό ακολούθησε σιωπή.

Ο δημαγωγός των μασόνων κούνησε με συγκατάβαση το κεφάλι. « Έξυπνο ξεγλίστρημα να κερδίσει χρόνο, » συλλογίστηκε.

Ύστερα σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα. Ο οικοδεσπότης τον ακολούθησε. « Είμαι απροετοίμαστος! » ψιθύρισε καθώς άνοιγε το φύλο της εξόδου. Ο επισκέπτης του γύρισε και τον κοίταξε παγερά. « Εγώ μπορώ να περιμένω, » μουρμούρισε. « Όμως δεν γνωρίζω αν μπορεί η οικογένεια να περιμένει. » Τα γκρίζα μαλλιά του ήταν αραιά και μακριά, ριγμένα προς τα πίσω, όπως στις χαλκογραφίες των παλιών πολιτικών αντρών. Εξακολουθούσε να έχει καρφωμένο πάνω του ένα βλέμμα φιλύποπτο, εχθρικό. Ένα κύμα τρόμου ανέβηκε μέσα στον νέο άντρα! Υπήρχε κάτι το παράξενα αδυσώπητο σ' αυτή τη φράση. Το χέρι που του άπλωσε ο δημαγωγός· ήταν κρύο και πλαδαρό, σαν ψόφιο ψάρι.

Τα μάτια του έλαμψαν από κακία. Βρισκόταν και πάλι στο στοιχείο του. Την· καληνύχτα, δεν την πρόφερε σαν λέξη,...την έφτυσε!

Τέσσερις μέρες μετά ένα μαύρο τζιπ του έκλεισε επικίνδυνα τον δρόμο καθώς οδηγούσε. Εκείνη την ώρα γύριζε στο σπίτι του. Το ξημέρωμα, βρήκε το σκυλί του δηλητηριασμένο μπροστά στην είσοδο! « Το παιχνίδι άρχισε να χοντραίνει » συλλογίστηκε.

Τώρα όλα έπαιρναν μια άλλη βασανιστική πορεία. Σ' αυτό το κύκλωμα· ή είσαι φίλος και τσιράκι τους, ή είσαι εχθρός τους...

Είχε πεταξει το γάντι του στους ανεμόμυλους που γύριζαν..., όταν ερχόταν όμως η στιγμή να τους επιτεθεί με σπαθί και λόγχη, τότε τί θα έκανε; Τον ιππότη με την αστραφτερή του πανοπλία και την ευλογία της καλής του στο κράνος του; ... ή έναν ηλικιωμένο Δόν Κιχώτη σ' ένα κουρασμένο άλογο, για να γελούν άνθρωποι και άγγελοι;

Η ανερχόμενη πνευματική διάνοια, έπρεπε τώρα να διαλέξει. Είχε τα κότσια να χτυπήσει να αντισταθεί να πολεμήσει; Ή θα έπεφτε σαν ώριμο φρούτο στην αγκαλιά των φίλων του. Με αυτό τον τρόπο του ανάγγελναν τη θανατική του καταδίκη στο μικρό και μάταιο κόσμο τους. Του έστελναν μια ανάγλυφη πρόσκληση στην τελετή και του έδιναν αρκετό καιρό για να απολαύσει τους εφιάλτες του, μέχρι να του κάνουν την καρδιά κομμάτια!

Αν έδενε στο λιμάνι της χαράς όλα θα ήταν εύκολα. Μπορούσε όμως ν' ανάψει το θυμίαμα στο άγαλμα του Δία; Στην Θεά Άρτεμη, στον Βούδα, στον Ταύρο, στον Κομφούκιο;

Μπορούσε να σπάσει τον ξύλινο σταυρό και να ποδοπατήσει την εικόνα του Ιησού Χριστού;

Μπορούσε να ανάψει θυμίαμα σε δεκάδες είδωλα διαβόλων και να προσευχηθεί στο φίδι της κολάσεως; Να φιλήσει το πληγωμένο θηρίο; Ήταν τελικά τόσο εύκολα όλα στο λιμάνι της χαράς; ή ήταν όλα μια μάζα από ύλη. Συντρίμια υλιστών και σπείρες ληστών της ανθρωπότητας; Κι αν ήταν όπως ήθελαν να λένε οι σκευωροί της Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας· ένα λιμάνι χαράς, γιατί τότε μαζεύονται όλοι σαν κυνηγημένα ποντίκια μεσ' τις στοές τους κι εκεί σε κλειστό κύκλο αλχημονούν εις βάρος του Αληθινού Θεού. Του Ιησού Χριστού. Τι φοβούνται; Αλήθεια, πόσο αντιλαμβάνονται την εκκλησία του Χριστού; Την Ορθόδοξη Εκκλησία; Ο σοφός Παστέρ έβγαλε το ακλόνητο συμπέρασμα, ότι : πρώτη και μοναδική πηγή ζωής είναι

ο Παντοδύναμος Θεός! Ύστερα από πολλά πειράματα με άλλους επιστήμονες κατάληξαν όλοι στο συμπέρασμα· πως : « Η ζωή προέρχεται από τη ζωή ». Τους ήταν αδύνατο να καταλάβουν την αρχή και τη συνέχεια της ζωής, χωρίς να παραδεχτούν την δημιουργική δύναμη που κυριαρχεί πάνω στο σύμπαν! Έτσι δέχτηκαν πως ο Θεός είναι αιώνιος, ότι αυτός υπάρχει προ πάντων των αιώνων, χωρίς να λάβει ποτέ αρχή. Γι' αυτό άλλωστε και η εκκλησία μας τον ονομάζει άναρχον!... Τώρα αν αυτά τα ποντίκια λατρεύουν το θηρίο που έχει το όνομα ΛΑΤΙΝΟΣ και που επιβεβαιώνεται με τον αριθμό 666, στην αποκάλυψη του Ιωάννη, ας μας πούν τουλάχιστον από τί κρύβονται! Το μυστήριο της μασονίας είναι κρυφό και παραμένει κρυμμένο από το φως γιατί δεν αντέχει το φως. Ο Ιησούς Χριστός είπε: « *Πας ο φαύλα πράσων, μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθεί αυτόν τα έργα* ».

Αλήθεια από τι κρύβονται; Τι ανήθικο κάνουν και το κάνουν τόσο κρυφά; Γιατί· ό,τι γίνεται κρυφό, είναι πάντοτε ανίερο και προσβλητικό για την κοινωνία των πολιτών...

Η πρώτη μασονική στοά· ιδρύθηκε το 1740 στην Κέρκυρα. Πολλές εξέχουσες προσωπικότητες πέρασαν από την στοά εκείνη. Ανάμεσα στο ονόματα εκείνης της εποχής, υπήρχε και το όνομα του Εμμανουήλ Ξάνθου!

Ο Ξάνθος, αναζητώντας την εμπορική τύχη του, προσηλυτίστηκε από τους μασόνους της στοάς εκείνης, αλλά γρήγορα αντελήφθηκε την πλάνη που παίζονταν και απομακρύνθηκε από την Κέρκυρα άρον άρον. Εγκαταστάθηκε μακριά, στην Οδησσό της Ρωσίας μόνο και μόνο να χαθούν τα ίχνη του. Η δημιουργία του πλούτου ήταν κάτι σημαντικό και καλοδεχούμενο, αλλά η σταθερότητα του κοινωνικού καθεστώτος ερχόταν πάνω απ' όλα. Έτσι Εμμανουήλ Ξάνθος τα βρόντηξε όλα στα μούτρα των μασόνων και των Εβραίων Ραβίνων για να λυτρώσει τη συνείδησή του! Αρκετά χρόνια αργότερα· στις αρχές του εικοστού αιώνα, το επαναστατικό κίνημα των Ρώσων, χρησιμοποίησε το κεντρικό σύνθημα του Αλέξανδρου Μιχαήλωφ : « Χτυπήστε στο κέντρο! » δηλαδή χτυπήστε τον Τσάρο!

Στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα , εκατό χρόνια μετά· οι νομοτάλαντοι, αποδείχνοντε ψυχροί ωφελιμιστές μιας φωτισμένης ηγεσίας. Ζωηρά μπροστά τους προχωράει το νέο τους προφίλ που γράφει : « Επιστημονικά εκπαιδευμένοι διαχειριστές! » Τώρα όμως το κέντρο που συμαδεύουν· είναι ο γέροντας της ιεράς μονής Εσφιγμένου, Αρχιμανδρίτης Μεθόδιος. Κι όσοι κύριοι τόλμησαν να κάνουν τη διατριβή τους πάνω στον Εσφιγμενίτη γέροντα, ό,τι κι αν είχαν δοκιμάσει μέχρι τώρα, είχαν οικτρά αποτύχει! Αναμφισβήτητα είχαν την υποστήριξη του κράτους, ώστε να εκμηδενίσουν μια μικρή κατώτερη φυλή μεσ' το περιβόλι της Παναγίας. Τους Εσφιγμενίτες! Οι μοναχοί, είχαν μπει στον φακό των ελεύθερων σκοπευτών της Εβραϊκής συναγωγής. Τι κι αν ήταν πλέον τώρα οι νέοι δουλοπάροικοι που έπρεπε να πληρώνουν ακριβά για την γη που καλλιεργούσαν. Ακόμα και με αίμα! Τα τσακάλια της Σιών, οι μασόνοι και οι Ιλλουμινάτοι, έδειχναν στους αφελείς πολίτες των κοινωνιών· πως είχαν την αγνότητα και την καλοσύνη Αγγέλου. Άσχετα αν οι Σαδδουκαίοι της εποχής του Χριστού και οι υλιστές όλων των αιώνων, δεν πιστεύουν στους άγγελους.

« Προσπαθούμε να αλλάξουμε, αλλά δεν αλλάζουμε! » είχε πει πριν μερικά χρόνια ένας πολιτικός· αηδιασμένος από την πολιτική σκηνή του τόπου και συνέχισε λέγοντας : « Δυστυχώς οι σημερινοί πολιτικοί, φυτρώνουν σαν αγριόχορτα σε παραμελημένους κήπους. Τους λείπει η προσωπικότητα, η θερμή και προφητική ευλωτία που χρειάζεται ένας λαός πολιορκημένος· από παράγκες και παραμάγαζα!

»

Τώρα αν εικάζεται· χωρίς βέβαια να είναι απόλυτα σίγουρο, πως και ο υπουργός εξωτερικών της Ρωσίας και μετέπειτα πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδος, ο Ιωάννης Καποδίστριας πέρασε από την στοά της Κέρκυρας... ίσως και να μην είναι αλήθεια. Σήμερα υπάρχουν αρκετές στοές μεσ' την Ελλάδα... 108! Οι 58, βρίσκονται στην Αθήνα!

Κυριότερες είναι : Η στοά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Είναι αυτές που απαρτίζουν τον κυριότερο κορμό της Σιωνιστικής προπαγάνδας σ' όλο τον Ελληνισμό.

Με κεντρικό σύνθημα : « Υποψιθυρίζεται βλάσφημα δόγματα· μέσα και έξω από την εκκλησία του Χριστού », φοράν τις προβιές τους και κάνουν τα κοινωφελή τους έργα με στόχο να βρίσκονται συνεχώς στο προσκήνιο. Δεν είναι τυχαίο που σε κάθε κοινωφελή έργο που κάνουν, βάζουν και το όνομά τους. Γιατί όμως γίνεται αυτό; Ο Ιησούς Χριστός, ο Θεός μας λέει : « Ευλογημένο από μένα είναι : Αυτό που κάνει η δεξιός σας και δεν το γνωρίζει η αριστερά σας! »

Ορίστε κύριοι· έχετε να πείτε τίποτα. Το κάνετε γιατί έτσι το θέλει ο Ιησούς Χριστός, ή γιατί έτσι θέλατε εσείς!

Κι αν τόσο πολύ καίγεστε να βοηθήσετε τους ανθρώπους γιατί δεν βοηθάτε όλους. Ως προς τί αυτή η εξαίρεση. Γιατί επιλέγετε; Πώς ξεχνάτε τους ρακένδετους ζητιάνους του δρόμου και απλώνετε το χέρι σας μόνο σ' αυτούς που μελλοντικά θα εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά σας;

Η παραβολή του Καλού Σαμαρίτη δεν σας λέει τίποτα;...

Γιατί το λιμάνι της χαράς έχει μόνο ιατρικά, νομικά και επαγγελματικά ναυάγια, που αγκυροβόλησαν γιατί δεν είχαν κουράγιο να συνεχίσουν τη ζωή;

Γιατί μαζέψατε όλες τις πολιτικές καραβέλες στα μπουράγια σας και τις επισκευάζετε;

Ποιος είναι ο λόγος που συλλέγεται όλους τους τσαλακωμένους όπως πάντα πολιτικούς και ενεργείτε σαν δυναμωτικό για τα πληγωμένα τους αισθήματα;

Εικάζεται, πως όλους αυτούς τους ρέμπελους, τα σκύβαλα της ανηθικότητας· τα θέλετε δίπλα σας όταν θα επιτεθείτε με τον τρόπο που εσείς μόνο ξέρετε στην ιερά μονή Εσφιγμένου! Μην το κάνετε. Αν επιτεθείτε στην Εσφιγμένου· θα πολεμάτε μια ολόκληρη ζωή ένα μοναστήρι που εδώ και τριάντα έξι χρόνια, το σημαδεύουν πισώπλατα· ο Πάπας και ο Πατριάρχης.

Κι όμως αντέχει! Γιατί..., δύο και δύο κάνουν τέσσερα...

Κι αν το λιμάνι της χαράς που ευαγγελίζεστε, δηλαδή την Παγκοσμιοποίηση, τον Οικουμενισμό και τη Νέα Εποχή, έχει τόσο μεγάλα οφέλη για την ανθρωπότητα, ποιος ο λόγος να κλείνεται τις συμφωνίες σας κάτω από το τραπέζι. Σαν τα ποντίκια. Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, της Ορθοδοξίας, μιλάει μόνο για την Αγάπη. Το δικό σας; Για την τρομοκρατία;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ήταν μεσημέρι γύρω στις τέσσερις. Ο πρώτος αντιπρόεδρος της οικογένειας σήκωσε το τηλέφωνο κι άκουσε τη λαχανιασμένη φωνή του συνομιλητή του να λέει : « Είχαμε ένα ατύχημα. Το λυκόσκυλο που έκανε τη δουλειά αρρώστησε. Νομίζω πως θα χρειαστεί αντίδοτο. »

Ο αντιπρόεδρος ψάρεψε ένα τσιγάρο απ' τη χρυσή ταμπακέρα του και ρώτησε παγερά : « Πότε έγινε αυτό; » Η φωνή ακούστηκε ψιθυριστή να λέει : « Πρίν μισή ώρα! » « Διάολε.., άργησες τότε πολύ! » παρατήρησε ο άλλος κι η φωνή του είχε έναν ήρεμο τόνο που την έκανε να μοιάζει εφιαλτική. « Έπρεπε να βρω σίγουρη γραμμή. Στην Αθήνα όλα τα κέντρα ελέγχονται εξονυχιστικά! » Ακολούθησε μια μικρή παύση κι ύστερα αντιπρόεδρος είπε : « Εντάξει, μείνε κοντά στο τηλέφωνο. Σε λίγο θα πάρεις απάντηση. » Έπειτα· λες και τότε το θυμήθηκε, ρώτησε : « Πότε αποφοίτησε το λυκόσκυλο; Ποιας σειράς ήταν; » Η φωνή απάντησε αδίστακτα.: « Της έκτης ». Έδειχνε πως περίμενε την ερώτηση! Ακολούθησε η σιωπή που έμοιαζε με μαύρο σύννεφο που κρέμονταν μεσ' στο δωμάτιο! Ήταν μια εμπειρία δοκιμασίας νεύρων...

« Καλά, τότε περίμενε! » αποκρίθηκε ο άλλος κι ύστερα πρόσθεσε : « Αν μάθεις κάτι χρήσιμο να με ειδοποιήσεις. » « Μάλιστα! »

Σαράντα λεπτά αργότερα δέχτηκε ένα μαίηλ γεμάτο κουκίδες. Από κάτω η λεζάντα έγραφε : « Το αντίδοτο σου! »

Ο πράκτορας της οικογένειας στην Αθήνα, άρχισε τότε να ενώνει τις κουκκίδες· αποκαλύπτοντας ένα αντρικό πρόσωπο!

Στις έξι και δέκα το κινητό του χτύπησε διακριτικά. « Παρακαλώ , » είπε. Η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής ήταν ξερή κι έφερε ένα κύμα παγωνιάς μεσ' το σαλόνι. « Θα βρίσκομαι στο αεροδρόμιο στις επτά. Έλα να με πάρεις. » Λίγα λόγια και σταράτα, με λέξεις συλλαβιστές που έβγαιναν· όπως τα παγάκια από το μηχανήμα. Κρατώντας ακόμα το τηλέφωνο, ο πράκτορας συνέχισε να κοιτά το είδωλο του ανθρώπου που είχε το όνομα : Αντίδοτο. Το χρώμα του προσώπου του από κόκκινο έγινε κίτρινο κι ύστερα αφού κοκκίνισε πάλι για λίγο· έγινε κανονικό. Έκανε έναν απροσδιόριστο μορφασμό κι ύστερα ψιθύρισε με παγερή φωνή. « Είναι σκύλος που τρώει σκύλο. Κανονικά αυτά τα σκατά πρέπει να σαπίζουν στον τάφο που σκάβουν μόνοι τους. »

Έξι ώρες αργότερα· επτακόσια χιλιόμετρα μακριά, ο Αντιπρόεδρος της οικογένειας και κυβερνήτης μιας λέσχης που έχει έδρα το Σικάγο, άνοιξε με την κάρτα του την πόρτα του 3157 δωματίου κρατώντας σφιχτά το χέρι της Ράνιας Αυγίτη. Λίγα λεπτά πριν, είχαν φύγει από την αίθουσα συνεδριάσεων του Πόρτο το Καρράς, αφήνοντας τους υπόλοιπους να συνεχίσουν. Το 3157 του Μελίτων έγινε ακόμα πιο φωτεινό μόλις μπήκε μέσα η καταπληκτική μορφή της Ράνιας. « Θα μας παρεξηγήσουν, » ψιθύρισε η νέα γυναίκα καθώς έκλεινε την πόρτα. Κι ύστερα πρόσθεσε : « Δεν το καταλαβαίνω όμως, γιατί εδώ. Στο δωμάτιό σας! » Ο αντιπρόεδρος έτρεμε από τη συγκίνηση. Το άρωμα που ανάδιδε το κορμί της τον συγκλόνιζε. Καθάρισε το λαιμό του ώστε να μπορέσει να μιλήσει και τέλος είπε : « Αυτό που θα σου πω θα είναι κάτι σαν γιορτή και θέλω να το γιορτάσεις μαζί μου. » « Δηλαδή; » ρώτησε αδίστακτα εκείνη. Ο αντιπρόεδρος πλησίασε ακόμα πιο πολύ κοντά της και της χάιδεψε τρυφερά το μάγουλο. Ξαφνικά η ένταση μεσ' το δωμάτιο ανέβηκε κατακόρυφα. « Απόψε

πρέπει να δοκιμαστείς· γιατί από αύριο θα είσαι κυβερνήτης... θα πάρεις τη θέση μου!... »

Η Ράνια πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να κρατήσει τα τελευταία λόγια μεσ' το μυαλό της. Αργά και με μηχανικές κινήσεις τα επεξεργάζονταν. Στο μεταξύ ο αντιπρόεδρος και κυβερνήτης, ήταν τώρα σε απόσταση αναπνοής. Της ψιθύριζε λόγια που θα έκαναν παγόβουνο να λιώσει, ίσως και τον χειρότερο αλήτη να κοκκινίσει. Αυτό ήταν λοιπόν. Το πολυπόθητο όνειρο είχε έρθει. Δεν ήταν απλά μακριά. Ήταν στην αγκαλιά της. Αν ήθελε το έδιωχνε ή αν ήθελε το κρατούσε σφιχτά επάνω της. Έπρεπε να διαλέξει. « Κανένα δώρο δεν προσφέρεται δωρεάν, » συλλογίστηκε. Κάθε τίμημα έχει και την τιμή του, πόσο μάταιος είναι αυτός ο κόσμος!

Τώρα βρισκόταν σ' ένα σταυροδρόμι κι έπρεπε να πάρει μια απόφαση. Κρατούσε ένα δυναμόμετρο κι ήρθε η ώρα να δοκιμάσει τη δύναμή της! Εκατό χιλιόμετρα μακριά στο σπίτι της, ο άνδρας της θα κοιμόταν συντροφιά με τα δύο παιδιά τους. Την Άννα και τον Ορέστη. Κι εκείνος ο ευλογημένος της είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Την άφηνε να παρευρίσκεται σε κάθε είδους εκδηλώσεις που διοργάνωνε η Λέσχη τους! « *Όταν έχεις το φως μέσα σου είναι δύσκολο να περάσει το σκοτάδι* ». Αυτό είχε πάντα σαν αρχή του. Όμως τώρα· χιλιάδες κολασμένες ψυχές είχαν πλημμυρίσει εκείνο το δωμάτιο του Μελίτων και της ψιθύριζαν λόγια που προκαλούσαν ρίγο.

Κι ο διάβολος· που είναι μέσα στις απολαύσεις του κόσμου και στην σάρκα, άπλωνε τις ρίζες του στο φως! Η επιθυμία του σώματος, η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου, είχαν στήσει τώρα τρελό χορό γύρω της. Ξαφνικά θυμήθηκε τα λόγια ενός φίλου της και χαμογέλασε. « Αυτή είναι η χώρα των αληθινών εμπόρων. Από τότε που άρχισε να κυλάει ο χρόνος, ήταν ο τόπος που συναντιόντουσαν οι ανέντιμοιπραματευτές!... » « Από αύριο θα είσαι εσύ κυβερνήτης! » Για άλλη μια φορά τ' άκουσε από τα χείλια του Αντιπροέδρου. Ταυτόχρονα ένιωσε τη βαριά ανάσα του στο λαιμό της. Κοίταξε στο καθρέφτη το είδωλο της και του άντρα που ξεδιάντροπα πλέον τη χαϊδολογούσε. Για μια στιγμή ένιωσε ναυτία και αστραπιαία της πέρασε από το μυαλό η σκέψη να τον χαστουκίσει, κι ύστερα έφερε στο νου της τον αγώνα που έκανε να φτάσει μέχρι εκεί. Σκέφτηκε τις θυσίες της, τα φτωχά παιδικά χρόνια της και τους στόχους που είχε βάλει, χωρίς να λογαριάζει το τίμημα. Τώρα η ζυγαριά άρχισε να γέρνει προς την απόφαση να ενδώσει στον σαλιάρη πορνόγερο, μην προδώσει τους όρκους των εφηβικών χρόνων της. Το κεντρικό της σλόγκαν και όρκος των δεκαεπτά χρόνων της ήταν : « Έχω βάλει ένα στόχο ψηλά. Τον ψηλότερο! Δεν μ' ενδιαφέρει πώς! Αρκεί να τον φτάσω. » Αυτός ήταν ο όρκος της τόσα χρόνια. Κι όταν κάποιοι είδαν πως μπορούσαν να πλησιάσουν το υπέροχο άτι που ανυπόμονα τίναζε και χτυπούσε τις οπλές του για ασυγκράτητο καλπασμό, άπλωσαν το χέρι και του πρόσφεραν ζάχαρη! Αυτό ήταν.

Κι ύστερα, η νύχτα ανακλαδίστηκε αργά, άπλωσε το χέρι της με τ' ασημένια βραχιόλια και την πήρε να την ταξιδέψει σε θρυλικά λιμάνια! Καθώς άρχισε η αντίστροφη μέτρηση της νύχτας· τα νιάτα μονάχα αγρυπνούσαν στις καφετέριες που έχουν απλωμένες στα πλατιά πεζοδρόμια πολυθρόνες, κουβέντιαζαν ή ονειροπολούσαν και τα σκοτάδια, κρεμασμένα στα κλωνάρια των δέντρων όλο και βάραιναν, βάραιναν και πέφταν πάνω στα κεφάλια τους σαν μεθυσμένα, μαύρα πουλιά...

Στην Αφρική οι έμποροι κυνηγοί, που φυλακίζουν μαϊμουδίτσες και τις πουλούν στις αγορές όλου του κόσμου, μέσα σ' ένα κλουβί που μόλις μπορεί να περάσει το χέρι της μαϊμούς, βάζουν πολλές καραμέλες! Μερικές βέβαια της ρίχνουν κάτω για να τις προιδεάσουν με τη γεύση της καραμέλας.

Μετά από δύο ή τρεις ώρες που επιστρέφουν στο μέρος που άφησαν το σιδερένιο κλουβί, υπάρχουν ένα σωρό μαϊμουδίτσες που κρατάνε στην γροθιά τους τις καραμέλες αλλά δεν μπορούν να ελευθερωθούν.

Στη συνέχεια αφού τις δένουν με το δικό τους τρόπο τραβάνε ψηλά τα κάγκελα και εκείνες ελευθερώνονται, κρατώντας πάντοτε τις καραμέλες.

Κάπως έτσι βέβαια γίνεται και μ' αυτές τις Λέσχες. Τις ύποπτες, που κινούνται με χρήματα και προγράμματα των μασόνων.

« Οι πειρασμοί είναι ωφέλιμοι· διότι δίχως πειρασμούς και χωρίς πάλη με τους δαίμονες· δεν μπορεί κανείς να σωθεί ούτε και ποτέ να στεφανωθεί!... »

Κι εκεί στο χλιδάτο δωμάτιο 3157 του Μελίτων, η Ράνια Αυγίτη κρατούσε την ανάσα της μη ξέροντας τί έπρεπε να κάνει. Να το βάλει στα πόδια μετά από εκείνη την απρόσμενη τροπή ή να πανηγυρίσει και να λυτρωθεί από τις τύψεις της με την ιδέα πως είχε γίνει πλέον Κυβερνήτης! Στο μεταξύ τα δάχτυλα του αντιπροέδρου άρχισαν να γίνονται απαιτητικά καθώς η παθητική στάση της νέας γυναίκας άφηνε να αιωρούνται απρόσμενες υποσχέσεις. Χωρίς να το καταλαβαίνει, προχώρησε προς την μεγάλη τζαμόπορτα και ακούμπησε τα χέρια της στο θωρακισμένο τζάμι.

Κάτω από τα πόδια της τα πολύχρωμα λαμπιόνια παιχνίδιζαν με τις αχτίδες που έστελναν στις μικρές πισίνες του Πόρτο Καρράς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Την ίδια περίπου ώρα, σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας η αστυνομία ερχόταν για δεύτερη φορά μέσα σε λίγες μέρες σε άλλο ένα φοβερό και αποτρόπαιο έγκλημα. Ο δεύτερος φόνος με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, γέμιζε με ερωτηματικά και αμφιβολίες τον αστυνόμο Νίκο Δωρή. Η υπαστυνόμος Χριστίνα Μαυρίδου που πλησίασε στον βλοσυρό άντρα έδειχνε αμήχανη. Το πρόσωπό της ήταν άσπρο σαν πανί. « Νομίζω πώς λάθος άνθρωπο κρατάμε μέσα! » ψιθύρισε. Ο αστυνόμος γύρισε και την κοίταξε κουρασμένα. « Ίσως να έχει δίκιο », μουρμούρισε. Έπειτα κουνώντας το κεφάλι του πρόσθεσε : « Είναι ακριβώς το ίδιο χέρι... Το ίδιο κόψιμο με το προηγούμενο θύμα. » Εκείνη την ώρα έφτασε κι ο ιατροδικαστής. Στο μεταξύ οι φωτογράφοι της αστυνομίας και οι άνθρωποι της σήμανσης έπιασαν δουλειά. Θα έβρισκαν όμως κάποιο αποτύπωμα που θα δημιουργούσε αμφιβολίες; Θα μπορούσαν να συλλάβουν μεσ' το μυαλό τους την ύποπτη πλεκτάνη μιας πανούργας ιδέας και να την αναλύσουν ψύχραιμα; Κι αν κάποιος θα έστηνε μεσ' τη σκέψη του δόκανο και έπιανε το νήμα αυτού του ψυχωτικού σχεδίου, πόσοι αλήθεια μεσ' την αστυνομία δεν θα κρυφογελούσαν, λέγοντας εμμέσως πλην σαφώς με τον τρόπο τους πως η φαντασία έπλεκε απίθανα παραμύθια!...

Τελικά· όταν ξημέρωσε· το πρώτο λυκόσκυλο, ο φονιάς του πρώτου εγκλήματος αφέθηκε ελεύθερος. Ο γνωστός μεγαλοδικηγόρος της Αθήνας· δεν άφησε περιθώρια πολλά στους αστυνομικούς. Η οικογένεια πλήρωνε, τάζε και προστάτευε τα παιδιά και τους φίλους της. Έτσι όλοι αισθάνονταν τη σιγουριά και την απρόσμενη συμπαθείά της! Όμως ταυτόχρονα, τους έδενε πιο πολύ κοντά της...

Δύο μέρες αργότερα ο νέος συγγραφέας βρήκε έναν φάκελο με φωτογραφίες των νεκρών γυναικών, κάτω από την πόρτα του. Δεν υπήρχε τιτλέζα κι ούτε κάποιο σημείωμα. Ήταν δυο φόντοι με την ίδια μέθοδο σε διαφορετικό μέρος. Η οικογένεια τώρα έβγαине σε πορεία! Αδίστακτα του θύμιζαν πώς έπρεπε να συντομεύσει. Εκείνη τη μέρα έβαλε το μυαλό του να βρει λύση. Κι όσο κι αν παίδευε τη σκέψη του ήταν αδύνατο να βγει από το αδιέξοδο που βρίσκονταν. Μόνο μία λύση υπήρχε. Το βράδυ ετοίμασε το σακίδιο του για ταξίδι. Ήταν πλέον αποφασισμένος. Ο γέροντας της ιεράς μονής Εσφιγμένου· ο αρχιμανδρίτης Μεθόδιος θα μπορούσε να τον φιλοξενήσει έως ότου περάσει η μπόρα. Στο μεταξύ στις ειδήσεις, τα ξένα ειδησεογραφικά πρακτορεία άρχισαν να στέλνουν ανταποκρίσεις για πιθανή πολεμική επιχείρηση του Ισραήλ στην δοκιμαζόμενη λωρίδα της Γάζας...

Την άλλη μέρα· το απόγευμα λίγο μετά τον εσπερινό, έφτασε στην Εσφιγμένου. Ο ηγούμενος Μεθόδιος εκείνη την ώρα άλεθε αλεύρι στη μεγάλη αποθήκη, εκεί που βρίσκεται και το ελαιοτριβείο. « Έρχεται μεγάλος πόλεμος! » του είπε. « Ίσως και ο τρίτος παγκόσμιος· γι' αυτό κι εγώ πήρα αυτόν το μύλο ν' αλέθω σιτάρι. Το αλεύρι μας χρειάζεται! » Ο νέος άνδρας χαμογέλασε. « Έτσι πιστεύεις γέροντα; » ρώτησε. Ο ηγούμενος τον κοίταξε ήρεμα κι ύστερα αμίλητος τάισε τη μηχανή με σιτάρι. Έπειτα· αφού γύρισε το διακόπτη κι άρχισε το μοτέρ να λειτουργεί αποκρίθηκε : « Στη Μέση Ανατολή θ' ανάψει μεγάλη φωτιά. Θα έρθουν τα πάνω κάτω σ' εκείνα τα κράτη και φοβάμαι πως θα εξαπλωθεί σ' όλο τον κόσμο. Θα ζήσει η ανθρωπότητα μέρες και νύχτες τις αποκάλυψης! »

Τον χτύπησε με πατρική αγάπη στον ώμο κι πρόσθεσε : « Πήγαινε τώρα στον Εσπερινό. Σε λίγο θα έρθω κι εγώ στην εκκλησία. Πρέπει πρώτα να τελειώσω μ' αυτό που άρχισα... »

Το ίδιο απόγευμα, μετά το απόδειπνο, ο γέροντας Μεθόδιος άκουγε τον φιλοξενούμενό του με ξεχωριστό ενδιαφέρον. Κάποια στιγμή του είπε : « Μείνε εδώ. Είναι προτιμότερο να περιμένεις έως ότου περάσει η μπόρα. Ύστερα βλέπουμε... »

Στο μεταξύ το ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ ήταν και πάλι έτοιμο για το επόμενο ταξίδι του. Την άλλη μέρα θα πετούσε για το Άγιον Όρος. Ο δικέφαλος αετός του Βυζαντίου που γύρισε τσακισμένος σχεδόν από την κούραση, ενημέρωσε την ψυχή πως ένας από τους ηγούμενους που έπρεπε να ενημερωθεί και να περάσει στις τάξεις της αντίστασης· βρίσκονταν στις Καρυές. Η περίπτωση ήταν δύσκολη, γιατί οι συγκυρίες δημιουργούσαν μη ελεγχόμενες προϋποθέσεις. Έπρεπε η ψυχή να δώσει ειδική εντολή· έτσι ώστε να μην μπουν σε άσχημες περιπέτειες όλες οι μέχρι τώρα ενέργειες.

Η ψυχή, την ώρα που ο αετός αναπαύονταν στη γωνιά του δωματίου, έμεινε ξάγρυπνη. Αναλογίζονταν την ιδιαιτερότητα που προέκυπτε και την δυσκολία της εξέλιξης. Έπρεπε να τολμήσει μα ταυτόχρονα φοβόταν. Η εξουσία του Πρωτάτου που φορούσε σαν λεοντή ο ηγούμενος εκείνος, ενδεχομένως να λειτουργούσε με πρωτόγνωρη και ασύστολη αυθάδεια. Πώς μπορούσε να ήταν ευθυγραμμισμένος ένας Πρώτος με ένα παλιό ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΙΚΟ; Τελικά πως θα αντιδρούσε; « Σε δύο μέρες θα έχουμε Χριστούγεννα, » συλλογίστηκε η ψυχή. « Είναι καλύτερα να περιμένουμε λίγο κι ύστερα θα δούμε! » Πλησίασε τον αετό και του ψιθύρισε : « Θα περιμένουμε λίγες μέρες... είναι άτοπο και άκαιρο να κινηθούμε τώρα! »...

Λίγες μέρες μετά, ο νέος εκείνος που για τους μασόνους και τους Ιλλουμινάτους ήταν το κόκκινο πανί, έπαιρνε το δρόμο για την Αθήνα. Ο άγριος πόλεμος, άνισος και άδικος, από την πλευρά των Ισραηλινών, σε βάρος των άμαχων Παλαιστίνιων· τον οδήγησε στην απόφαση να πάει εθελοντής και να προσφέρει βοήθεια στους δοκιμαζόμενους Παλαιστίνιους.

Οι γραφειοκρατικές εκκρεμότητες που έπρεπε να υπερπηδηθούν κάποια στιγμή πήραν τέλος κι έτσι τώρα ήταν έτοιμος για την ανθρωπιστική του αποστολή. Στον αντίποδα όλης αυτής της κίνησης, σημαντικό ρόλο εκτός από τον ηγούμενο Μεθόδιο, έπαιξε κι ένας παιδικός φίλος του που εργαζόταν στο προξενείο της Αλεξάνδρειας.

Εκείνος κανόνισε την είσοδό του στην ομάδα με προορισμό τη Γάζα από το έδαφος της Αιγύπτου. Καθώς ταξίδευε για τον προορισμό του, οι Ισραηλινοί είχαν ήδη αρχίσει τις χερσαίες επιχειρήσεις. Οι ειδήσεις που έβγαιναν από τα τηλεοπτικά δίκτυα προκαλούσαν οργή στην κοινή γνώμη. Όμως ο Ισραηλινός στρατός συνέχιζε απτόητος το έργο του, μη δίνοντας σημασία στα όσα του καταμετρούσαν οι ξένοι διπλωμάτες.

Η ηγεσία ήταν αποφασισμένη και αυτό ακολουθούσε κι ο στρατός.

Δεν δίναν δεκάρα τσακιστή για την κοινή γνώμη. Με λίγα λόγια στην κοινή λαϊκή γλώσσα, την διεθνή ανθρώπινη κοινότητα την έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια, λίαν επιεικώς....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Ήταν ένας σημαντικός τύπος ασυρμάτου πριν τριανταπέντε χρόνια· σημαντικός και ισοδύναμος με πολλούς ασυρμάτους μεγαλύτερων βάτ. Ο GRC 19, αμερικάνικης προέλευσης, είχε την δυνατότητα να εργάζεται ώρες σαν πομπός και δέκτης· συνδεδεμένος με τηλέτυπα και ON LINE, όπως επίσης και με μηχανισμούς κρυπτογραφήσεως και αποκωδικοποίησης.

Τότε· εκείνες τις εποχές, ήταν το καμάρι σ' όλους τους στρατούς του κόσμου. Τον GRC 19, τον συναντούσες πάνω σε μικρά φορτηγά ραδιοτηλέτυπων – κλούβες (καναδέζες) – σε μεγάλα ΚΔΠ και σε βάσεις μονάδων με λόχους τηλεπικοινωνίας. Τα 400 Watt που είχε σαν εκπομπή, ήταν ικανά σε συχνότητες καθαρές (με πέρασμα) να βγάλουν επαφή πολύ περισσότερο κι από εξακόσια χιλιόμετρα, αρκεί η κεραία του να ήταν οριζόντια κι όχι κάθετη, σύμφωνα πάντα με το μήκος κύματος που έκπεμπε ! Οι οικογένεια είχε στήσει τρεις GRC 19 το χειμώνα του 2007 σε τρία νευραλγικά σημεία στο χώρο του αιγαίου και της μεσογείου.

Έναν ασύρματο είχε τοποθετήσει στην Αδριανούπολη, στην ανατολική Θράκη, έναν είχε στήσει στη Κάρυστο της Εύβοιας και έναν στη Λεμεσό της Κύπρου.

Τους ασήμαντους για την σημερινή εποχή GRC 19, η οικογένεια τους αγόρασε από έναν πολιτικό υπάλληλο του στρατοπέδου 312 ΛΕ που έχει έδρα στον Εύοσμο Θεσσαλονίκης.

Ο τύπος εκείνος κατάφερε να περάσει τρεις ολοκαίνουριους GRC 19· που περίμεναν υπομονετικά χρόνια να δουλέψουν στις αποθήκες του τρίτου Σώματος Στρατού· και να τους δικαιολογήσει σαν υλικά Π.Ε. που στην απλή γλώσσα σημαίνει άχρηστα!

Τα πακεταρισμένα μηχανήματα που συνοδεύτηκαν με καλωδιώσεις – ρακόρ και τηλέτυπα, έφυγαν σχεδόν με τα πισόχαρτά τους για τους προορισμούς τους... Έτσι η οικογένεια, βγάζοντας επαφή με τις τρεις εγκαταστάσεις επικοινωνίας που είχε αισθανόταν πιο σίγουρη για τα απόρρητα μηνύματα που ήθελε να στείλει. Στην κυριολεξία αν και το πρόγραμμα αυτό ήταν τραβηγμένο από τα μαλλιά, εντούτοις φάνταζε λογικό για τον αντιπρόεδρο της οικογένειας που καθώς γνώριζε τις ασύλληπτες παρακολουθήσεις που γίνονταν από τα κέντρα κινητής τηλεφωνίας, επέμενε σε κάτι πανάρχαιο μεν, σίγουρο δέ !

Είχε πάντα μέσα του· σαν κεντρικό σλόγκαν και το έλεγε συχνά : « Κάνει καλό να είσαι πρωτότυπος ». Συνέχιζε μάλιστα λέγοντας : « Εκείνος που χτυπά πρώτος, χτυπά σκληρότερα κι έτσι βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση. » Κι όταν κάποιοι από το περιβάλλον του ρωτούσαν για να μάθουν, εκείνος έπαιρνε ύφος βιβλικού Προφήτη και μουρμούριζε : « Ζούμε σε μια φανταστική εποχή, όλοι μας είμαστε υποχρεωμένοι να παρουσιάζουμε στον κόσμο ένα πρόσωπο που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Σε ορισμένες περιπτώσεις λέμε και κάνουμε αυτό που περιμένουν οι άλλοι άνθρωποι από εμάς· να πούμε και να κάνουμε! ».

Κι αυτά που έλεγε ο αντιπρόεδρος, αυτό ακριβώς έκανε. Όταν βέβαια σκεφτόταν, έμοιαζε με οδοστρωτήρα που ισοπέδωνε χαλίκια. Πηγαινοερχόταν ξεφυσώντας σα φώκια· ρευόταν και μουρμούριζε.

Για ποιο ακριβώς τον λόγο, είχε στήσει τους τρεις στρατιωτικούς ασυρμάτους σε επίμαχα σημεία της βαλκανικής και της μεσογείου, κανείς δεν γνώριζε. Κάθε τόσο μάλιστα· όταν άκουγε κάποιες συζητήσεις για τεχνικά θέματα, έβγαζε από την τσέπη του ένα μπλοκ και αφού γύριζε μηχανικά τις σελίδες, άρχιζε να σημειώνει...

Τα υπόλοιπα ήταν θέμα ψηφιακής τεχνολογίας.

Τον αντιπρόεδρο τον ενδιέφερε η απόλυτη μυστικότητα και η απαραβίαστη κρυπτογραφική ενέργεια, όλα τα άλλα ήταν δευτερεύουσας σημασίας.

Ο Ηλίας Θεοδώρου ήταν ο χειριστής του κέντρου επικοινωνιών της οικογένειας. Είχε περάσει το 1980 από το κέντρο διαβιβάσεων του Χαϊδαρίου και έκανε μια καταπληκτική πορεία μεσ' το στρατό σαν χειριστής ραδιοτηλέτυπων και κρυπτογράφος. Ο Θεοδώρου στη συνέχεια μπάρκαρε στα καράβια σαν ασυρματιστής αφού είχε την δυνατότητα να διαβάζει και να χτυπά στο χειριστήριο των μόρς, 120 γράμματα !

Σίγουρα ακόμα και τώρα θα βρίσκονταν στα καράβια, όμως η αλματώδη εξέλιξη της ηλεκτρονικής και των ψηφιακών συστημάτων καταδίκασε τον κλάδο των Μαρκόνι κι έτσι αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη θάλασσα κάνοντας δουλειές του ποδαριού. Σε μια δύσκολη οικονομική κατάσταση, στην εποχή των ισχνών αγελάδων τον πλησίασε κάποιο τσιράκι της οικογένειας και του πρότεινε τη δουλειά...

Ο Ηλίας Θεοδώρου δεν ζούσε με αυταπάτες. Κι όταν τον πλησίασε ο αυλικός της οικογένειας κι άρχισε να του λέει τα καλά της εργασίας που θα αναλάμβανε εκείνος τον έκοψε λέγοντας : « Άσε τα καλά να γευτώ έτσι όπως εγώ γνωρίζω... πες' μου για τα άσχημα. Τα δύσκολα. » Τότε ο άλλος ψιθύρισε : « Πρέπει να κάνεις ότι εκείνοι θέλουν, χωρίς να ρωτάς· γιατί! Κατάλαβες; » Ο Ηλίας κούνησε το κεφάλι του.

Βλάχας δεν ήταν, ούτε ηλίθιος. Γνώριζε πως για να γλυκάνει το σύκο στη συκιά, έπρεπε να το πυρώσει ο ήλιος. Εκείνο που τρομοκρατούσε πραγματικά τον Ηλία ήταν το άγνωστο. Αν και χαμογελούσε συνεχώς, από τότε που έμεινε χωρίς δουλειά φοβόταν. Δεν μπορούσε να ζει άλλο, ισορροπώντας στην αιχμή της ικανότητάς του να προσποιείται και να αναγνωρίζει την προσποίηση στους άλλους. Ποιός όμως διαισθανόταν τη δυστυχία που κρυβόταν κάτω από το ζεστό χαμόγελο; Θα έλεγε κανείς πως η ψυχική του ισορροπία βασιζόταν σ' ένα μεταλλικό κλικ· που ακούγεται στο νεύρο της σιωπής κι ύστερα στο θρόισμα της φλόγας, στο έναυσμα μιας φωτιάς!

Κι όταν η φλόγα γίνεται στάχτη, οι επιζήσαντες ανοίγουν ξαφνιασμένοι τα μάτια και κοιτάνε γύρω τους... Ποιός όμως θα αναζητούσε έναν τέτοιο χειριστή στην ψηφιακή εποχή που ζούμε; Μόνο κάποιος που εκτός ότι είχε πονηρό μυαλό, ήθελε να κινηθεί και εκτός νόμου. Τελικά δεν αρνήθηκε την προσφορά. Η αμοιβή ήταν καλή και η εργασία κάτι που απεγνωσμένα ήθελε. Τώρα ήταν στον κόσμο του. Στο στοιχείο του. Κι όμως μερικές φορές δεν τον έπιανε ο ύπνος. Ήθελε να μη σκέφτεται μα αυτό του ήταν αδύνατο. Κι έτσι μέχρι το πρωί, μέχρι ν' ακούσει τις ειδήσεις έμεινε ξάγρυπνος. Τότε· ή λυτρώνοντας ακούγοντας αυτά που ήθελε να ακούσει, ή έκλαιγε κουλουριασμένος στο πάτωμα από αυτά που άκουσε και δεν ήθελε ν' ακούσει. Χιλιάδες δαίμονες έμπαιναν τότε μέσ' το δωμάτιό του και του μουρμούριζαν αδιάκοπα· λες κι εκείνος ο ευλογημένος ήταν σε θέση να απαντήσει, για κάποιες πράξεις που ποτέ δεν ήθελε να δει.

Αόρατα νύχια έξυναν τη ραχοκοκαλιά του φέρνοντάς του ανατριχίλα. Ήταν ένας άντρας που πάλευε με τους δικούς του δαίμονες, προσπαθώντας να αντικρίσει την τρομακτική αλήθεια.

Και μέχρι το πρωί, μια κλωστή τρόμου τυλίγονταν όλη τη νύχτα γύρω από το στήθος του.

Ο Ηλίας Θεοδώρου, έξι μήνες μετά· άρχισε λίγο να τα μπερδεύει, όμως τα χάπια που τον προμηθεύαν εκείνοι που υπηρετούσε τον έφεραν και πάλι στις συντεταγμένες του! « Κάποιες ορμόνες μπερδεύτηκαν και αυτό προξένησε αυτή τη διαταραχή της ψυχής σου. » Ήταν τα λόγια του γιατρού που τον εξέτασε. « Το κρυφτούλι μέσα στο σκοτάδι είχε αρκετή ένταση για εκείνον, μέσα σ' ένα πρωινό! »

Όλες οι ταπεινώσεις που είχε υποστεί· ήταν μαζεμένες στην κατάρα που ήταν έτοιμη να ξεφύγει από το στόμα του.

Ξαφνικά ο λαιμός του σφίχτηκε και δυσκολεύτηκε να αναπνεύσει!... Ο αξιολύπητος χειριστής του κέντρου επικοινωνιών της οικογένειας, η προχωρημένη κεραία της μασονίας δηλαδή, στο αιγαίο πέλαγο, στη βαλκανική και στη μεσόγειο, ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος που τον βάραινε πολύ το άγχος της επιβίωσης, μέχρι που στρατολογήθηκε από την οικογένεια των μασόνων.

Δεν έδειχνε να συμερίζεται τις απόψεις των ανθρώπων που είναι μπλεγμένοι από χρόνια στη πολιτική και αλωνίζουν από τις μάζες τον δημαγωγικό τους σπόρο που σπέρνουν. Ο Ηλίας Θεοδώρου συχαίνοντας τους τύπους εκείνους που κάνουντας δήθεν τον αδιάφορο για την κομματική ταυτότητα, ζώντας το φιλολαϊκό συναίσθημα της ανεξαρτησίας, έμπαιναν στα βαθιά νερά της αυθεντικής δήθεν αλήθειας, εν ονόματι της πλατιάς αδελφосύνης με όραμα την ισότητα και την ισονομία!

Ο Θεόδωρου ήταν σαράντα επτά χρόνων και η αλμύρα της θάλασσας έξυσε το πετσί του. Ο ήλιος των Ωκεανών τον πύρωσε και τον έκανε πιο ανθεκτικό από μια παλιά στρατιωτική καραβάνα! Τα μάτια του δέ είχαν τόσα δει· που δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα κρυμμένα στον κόσμο του!

Κι όταν έβλεπε παρέλαση από την τηλεόραση έπαιρνε ένα μολύβι κι ζωγράφιζε έναν τετράγωνο σταυρό. Σε κάθε άκρη του τετραγώνου σταυρού (σύμβολο της μασονίας) έγραφε τις λέξεις. « Πολιτική, Στρατός, Εκκλησία, Δημοσιογραφία ! »

Στη συνέχεια ένωνε τις άκρες κι έκανε έναν ανώμαλο κύκλο όπως ακριβώς είναι οι ψυχές αυτών που υπηρετούν το όργανο αυτό. Η κεντρική τιτλέξα έγραφε : *Ο φαύλος κύκλος*. Δυστυχώς αυτός ο φαύλος κύκλος που τόσο πολύ μισούσε κάποτε, ήταν τώρα το νέο αφεντικό του. Ο εργοδότης του. Του έκλεινε το μάτι συνωμοτικά κι εκείνος όπλιζε το ντουφέκι! Μαζί κινούμενοι σ' έναν άθλιο ρυθμό, ισοπέδωναν ότι καλό και τίμιο υπήρχε μεσ' την κοινωνία των πολιτών.

Γιατί εκεί σημάδευαν και σημαδεύουν πάντα.

Κι εκεί, πίσω από τα κάγκελα μιας βιασμένης μέρας, κάτω από τις ταφόπλακες που θάφτηκε το υγιή κύτταρο μιας Δημοκρατίας, κάποιοι περίμεναν να ξημερώσει μια νέα αυγή. Το είχαν διαβάσει πολλοί στα βιβλία· πως : « Η νέα μέρα που έρχεται, λογικά· πρέπει να είναι πολύ καλύτερη από αυτή που προηγήθηκε! »

Όμως δεν υπήρχαν απλές αλήθειες. Η αλήθεια υπό τις καλύτερες περιπτώσεις, μοιάζει με τον ορίζοντα που μπορεί κανείς να τον πλησιάσει για πάντα, αλλά σπάνια να τον φτάσει!

Δεν ήταν αυτοί που καταδίκασαν τον εαυτό τους.

Ούτε καν το έμαθαν πως καταδικάστηκαν, όπως ο Ηλίας Θεοδώρου!

Είναι αυτοί που ανασήκωσαν το ανάστημά τους σε ένα θηρίο πολυπρόσωπο, χωρίς να γνωρίζουν πως την ίδια στιγμή η εξουσία τους σημάδευε πισώπλατα.

Σήμερα το ογδόντα τοις εκατό τως πολιτών, αδυνατεί να συλλάβει το νόημα της ζωής και να βάλει το μυαλό του να δουλέψει. Τους βολεύει οι άλλοι να ετοιμάζουν και να προνοούν για τη ζωή τους. Αυτοί αρκούνται να δουλεύουν και να αγωνιούν για την άλλη μέρα, σηκώνοντας το βλέμμα τους στα μπαλκόνια των πολιτικών, πιστεύοντας μια πιο εύκολη μελλοντική ζωή. Αυτό όμως είναι πρωτάκουστο.

Αν η εξουσία δώσει δύναμη στη μάζα· τότε θα έχουμε κοινωνική έκρηξη και αυτό συνεπάγεται χάος.

Όπως επίσης, όταν οι νόμοι που έχουν γίνει για να συγκρατούν τις μάζες δεν τηρούνται, είναι αυτονόητο να διασαλεύεται η έννομος τάξη.

Ποιός όμως νόμος αγγίζει έστω και μία σελίδα της Αγίας Γραφής; Κανένας!

Πολλά άρθρα του νόμου φαίνονται να πλησιάζουν κάποιους κανόνες του ευαγγελίου, όμως ποτέ μα ποτέ δεν βρίσκονται στο ύψος της περικοπής!

Ουσιαστικά δείχνουν πως ενδεχομένως να λειτουργούν με το ίδιο νόημα, αλλά στην κυριολεξία είναι πολιτική πλάνη. Μια ασύλληπτη πλάνη!

Ίσως είναι κάπως αδιανόητο αλλά δυστυχώς· είναι ακριβώς το ίδιο με το μπάμ που κάνει το ντουφέκι. Οι ιθαγενείς κάποιων φυλών της Αφρικής πιστεύουν ακόμα πως το μπάμ σκοτώνει το θήραμα κι όχι το βλήμα που χτυπάει...

Έτσι και οι νοματάλαντοι δημαγωγοί, οι μισθοφόροι της σκέψης, οι αφροδισιακοί πολιτικοί και η εκκλησιαστικοί ταγοί της αμφίβολης ηθικής υπόστασης, έστησαν έναν κύκλο φαύλο στον τετράγωνο σταυρό της μασονίας.

Τώρα όλοι χορεύουν γύρω από τον κύκλο αυτό με απλωμένα τα χέρια και ανοιχτές τις μεγάλες τους τσέπες! Είδατε πολλούς από αυτούς να κυκλοφορούν με φτωχικά ρούχα; Με απλά και λαϊκά αυτοκίνητα; Πόσες φορές δεν αναρωτηθήκατε : « Μα πώς τα βγάζει πέρα μ' έναν μισθό; Πώς σπουδάζει τα παιδιά του και απολαμβάνει κι όλα τα αγαθά; »

Σε κάθε φιλόστοργη στοά μασονίας, στο πίσω μέρος, εκεί που χωρίζει το παραβάν με το ιερό των καδών, νοερά όλοι βλέπουν ένα μεγάλο -Z- που σημαίνει : « Ζήτα· κι εμείς θα σου δώσουμε, τώρα που ήρθες στο λιμάνι της χαράς! Αρκεί όμως κι εσύ να υπηρετείς με πάθος το κοινό συμφέρον της Σιών... »

Γιατί άλλωστε να μην προσφέρουν! Να μην πληρώσουν το τίμημα;

Αυτά τα πολιτικά και πολύχρωμα σκύβαλα, βάζουν πλάτη σ' όλο το Εβραϊκό οικονομικό λόμπυ, ώστε οι καλοί Εβραίοι τραπεζίτες που έχουν συλλέξει όλο το χρυσό στις αποθήκες τους, άνετα να τον βγάζουν και να τον ξαναβάζουν στα θησαυροφυλάκια τους κερδίζοντας έτσι τόσα· που να είναι αρκετά για την λεπτή ευημερία των φυσικών λιπασμάτων που έχουν δίπλα τους. Τους αυλοκόλακες του Σιωνιστικού δόγματος. Τα καλά παιδιά που θυμιατίζουν και υποψιθυρίζουν τα άριστα και φιλόφθονα αισθήματα της Νέας Εποχής. Της Παγκοσμιοποίησης.

Κάποτε ένας υπουργός, σε μια στιγμή αδυναμίας να συγκρατήσει τα νεύρα του· είπε κάτι που ανάγκασε τον παρουσιαστή ειδήσεων ενός μεγάλου τηλεοπτικού καναλιού να ζητήσει επειγόντως διαφημίσεις. Είχε πεί τότε ο υπουργός : « Δυστυχώς κανείς από εμάς δεν λέει την αλήθεια! »

Με λίγα λόγια και απλά, είπε : « Χειραγωγούμε τους πολίτες λέγοντας μόνο ψέματα! »

Ορίστε; Είπατε τίποτα δημαγωγοί των Εβραίων;

Ορίστε; Δεν σας άκουσα· πλιατσικολόγοι της σκέψης των απλών ανθρώπων.

Λαχανιασμένα μπασταρδόσκυλα.

Κυφήνες, καρεκλοκένταυροι και αριβίστες που λιμνάζετε τεμπέλικα στο λιμάνι της χαράς. Στη μασονία.

Νομίζετε ότι ελέγχετε το λαό και πατάτε στο λαιμό του σίγουροι πως δε θα σηκώσει ποτέ του κεφάλι.

Οι πολίτες όμως έχουν ξυπνήσει. Η μάζα σας διαβάζει. Όπως οι ανιχνευτές ακολουθούν τα ίχνη μέχρι ν' αποφασίσουν πότε θα είναι σίγουροι για το έναυσμα.

Κι αλίμονο αν χτυπήσουν οι σάλπιγγες! Αλίμονο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Καθόταν μες' το σκοτάδι κι αφουγκραζόταν τους ήχους. Χωρίς να το θέλει· κάπου κάπου, κουλουριαζόταν μες' το στρώμα που ήταν κάτω στο πάτωμα πεταμένο! Είχε πολλά χρόνια να νιώσει τέτοιο συναίσθημα. Τέτοιο φόβο, από τότε που ήταν παιδί. Πίσω από τους τοίχους άκουγε βογκητά, μουρμουρητά παρήγορα και κραυγές γεμάτες πόνο και τρόμο. Η νύχτα τώρα τελευταία, είχε απλώσει το ακατονόμαστο δίχτυ της πάνω από την πόλη· κι ενώ σκόρπιζε τρόμο και αβεβαιότητα με πρωτόγνωρα συναισθήματα που προκαλούσαν τρέλα, εν τούτοις αδίστακτα, συνέχιζε να ρίχνει το φρικτό της σκοτάδι με χιλιάδες αστερισμούς ψυχεδέλειας στους κατοίκους της Γάζας ! Χωρίς να το θέλει, ψιθύρισε τα λόγια ενός καθηγητή του : « Κάτω από την επίδραση των απότομων μεταβολών του περιβάλλοντος, οι ατομικές προσωπικότητες είναι δυνατόν να εξαφανιστούν ολοκληρωτικά ».

Ο νέος άντρας που λίγες ημέρες πριν βρέθηκε στη Λωρίδα για να μπορέσει να ζήσει από κοντά την τραγωδία του πολέμου, μόλις έπεφτε το σκοτάδι το μετάνιωνε πικρά! Ένιωθε μια απέραντη κούραση που τον παρέλυε, διάβρωνε αργά αλλά σταθερά την αίσθηση της πραγματικότητας, έτσι που δεν μπορούσε πια να ξέρει με σιγουριά· τι ήταν θέατρο και τι όχι. Ο τόσο οικείος πόνος εγκαταστάθηκε ταυτόχρονα μόνιμα πλέον στην καρδιά του και το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν από τα χείλια του να βγαίνει μια σιγανή προσευχή.

Ο νέος άντρας δεν είχε ούτε το ταμπεραμέντο ούτε την πείρα που θα τον βοηθούσαν να αντιμετωπίσει τις ιδεάζουσες ψυχικές και σωματικές απαιτήσεις αυτής της ζωής και ειδικά την τρομερή αίσθηση της απομόνωσης που έφτανε μέχρι τα κατάβαθα της ψυχής, σακατεύοντας κάθε ικανότητα να τρέφεις αισθήματα.

Παντού υπήρχαν βογκητά κι ο ρόγχος του θανάτου. Η μυρωδιά του θανάτου ήταν διασκορπισμένη παντού. Λές κι ότι δεν υπήρχε ζωή στη Γάζα. Οι τοίχοι οι τσιμεντένιες κολώνες, οι δρόμοι· είχαν ποτιστεί όλοι με αίμα νεκρών.

Όλη η πόλη κι όλο το μέρος εκείνο, το ευλογημένο της Παλαιστίνης· είχε πλέον γίνει μια τεράστια παγίδα για τους κατοίκους του.

Μα αυτό που έκανε τον νέο άντρα κυριολεκτικά την καρδιά του κομμάτια· που του έκοβε σαν κοφτερό μαχαίρι την ψυχή του φέτες, ήταν ο τρόμος που φτερούγιζε στα βλέμματα των παιδιών. Στις κόρες των ματιών τους. « Θεέ μου, αυτόν τον κόσμο οδηγούμε στο μέλλον; Για την αβεβαιότητα, τον πανικό, την κατασχύνη, την οδύνη και τον θάνατο, αγωνιζόμαστε! Αυτή είναι η προίκα που θα αφήσουμε στα παιδιά μας; Γι' αυτό το όνειρο βουτήξαμε μέσα στο πεπρωμένο; Να φέρουμε το χειρότερο του χθές; Δεν μπορούμε να κουβαλήσουμε κάτι καλύτερο από το έσχατο;... Ούουου να μας πάρει και να μας σηκώσει όλους! » φώναζε και χτυπούσε με τις γροθιές του τους τοίχους ώσπου μάτωναν τα χέρια του, εκεί στα χαλάσματα που έμεινε.

« Εμείς είμαστε λοιπόν η γενιά που θα τα διαλύσει όλα; » ούρλιαζε κλαίγοντας. Κι ύστερα σαν ηρεμούσε η ψυχή του λιγάκι, άναβε ένα τσιγάρο και στρώνονταν στη δουλειά. Έγραφε ασταμάτητα τις εικόνες που κατέγραφε το βλέμμα του όλη την μέρα! Ο Παλαιστινιακός λαός, είχε ζήσει κάτω από τυραννικά και δεσποτικά καθεστώτα χρόνια τώρα. Όμως και η σύγχρονη εποχή δεν είχε σταθεί πιο ευσπλαχνική απέναντί τους.

Το αλαφιασμένο τρέξιμο των παιδιών και των πονεμένων γυναικών, το τσάκισμα των τοίχων απ' τις οβίδες, το γκρέμισμα των οικοδομών, τη φωτιά που κάθε μέρα άναβε νέες εστίες, το αίμα που πιτσιλούσε στους τοίχους και το χώμα, τα τζάμια που

πετάγονταν από τις εκρήξεις κι έδειχναν να μοιάζουν με λεπίδες θανάτου, κι εκείνες οι φωνές των ανθρώπων μαζί με τα βογκητά που καλούσαν απεγνωσμένα για Βοήθεια! Μια βοήθεια που δεν θ' ερχόταν ποτέ. Μια βοήθεια για την οποία όλοι μιλούσαν αλλά κανείς δεν την έβλεπε να έρχεται. Μαζί με την πληγωμένη ελπίδα που σπαρταρούσε πάνω στο φορείο, πορεύονταν και η βοήθεια εκεί. Άχρωμη, άτολμη και αλλοπρόσαλλη, αφού μέσα στη Γάζα μόνο στα παγωμένα χείλια των Παλαιστινίων υπήρχε! Πουθενά αλλού!...

Πήγε ως το παράθυρο και στάθηκε για πολλή ώρα, κοιτάζοντας τη μισοσκότεινη αυλή ενώ ο καινούργιος φόβος σκαρφάλωνε στο δέρμα του σα σαύρα. Σε λίγο θα ξημέρωνε και κάτω από το σκληρό φως του πρωινού το μέρος εκείνο, ήταν σαν τοπίο ξένου πλανήτη! « Το μόνο που μπορώ να κάνω σ' αυτόν εδώ τον τόπο, είναι να παρακολουθώ και να καταγράφω όλα όσα γίνονται » συλλογίστηκε πικραμένος. Ύστερα χαμογέλασε θλιμμένα καθώς θυμήθηκε τα λόγια μιας Παλαιστίνιας καθώς του έδινε νερό από το παγούρι της. Ήταν τότε που την ρώτησε : πότε θα ερχόταν στη Γάζα η Ειρήνη... « Θα έρθει αυτή η ευλογημένη μέρα », ψιθύρισε τότε η νέα γυναίκα. « Θα είναι η ίδια μέρα που η λαίμαργη γλώσσα μιας τίγρης θα πλένει αθώα το πρόσωπο ενός αρνιού! ».

Κι εκεί στο ετοιμόρροπο κατάλυμά του, σε μια ετοιμόρροπη πολυθρόνα μάζευε τις μαντίλες που έβρισκε στο δρόμο πεταμένες, οι περισσότερες ήταν γεμάτες αίμα. Αδίστακτα της έβαζε στο σακίδιο του και τις καταχωρούσε στο μυαλό του, σαν μοναδικά τεκμήρια από τις εικόνες που κατέγραφε. Ήταν το εργαλείο που δεν το κατάσχιζαν οι Ισραηλινοί στρατιώτες. Το μυαλό και τη σκέψη του να ενεργεί ορθόδοξα σαν ελεύθερος πολίτης. Όλα τα άλλα περνούσαν από έλεγχο και κατάσχονταν, όπως και η ακριβή φωτογραφική μηχανή του.

Ο ίδιος αποτελούσε μάρτυρα της φοβερής αυτής τραγωδίας κι από το σημείο εκείνο και πέρα, οι κανόνες γίνονταν περισσότερο πολύπλοκοι. Το γνώριζε βέβαια πως· ορισμένες φορές τα παιχνίδια που παίζουν οι άνθρωποι μεταβάλλονται σε κομμάτια της ίδιας της ζωής τους!

Οι περισσότεροι άνθρωποι στέκονται μπροστά σε μια χαράδρα και κοιτάνε λυπημένα την απέναντι όχθη. Κι είναι εκείνοι που η σχέση τους με τη ζωή, εξελίσσονταν σε ένα ασυμβίβαστο ρομάντζο.

Ο νέος συγγραφέας δεν φοβόταν τους πεθαμένους που κοίτωναν στα χαλάσματα! « Οι πεθαμένοι δεν μπορούν να σου κάνουν κακό, » συλλογίζονταν. « Από τους ζωντανούς πρέπει να φυλάγεται. »

Κι όταν κατάφερνε, μετά τις τρεις το πρωί να δαμάσει τους φόβους του και τον άστατο χτύπο της καρδιάς του και να ζαλιστεί για λίγο από τον ύπνο, ανεπαίσθητα άκουγε το θρόισμα που έκαναν οι μαντίλες πάνω στην πολυθρόνα· λες και ήθελαν να του υπενθυμίσουν πως ήταν κι εκείνες εκεί. Είχαν κι εκείνες ζωή· δεν έπρεπε να τις ξεχάσει!

Κουβαλούσε κάθε μία διαφορετικό αίμα και διαφορετική ζωή. Δεν ήταν εκεί για τη συλλογή του. Έδειχναν με τον τρόπο τους πως ήθελαν να γράψει, για κάθε μια χωριστά πέντε λέξεις. Πέντε ευχές· για τον Θεό που κρατούσε στο λαιμό του ο άνδρας εκείνος, στον ξύλινο σταυρό που φορούσε και επιμελώς τον έκρυβε από τα ερευνητικά γερακίσια μάτια των Εβραίων στρατιωτών. Έδειχναν επίσης με τον τρόπο τους πως ήθελε να γράψει και πέντε κατάρες, που δεν πρόλαβαν να πουν γι αυτούς που οργάνωσαν το ολοκαύτωμα της Γάζας. Πέντε κατάρες για μια φυλή, που δεν ωρίμασε από αυτά που έζησε στο Αουσβιτς και το Νταχάου και ασύστολα, εβδομήντα χρόνια μετά· επαναλαμβάνει το ίδιο στυγερό έγκλημα της ανθρωπότητας, με εκείνο του Χίτλερ. Η Λωρίδα της Γάζας δεν φαντάζει με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης εκείνα της Γκεστάπο. Τότε δεν υπήρχαν τα σημερινά μέσα

ενημέρωσης. Τότε δεν υπήρχαν σελίδες στην παγκόσμια ιστορία που να καθοδηγούν και να παραδειγματίζουν τόσο στυγερά εγκλήματα. Τότε δυστυχώς δεν υπήρχε ο Ο.Η.Ε., αλλά και τώρα που υπάρχει, κάνει ακριβώς μια τρύπα στο νερό. Δυστυχώς οι Καρεκλοκένταυροι που μαζεύονται εκεί, είναι μια μερίδα πουλημένα τομάρια που το μόνο καθήκον που έχουν είναι να εξυπηρετούν τους οργανωτές των πολέμων. Δηλαδή των Σιωνιστών, Εβραίων, που πιστεύουν με το έτσι θέλω πως είναι οι εκλεκτοί του Θεού. Αυτοί που σταύρωσαν τον Χριστό, που τον χλεύασαν, τον ράπισαν και εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια τον πολεμούν με αθέμιτα μέσα, έχουν βάλει στην κλίκα του Ο.Η.Ε. τα τσιράκια τους να τους εκπροσωπούν, ενώ αυτοί συνεχίζουν τον χαβά τους!

Το μίσος είναι σαν τις αμοιβάδες. Πολλαπλασιάζεται, διαιρείται και πάλι πολλαπλασιάζεται!

Το δηλητήριο της ψυχής, το σαράκι του νου· η έλλειψη αγάπης, το καρφί που είναι βυθισμένο στην ψυχή και η συνεχής αμαρτία, είναι και λέγεται μνησικακία. Δυστυχώς οι Σιωνιστές μισούν ότι έχει σχέση με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Κι όπως δεν φταίει το ζώο για ό,τι κάνει, αλλά ο εκπαιδευτής του, έτσι κι ο λαός του Ισραήλ δεν φταίει γι' αυτό που αποφασίζουν οι ηγέτες του. Κάποτε ο πρόεδρος της Αμερικής, ο πολεμοχαρής Νίξον· που ήταν ευνοχισμένος από τους Εβραίους Τραπεζίτες και αναγκαστικά έκανε το παιχνίδι τους, είχε πει φανερά αηδιασμένος και πολύ οργισμένος : « Μην οργανώνεται πορείες ειρήνης και κινήματα αντιπολεμικά, αν θέλετε την ειρήνη στον πλανήτη, μπλοκάρτε τους λογαριασμούς και ελέγξτε τους για έναν χρόνο, από τους πενήντα πλουσιότερους Εβραίους Τραπεζίτες. Τότε θα σταματήσουν οι πόλεμοι!» Αυτή τη δήλωση δεν την έκανε ο κλητήρας της κοινότητας του χωριού μου, την έκανε ο τότε πρόεδρος τον Η.Π.Α....

Κι εκεί, στη βλοσυρή και κατσουφιασμένη λωρίδα της Γάζας· που τα σύννεφα του πολέμου μαζί με τους καπνούς δεν αφήνουν τον ήλιο να περάσει, όπως λιώνει το χιόνι στις στέγες και πέφτει σταγόνα σταγόνα στο χώμα, έτσι και οι στρατιώτες του Ισραήλ αφήνουν την φαρμακευτική βοήθεια να περάσει από τα σύνορα προς την Γάζα! Εύλογα είναι τα λόγια που είχε πει ο Ιησούς Χριστός προς τους μαθητές του λίγο καιρό πριν σταυρωθεί από τους Εβραίους : « πηγαίνετε προς τα απολωλότα του οίκου Ισραήλ. »

Όμως τα απολωλότα ακόμα δεν διδάχθηκαν. Δεν ήρθαν ακόμα στον ίσιο δρόμο. Συνεχίζουν τη σφαγή των αμάχων. Πού ακούστηκε ποτέ· κύριοι εσείς του Ο.Η.Ε. ένα κράτος να χτυπάει άμαχο πληθυσμό με αεροπλάνα, πυραύλους, χερσαίες δυνάμεις κι εσείς να μασάτε μαστίχα;

Κι αν οι Εβραίοι Σιωνιστές σας έχουν ευνοχήσει, μέχρι πότε θα παριστάνετε τα χανουμάκια της Εβραϊκής Συναγωγής; Η ΛΕΣΧΗ ΜΠΙΛΑΝΤΕΡΜΠΕΡΓΚ, τι λέει;

Το 1988, ένας καλός φίλος και μεγάλος μουσικοσυνθέτης· ο μακαρίτης Άκης Πάνου, που εκείνο τον καιρό ζούσε στην Ξάνθη, μακριά από την αθυρόστομη και κακότροπη καλή κοινωνία της Αθήνας, την Χάι Σοσιέιτη, μου έλεγε και επέμενε πεισματικά· καθώς εγώ αντιδρούσα : « Ο... Ο.Η.Ε., είναι μια συμμορία από ληστές. Μια συμμορία από μασόνους και Ιλλουμινάτους που έχουν σαν στόχο να ισοπεδώσουν Έθνη και λαούς προς όφελός τους! Καταστρέφουν ένα κράτος με πόλεμο κι ύστερα το ανασυγκροτούν με δάνεια. Έτσι έχουν τις εταιρείες κατασκευών που ελέγχουν, σε πλήρη εργασία· και τα κράτη που δανείζονται σε απόλυτη ομηρία... » Κι όταν επιχειρούσα να αντιστρέψω τη θεωρία του και να θέσω τα δικά μου, μου απαντούσε γελώντας. « Μήν είσαι αφελής, στα καθίσματα της εξουσίας και στα έδρανα του Ο.Η.Ε. βρίσκονται πάντα κατά σύμπτωση τα τσογλάνια που υπηρετούν τους

Εβραίους. Κανένας άλλος δεν έχει θέσει εκεί πάνω. » « Δεν υπάρχουν ηγέτες που ανέβηκαν στην εξουσία χωρίς τη δύναμη της Σιών; » ρωτούσα απεγνωσμένα. Τότε ο Άκης Πάνου, άναβε ένα τσιγάρο και μου απαντούσε : « Υπάρχουν, όμως κατά σύμπτωση, όλοι τους δολοφονήθηκαν ... όπως ο ... Όλαφ Πάλμε της Σουηδίας, ο Μεντόζα του Μεξικού και η Ίντιρα Γκάντι της Ινδίας! »...

Ορίστε; Δεν σας άκουσα ... πως είπατε;

Κι όταν ισοπεδωθεί λοιπόν και η πολυπαθή Λωρίδα της Γάζας, τότε όλοι οι ευγενείς · οι εντιμότατοι του Ο.Η.Ε. θα τρέξουν να ζητήσουν με ύφος αγανάκτησης να σταματήσει επιτέλους ο πόλεμος.

Τα χανουμάκια να δείξουν τον ανδρισμό τους στους Σιωνιστές. Τότε ξεδιάντροπα θα βγάλουν και τη μεγάλη ανακοίνωση : « Ο ... Ο.Η.Ε., αποφάσισε την άμεση κατάπαυση του πυρός και επιτακτικά καλεί το κράτος του Ισραήλ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων! »

Με λίγα λόγια... κάντε τώρα στην άκρη να μοιράσουμε τις δουλειές. Ό,τι ήταν να κάνει ο στρατός το έκανε! Στην απλή λαϊκή γλώσσα· αυτό σημαίνει : χεστήκαμε και έφεξε!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Είχε ξεκινήσει πριν μερικές μέρες από την Αθήνα με την αποστολή εθελοντών νοσοκόμων. Ήταν ο μοναδικός τρόπος για να μπει μέσα στη λωρίδα της Γάζας. Ένας φίλος του που εργαζόταν στο προξενείο της Αλεξάνδρειας, στην Αίγυπτο· μερίμνησε για τα υπόλοιπα. Η διπλωματική οδός από πλευράς Ισραήλ ήταν δυπρόσβαστη. Το κράτος τώρα βρίσκονταν σε κατάσταση πολέμου και όλα σχεδόν που ετοιμάζονταν να προωθηθούν στην ενδοχώρα έπρεπε να περάσουν από εξονυχιστικό έλεγχο. Η δημοσιογραφική ταυτότητα που είχε ήταν ένα απλό εργαλείο, αλλά αυτό δεν ωφελούσε στη δύσκολη περίπτωσή τους.

Το ισραηλινό γραφείο τύπου του υπουργείου εξωτερικών αν και έδειχνε επιφανειακά καλή προσπάθεια για την διευθέτηση της υπόθεσής του, εντούτοις παρέπεμπε όλους σχεδόν στην αρμόδια υπηρεσία πληροφοριών του κράτους. Τη Μοσάντ.

Εμμέσως πλην σαφώς· αφού έστελνες ένα υπηρεσιακό δελτίο για τους λόγους που θέλεις να βρίσκεσαι στην εμπόλεμη ζώνη, στο υπουργείο εξωτερικών, εκείνο με τη σειρά του το προωθούσε στην υπηρεσία πληροφοριών του κράτους. Τη Μοσάντ! Μέχρι εδώ καλά..., όμως η συνέχεια έδειχνε χλωμή αφού κανείς δεν μπορούσε να φτάσει στις γραμμές του πολέμου κι ούτε να περάσει στη λωρίδα της Γάζας που ήταν από παντού αποκλεισμένη.

Ανταποκρίσεις μπορούσες να στείλεις από το Τέλ Αβίβ, την Ιερουσαλήμ και από τη Ραμάλα! Πάντα σύμφωνα βέβαια με αυτά που σου έλεγε και υπέδειχνε μέσω του γραφείου τύπου και της συνέντευξης τύπου το υπουργείο εξωτερικών...

Την πρώτη μέρα που ανέβηκε στο νοσοκομειακό του ήρθε να κάνει εμετό. Η μυρωδιά που για πρώτη φορά ανακάλυπτε, η μυρωδιά του θανάτου, ήταν διάσπαρτη μες' το χώρο εκείνο. Στις γωνίες των μεταλλικών αντικειμένων έβλεπες το σκούρο ξεραμένο αίμα. Ο δεύτερος νοσοκόμος και ο γιατρός υποθετικά, ήταν από την Αίγυπτο. Εθελοντής κι αυτός. Είχε όμως ένα κινητό πολλαπλών χρήσεων! Έμοιαζε με ηλεκτρονικό υπολογιστή. Ένα από τα πανάκριβα μηχανήματα που δεν αγοράζονται με μισθό υπαλλήλου!

Σιγά σιγά εξοικειώθηκε με τους δικούς του. Άλλωστε γνώριζε λίγα Εγγλέζικα κι εκείνοι τον κοιτούσαν με απορία σαν να ήθελαν να του πουν : « Μα τι ήρθες να κάνεις εδώ πέρα! » Μήπως όμως στη συνέχεια δεν αναρωτήθηκε κι εκείνος πολλές φορές το ίδιο; Μήπως δεν κράτησε τη νύχτα σφιχτά την Αγία Γραφή στην αγκαλιά του και προσευχήθηκε δακρυσμένος να τον προφυλάξει ο Ιησούς Χριστός και η Παναγία;... Τέσσερις φορές κατάφερε να βγάλει πέρασμα με το κινητό του και να δώσει μικρές ανταποκρίσεις στο τηλεοπτικό επαρχιακό κανάλι που ήταν απεσταλμένος. Όλες βέβαια ήταν από διαφορετικές τοποθετήσεις στο μακελειό της Γάζας μόνο και μόνο να μην χαρακτηριστεί ο αριθμός του σαν επικίνδυνος.

Κι όταν την πέμπτη φορά προσπάθησε χωρίς επιτυχία να βγάλει γραμμή, κατάλαβε. Το τηλέφωνο εκείνο είχε μπει στην « Μπλάκ Λάιν» μαύρη γραμμή. Έβγαλε τότε την κάρτα και την έκανε κομμάτια. Το ίδιο έκανε και με το τηλέφωνο. Κι ύστερα τα σκόρπισε στα τέσσερα σημεία της Γάζας. Γνώριζε πως από τη στιγμή που χαρακτηρίστηκε από τις Υπηρεσίες Τηλεφωνίας του Ισραήλ, ήταν επικίνδυνο να το έχει μαζί του, γιατί πλέον ήταν η κινητή βόμβα για εκείνον...

Τις πρώτες μέρες μπαινόβγαινε στη Γάζα και τη νύχτα κοιμόταν στο έδαφος της Αιγύπτου. Στην Αλεξάνδρεια. Όμως τα βλέμματα των στρατιωτών στους ελέγχους

των συνόρων γίνονταν ολοένα και πιο επίμονα. Κάθε φορά περισσότερο χρόνο χρειάζονταν για να του επιστρέψουν την ταυτότητά του!

« Ας οικοδομηθεί ο Ναός του Κυρίου », φώναζε ο μεγάλος έβδομος άγγελος. Τότε οι επτά μεγάλοι Γιοι του Θεού κινήθηκαν με καθορισμένο βήμα και κατέλαβαν τις θέσεις τους στο Βορά, το Νότο, τη Δύση και την Ανατολή. Το έργο της οικοδόμησης είχε αρχίσει! Ο τετράγωνος σταυρός της μασονίας έμοιαζε τώρα με ναό που έχει κλειστές πόρτες και ελάχιστο φως. Βασίλευε μόνο η σιωπή! ».

Με αυτές τις θεοπάλαβες νουθεσίες, οι πληρωμένοι δημαγωγοί, μασόνοι και Ιλλουμινάτοι, ξεκινούν το δημαγωγικό τους έργο...

Η μασονία έχει προβλέψει να στρατολογεί τους ανθρώπους της κατά στάδια. Τους τοποθετεί πρώτα σαν μέλη αθώων δήθεν οργανώσεων που όμως στην πραγματικότητα είναι δικά της όργανα. Εκεί τους αφελληνίζει έντεχνα και τους βγάζει την πίστη.

Πρώτος στόχος της μασονίας είναι να καταστρέψει τον Χριστιανισμό με την υποστήριξη όλων των αιρέσεων. Ο δεύτερος σκοπός της είναι η υποδούλωση της Πατρίδας μας. Της Ελλάδας.

Τα Ελευσίνια μυστήρια, τα μυστήρια της Ίσιδος, του Οσίριδος, κάνουν τους ειδωλολάτρες αυτούς να δείχνουν αξιολύπητοι.

Δυστυχώς πολλοί πολιτικοί Έλληνες· συμμετέχουν σ' αυτά τα μυστήρια.

Πουλήθηκαν για ένα έδρανο, για μια καρέκλα.

Έχουν δικό τους σύνταγμα, έχουν μυστική οργάνωση και κατασκοπευτικό δίκτυο τέλειο. Με τον τρόπο τους διαβρώνουν τα θεμέλια του Ελληνικού Έθνους. Προωθούν σε καίριες θέσεις μασόνους, ώστε να μην υπάρχει κανένα πλέον απόρρητο μυστικό του κράτους! Όλος ο μηχανισμός της μασονίας βρίσκεται σήμερα σε φοβερή δραστηριότητα. Είναι εχθρός της Εκκλησίας και του Έθνους και ανεμπόδιστα δουλεύει στην καρδιά της Αθήνας.

Δεν είναι συμπτωματικό γεγονός, ότι ο φοίνιξ της Εβραϊομασονίας, σύμβολο της μασονικής σφραγίδας της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδας, επεβλήθη σαν εθνόσημο κατά την περίοδο της δικτατορίας...

Δυστυχώς οι απότομες πολιτικές επαναστάσεις, που τόσο μεγάλη έκπληξη προξενούν στους ιστορικούς, είναι κάποτε λιγότερο σημαντικές!...

Κι εκεί στα σύνορα της Γάζας· έβλεπε το βερνίκι, το λούστρο, να φθίρεται. Τους είχε ταραξεί περισσότερο απ' όσο περίμενε...

Του έστελναν κάποιο μήνυμα, ή απλά τους προξενούσε ένα είδος αποστροφής το πρόσωπο του; Τί ήταν αυτό που τους ενοχλούσε; Είχαν κάποια έκτη αίσθηση;

Αναγκάστηκε να μείνει στη Γάζα. Όσο θα μπορούσε να κρατήσει! Τα βράδια όμως συνεχίζονταν οι βομβαρδισμοί. Οι χερσαίες επιχειρήσεις μπορεί να σιωπούσαν αλλά ο εφιαλτικός βόμβος των F 16 και ο αποκρουστικός ήχος των βομβών κατατρόμαζαν τους άμοιρους κατοίκους. Η Παλαιστίνιοι δοκιμάζονταν και πάλι και πάλι και πάλι! Έχετε ακούσει τον ήχο που κάνουν οι ριπές από τα M 16; Από τα καλάσνικοφ λίγα μέτρα πίσω σας; Έχετε ξαπλώσει να γίνεται ένα με το χώμα και δίπλα σας να ακούτε τις ερπύστριες από τα 50αρια! « Ανάθεμα στο χάλι σας Εβραϊκά σκυλιά », φώναζε η γυναίκα καθώς κρατούσε το μικρό αγόρι της στην αγκαλιά της κι εκείνο το δύστυχο σπαρταρούσε. Για πρώτη του φορά, είδε πως βγαίνει μια ψυχή! κι εκείνο το σημάδι μεσ' την ψυχή του· έμεινε σαν πυρωμένη στάμπα. Φώναζε η κακομοίρα : « Καταραμένη να 'ναι η φάρα σας για πάντα· καταραμένα και τα σκυλιά των γενιών σας! »

Την κοιτούσε ανήμπορος να κάνει τίποτα. Είχαν βάλει το παιδί στο φορείο όμως τα μόνιτόρ δεν ανταποκρίθηκαν, ήταν ήδη νεκρό! Άθελά του έκανε το σταυρό του. Η μητέρα τον κοίταξε με ένα σκοτεινό βλέμμα. Εκείνη τη στιγμή έψαχνε άνθρωπο να μισήσει. Πέτυχε διάνα, βρήκε εκείνον. Όμως δεν γνώριζε ποιος ήταν. Εκείνος όμως της πήρε το παιδί από την αγκαλιά της! Την βοήθησε...

Έκανε να πει κάτι κι ύστερα το μετάνιωσε. Αργά σήκωσε ψηλά τα χέρια της κι άρχισε να λέει λέξεις που δεν καταλάβαινε κανείς!

Όμως τώρα γνώριζε πως κάποιος τον μισούσε στη Γάζα. Ή έστω δεν τον έβλεπε σαν φίλο αλλά σαν εχθρό.

Το βλέμμα εκείνης της γυναίκας ήταν χίλιες λέξεις...

Το ίδιο βράδυ προσπάθησε να κοιμηθεί όμως του ήταν αδύνατο. Οι φρικτές εικόνες έκαναν το γύρο του μυαλού του και τον τυραννούσαν αφάνταστα. Εφιαλτικά. Μια φωνή μεσ' από τα έγκατα που ήταν σκέτος ψίθυρος· κάτι προσπαθούσε να του πει, όμως εκείνος δεν ήθελε άλλο τίποτα να ακούσει. Κι ενώ αρνιόταν πεισμωτικά ν' ακούσει του ήχους γύρω του, άκουγε μισοζαλισμένος το ξημέρωμα, ανάμεσα στον λήθαργο και την αναισθησία, το θρόισμα που έκαναν οι μαντίλες και τινάζονταν όρθιος.

Λιποψυχούσε στον ήχο εκείνο! Τότε έσφιγγε τις γροθιές του και χτυπούσε τον τοίχο. Δίνοντας ταυτόχρονα φάσκελα στον εαυτό του φώναζε : « Όρσε μεγάλε συγγραφέα, διανοητή της πλάκας· κοίτα τι έκανες εσύ και οι ομοϊδεάτες σου. Τόσα χρόνια κάνετε την πάπια. Λουφάρετε με απλωμένα χέρια και ψελλίζετε ευχές σαν ζητιάνοι έξω από την εκκλησία, μόνο και μόνο για την κοιλιά σας. Να αποκτήσετε καλούδια κι ας πάνε όλα στον διάβολο... Όρσε μεγάλε συγγραφέα για τα δεινά που έσπειρες εσύ και οι φίλοι σου..., όλοι οι αυλοκόλακες που μπούκωσαν από απολαύσεις και ξέχασαν να γράψουν τα σύκα σύκα και την σκάφη σκάφη! Όρσε γι αυτούς που λιβανίζουν τα τσακάλια της Σιών, Όρσε γι' αυτούς που λένε στα παιδιά τους ψέματα, μόνο και μόνο να τρυγήσουν ένα βραβείο από το κύκλωμα των Εβραίων... Όρσε και γι' αυτούς τους άχρηστους πολιτικούς, τους παλιάτσους· που τους φτύνουν και νομίζουν πώς ψιχαλίζει... »

Κι εκεί μεσ' το ξημέρωμα μιας ξεσκισμένης μέρας, σε μια μισογκρεμισμένη κατοικία της Γάζας, είδε τα χέρια του πάλι να ματώνουν.

Άνοιξε με αδέξιες κινήσεις το φαρμακείο που είχε μεσ' το σακίδιό του και τύλιξε τις γροθιές του με λευκές γάζες.

Ύστερα έβαλε το κεφάλι μεσ' τα χέρια κι άρχισε να κλαίει. Έτσι τον βρήκε το φως της μέρας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Την πέμπτη μέρα· κάτω από έναν μολυβένιο ουρανό, ο ισραηλινός στρατός σφράγισε το πρώτο στάδιο των χειρσαίων επιχειρήσεων του στη Γάζα.

Ο νέος συγγραφέας είχε σοκαριστεί με τόσο αίμα που έβλεπε. Δεν γνώριζε αν πλέον ήταν όλα αυτά αληθινά που γίνονταν μπροστά του ή ένας εφιάλτης, ένα πολεμικό θρίλερ από αυτά των χολιγουντιανών παραγωγών.

Του ήταν αδύνατο να μεταφέρει αυτά που γίνονταν στο χαρτί, γιατί απλούστατα δεν μπορούσε να αποτυπώσει απόλυτα την οδύνη με τον τρόπο που φτερούγιζε πάνω από τα κεφάλια όλων.

« Όσο πιο ισχυρός είναι ο εχθρός, τόσο πιο μεγάλος ο πόλεμος. Όσο πιο έντονη επίθεση, τόσο πιο σκληρή αντίσταση. Όσο πιο ύπουλη η παγίδα, τόσο πιο άγρυπνη η προσοχή και η επαγρύπνηση! »

Πλησίαζε απόγευμα. Τα πάντα κάπνιζαν γύρω του! Στο στόμα του υπήρχε η γεύση της στάχτης, στην ψυχή του η αίσθηση της θλιβερής αποτυχίας και στην καρδιά του ένας πόνος οξύς ξεκινούσε και θρυμματίζε όλα τα σωθικά του.

Γύρω του δεν έτρεχαν πλέον Παλαιστίνιοι, ούτε γυναίκες ούτε παιδιά. Μερικοί μόνο άνδρες υπήρχαν που χάσκονταν ξαπλωμένοι νεκροί στο χώμα, ή αναίσθητοι την από τον πόνο που τους μούδιαζε το μυαλό. Ήταν αυτοί που ξύπνησαν εκείνη τη μέρα· χωρίς να γνωρίζουν πως η ιστορία τους προόριζε να τους ανεβάσει στο βήθρο των ηρώων και μαχητών!... Κάθε θρύλος, χωρίς αμφιβολία· μένει πιο ζωντανός από την ιστορία! Το όνειρο, το ιδανικό, ο θρύλος· με μια λέξη το μη πραγματικό, καθοδηγεί την ιστορία. Τώρα γύρω του· έτρεχαν στρατιώτες. Ήταν οι υπερασπιστές του Ισραήλ.

Κρατούσαν ακριβά τουφέκια κι όχι σπαθιά όπως οι Ισουΐτες, οι Ναΐτες, και οι Πεφωτισμένοι Ιλλουμινάτοι! Έτρεχαν και πυροβολούσαν γιατί έτσι τους είπαν να κάνουν οι αρχηγοί τους. Οι ηγέτες τους! Ήταν στρατιώτες κι ακολουθούσαν πιστά τις εντολές. Οι ηγέτες είναι μόνο λόγια παχιά. Έτσι ξεγελούν τον κοσμάκη, παίρνουν τα αξιώματα και ο λαός πληρώνει τα σπασμένα. Αυτοί δεν πληρώνουν τσακιστή δεκάρα. Είναι τα όρνια που απαιτούν, περιμένουν, θέλουν. Είναι αυτοί που κινούν τα νήματα και τις τύχες των λαών και που μόλις όμως· βρουν τα ζόρια, νίπτουν τα χέρια τους και τραβιούνται στην άκρη. Έτσι ξαφνικά παύουν να είναι μεγάλοι ευεργέτες. Τώρα όμως έβαλαν στόχο και σκοπό να αφανίσουν ένα λαό... Το σχέδιο ήταν το ίδιο. « Την εξόντωση των άπιστων! » Καμία διαφορά στην εκτέλεση. Ο θάνατος είναι ο ίδιος μ' όποιον τρόπο κι αν έρθει. Ο θάνατος είναι θάνατος· δεν είναι παίξε γέλασε. Είναι ίδιος όπως στο Άουσβιτς και το Νταχάου!

Κι αν εκείνα τα' αμούστακα παλικάρια του ισραηλινού στρατού, διέφεραν από τους Ισουΐτες και τους Ναΐτες εκείνης της εποχής, έκαναν το ίδιο ακριβώς που έκαναν και οι μουσάτοι, μουστακαλήδες· δήθεν ιπότες. Δολοφονούσαν άμαχο πληθυσμό. Σκότωναν γυναίκες και παιδιά γιατί δεν γνώριζαν πως αυτό που έκαναν ήταν το μεγαλύτερο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, που στιγματίζει την ψυχή· του καθενός με το απόλυτο μηδέν της ανθρωπίνης ύπαρξης και το πονεμένο βλέμμα του Θεού στο ασυγχώρητο λάθος...

Ίσως να μην πλησίασαν ποτέ· τους άνδρες· που όταν ήταν στρατιώτες συμμετείχαν σε πόλεμο. Κι ούτε θα άκουσαν· πως σε κάθε πάτημα σκανδάλης, ένας άγγελος πέφτει στη γη! Η βία γεννάει βία, κι ο Θεός δεν τη θέλει κι ούτε την συγχωρεί. Οι

περισσότεροι στρατιώτες που είχαν εμπλακεί κατά το παρελθόν σε πολεμικές συρράξεις και πυροβόλησαν αντίπαλο, κάθονται και αναμετρούν με τρόμο ψυχής το μεγάλο και ασυγχώρητο λάθος τους. Ποιός λέει πως το καλό έρχεται με την βία. Κανείς. Κι όμως οι ηγέτες το συντηρούν και το υποδαυλίζουν. Ποιοί είναι οι ηγέτες; Οι αποκρουστικοί γέροι. Γιατί οδηγούν τους νέους στα πεδία των μαχών; Γιατί απλούστατα... τους μισούν που είναι νέοι!...

Ξαφνικά ήθελε να φύγει. Δεν μπορούσε άλλο να μείνει στο μέρος εκείνο! Ο σύνδεσμός του όμως έχει περάσει τα σύνορα με το ασθενοφόρο. Θα έμεινε αναγκαστικά άλλη μια νύχτα στα χαλάσματα της μονοκατοικίας του. Κι εκεί γύρω του υπήρχε πολύ αίμα που πότιζε τη γη. Χωρίς να ξέρει γιατί, έσκυψε και πήρε από κάτω λίγο χώμα με αίμα στις παλάμες του· κι αφού της έφερε στο ύψος του στήθους, σήκωσε ψηλά τα μάτια του και κοιτώντας με πονεμένο βλέμμα στον ουρανό ψιθύρισε : « Φτάνει τόσο αίμα Θεέ μου, φτάνει τόσος πόνος. Φώτισε όλους με τη Θεία χάρη σου να σταματήσει αυτό το μακελειό! »

Ο ωκεανός έχει όρια, η αρετή δεν έχει! Είναι απέραντη, απεριόριστη και ανεξερεύνητη. Οι κορυφές της είναι ηλιόλουστες μα δύσκολα της ανεβαίνει κανείς...

Όμως· για ποια αρετή θα μιλήσουν οι ηγέτες του Ισραήλ; Γνωρίζουν αλήθεια αυτή η λέξη τι σημαίνει; Οι ορθόδοξοι χριστιανοί ευχαριστούν τον Ιησού Χριστό λέγοντας : « Τά σά έκ τών σών σοί προσφέρομεν ». Τούτη τη θυσία, Κύριε, που εσύ μας χάρισες, την προσφέρουμε σε Σένα. Πώς· όμως οι στρατηγοί και οι υπηρέτες του Σιωνιστικού δόγματος θα βρουν το θάρρος να κοιτάζουν ψηλά στον Θεό και να ψιθυρίσουν δειλά, περίπου τα ίδια λόγια; Αλήθεια, πώς;

Θα μπορούσαν να είχαν διαβάσει τις συμβουλές του αγίου Θεοδώρου Στουδίτη που έλεγε : « Όσο ατενίζουμε τον ουρανό, τόσο ξεθωριάζουν τα Θέλγητρα της γης ».

Πού όμως τέτοια τύχη για τους ίδιους... Τώρα δεν ήταν η ώρα για τέτοια. Ούτε βέβαια για ευγένειες. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν αν τηρούνταν κατά γράμμα τα σχέδια που μεριμνήθηκαν ή αν αγνοήθηκαν οι κανονισμοί κι έπρεπε να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι.

Γενικά αυτοί οι άνθρωποι φαίνονταν να πλήττουν με τα καθήκοντά τους και απολάμβαναν την εξουσία τους. Μισούσαν αυτούς που είχαν μπροστά τους, αν και εκείνοι δυστυχώς· δεν μπορούσαν να το αντιληφθούν.

Η φιλοσοφία της εξουσίας· και γενικά παντού στα ανώτερα κλιμάκια είναι : « Πάντοτε μια ισχυρή πίστη είναι ανώτερη από μια διστακτική πίστη. »

Η διάκριση· είναι η μεγαλύτερη απ' όλες τις αρετές, επειδή είναι η βασίλισσα και η αρετή των αρετών. Η πραότητα· είναι η αμετακίνητη κατάσταση του νού, που παραμένει η ίδια και στις τιμές και στις περιφρονήσεις.

Το άνθος της ελεημοσύνης κρύβει μεγάλη χάρη. Μπορεί να εξαλείψει και αμαρτίες! Θα μπορούσες όμως να δεις τη διάκριση, την πραότητα και την ελεημοσύνη στους Ισραηλινούς κύκλους της εξουσίας;

Την φιλαυτία όμως· που είναι η μητέρα όλων των παθών, σίγουρα θα την αισθανόσουν να φτερουγίζει στις αίθουσες των πολεμικών επιχειρήσεων!....

Ο γέροντας της Εσφιγμένου, Μεθόδιος· λίγο πριν αποχαιρετίσει του είχε πει : « Πρόσεχε! Ο ταπεινός ουδέποτε πέφτει. Πώς μπορεί να πέσει ο ταπεινός, αφού έχει θέσει κιόλας τον εαυτό του κάτω απ' όλους; Η ταπείνωση είναι η πύλη τ' ουρανού. Είναι η γνήσια σφραγίδα της χριστιανικής ταυτότητας... Να προσέχεις εκεί που θα πάς· να μείνεις ταπεινός και να προσεύχεσαι! Η προσευχή δεν είναι ένα θεαματικό πυροτέχνημα, αλλά μια πάλη κι ένας αγώνας που διεξάγεται στα γόνατα. Δεν είναι ένα παιδικό μπαλόνι που σιγοπετά πάνω απ' τα κεφάλια, αλλά είναι της ψυχής ομοβροντίες που κατευθύνονται στον ουρανό! »...

Στο μεταξύ οι ριπές από τα πυροβόλα όπλα ακούγονταν ολοένα πιο κοντά του. Τάχυνε το βήμα και σίμωσε προς το κατάλυμά του, νύχτωνε!

Μια απίστευτη ζέστη που απλωνόταν στο σώμα του σαν χημικό ωστικό κύμα, του αποδείκνυε ότι η βραδιά και η στιγμή ήταν πέρα για πέρα πραγματικές και, ταυτόχρονα θανάσιμα επικίνδυνες.

Ξαφνικά· καθώς έκλεινε πίσω του την εξώπορτα, ένιωσε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του. Ζούσε ταυτόχρονα έναν εφιάλτη. Ζέστη και παγωνιά εναλλάσσονταν μέσα στο σώμα του. « Λες να με βρουν με μια σφαίρα στο κεφάλι », μουρμούρισε καθώς κλείδωνε την πόρτα. Τώρα μπορούσε να δει κάτι που πάντα φοβόταν!

Αναγνώρισε τα επικίνδυνα σημάδια κι έδωξε μακριά τη μελαγχολία, προτού προλάβει να ριζώσει μέσα του.

Μήπως έφταιγαν τα βιβλία που είχε διαβάσει; αναρωτήθηκε. Μήπως οι ιδέες τους τον είχαν διαποτίσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην μπορεί ν' αποφασίσει τι να κάνει; Τη στιγμή που σκέφτονταν απροσδόκητα πράγματα, άκουσε έξω στον δρόμο ένα καμiónι να φρενάρει. Πλησιάζοντας στο παράθυρο με ιδιαίτερη προσοχή και πίσω απ' τις σπασμένες γρύλες είδε έναν αξιωματικό του Ισραηλινού στρατού να μιλά άγρια· να φωνάζει και να δίνει οδηγίες στους στρατιώτες του που κρατούσαν M 16 με τηλεφακούς υπέρυθρων ακτίνων. Ύστερα το πρόσωπό του έγινε ανέκφραστο. Λές και έπαιζε πόκερ και δεν ήθελε να δείξει στους αντιπάλους του τα συναισθήματά του. Πλάι του, ξεφυσούσαν δύο μπασταρδόσκυλα!

Πέσανε όλοι σχεδόν στη διπλανή πολυκατοικία! Τα αυτόματα όπλα τους γάζωναν τους τοίχους τα παράθυρα και τις πόρτες. Ο ήχος ήταν εφιαλτικός. Στο αντίποδα των ριπών που έπεφταν ασταμάτητα, ακούστηκαν οι ριπές ενός καλάσνικοφ! Ο αμυνόμενος έδειχνε αιφνιδιασμένος. Ήταν μια απίθανη σύμπτωση. Μόνο από καθαρή τυφλή τύχη θα τον εντόπιζαν οι διωκτικές αρχές. Η ιστορία ήταν εντελώς μεπερδεμένη, έλα όμως που ο στρατός έπεσε στο ψαχνό...

Λίγο αργότερα τον έσυραν έξω σαν παλιό τσουβάλι και τον άφησαν γεμάτο αίματα στα πόδια του αξιωματικού τους.

Είχαν φερθεί πολύ επαγγελματικά. Του είχαν επιτεθεί απότομα και βάνουσα, πιστεύοντας ότι το σοκ θα διάλυε κάθε διάθεση αντιστάσεως. Κι ήταν ολοφάνερο ότι τα είχαν καταφέρει.

Τώρα ο αιμόφυρτος Παλαιστίνιος ήταν ξαπλωμένος στα πόδια του εχθρού του. Το μέτωπό του ήταν σκεπασμένο από παγωμένο ιδρώτα. Ο αξιωματικός τον κοίταξε με περιφρόνηση κι η ύστερα έδωσε εντολή να τον ανεβάσουν πάνω στο καμiónι.

Χωρίς να το γνωρίζει γιατί, ένιωσε οίκτο και μια ξαφνική κατανόηση. Μέσ' το μυαλό του ξαφνικά, μια κόκκινη κορδέλα άρχισε να κυλάει· που έγραφε κάποιο ρητό που αποστήθισε όταν πήγαινε στο πανεπιστήμιο : « Η πολιτισμένη στάση, αποτελεί μια συμπονετική και ανθρωπιστική αντίδραση προς τους συνανθρώπους μας. Είτε αυτοί είναι φίλοι μας είτε είναι εχθροί μας... »

Καθώς οι στρατιώτες τον σήκωσαν, ο αξιωματικός· κοιτώντας τον στα μάτια είπε με ξερή φωνή : « Ξέρεις να μισείς. Εσύ και οι φίλοι σου, φέρατε πάλι την εποχή της σάλπιγγας. Δυστυχώς δεν έμαθες πως· ποτέ να μην τραβάς την ουρά μιας γέρινης τίγρης. Μπορεί να σε δαγκώσει... » Ο Παλαιστίνιος δεν είπε τίποτα. Τράβηξε μέσα τις κεραίες του σα σαλιγκάρι κι έμεινε σιωπηλός. Έχανε πολύ αίμα και συνεχώς ζαλίζονταν. Πηγαινοερχόταν από την αναισθησία στη ζωή, λες κι έπαιζε σχοινάκι. Ο νέος συγγραφέας πήρε μια βαθιά ανάσα μόλις το φορτηγό χάθηκε στη γωνία.

« Αυτή είναι η τελευταία νύχτα », ψιθύρισε και χτύπησε με την παλάμη του τον τοίχο.

« Η δουλειά μου εδώ στην κόλαση, τελείωσε! ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Τρεις μέρες μετά επέστρεψε στην Ιερά μονή Εσφιγμένου. Από το αεροδρόμιο Μακεδονία, κατ' ευθείαν στο Άγιον Όρος. Ήθελε να γράψει ελεύθερα μέσα στην απόλυτη γαλήνη της μονής.

Ήταν παραμονή των Θεοφανίων με το Πάτριο ημερολόγιο. Μέσα στο σακίδιό του, υπήρχαν οι ματωμένες μαντίλες. Τα μόνα πράγματα που έφερε από την Λωρίδα της Γάζας. Τίποτα άλλο. Τα πάντα κατάσχονταν στα σύνορα. Ακόμα κι εκείνες οι μαντίλες θα κατάσχονταν αν δεν είχε την πρόνοια λίγο πριν φτάσουν στον έλεγχο να τις δέσει γύρω από τη στενή μέση του, κάτω βέβαια από το πουκάμισό του! Τώρα ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και σκεφτόταν. Αναζητούσε δρόμους διαφορετικούς να ξεκινήσει το γράψιμο. Έψαχνε κάτι άλλο. Είχε όμως και το νου του να ακούσει το σήμαντρο για την έναρξη της ολονυκτίας.

Η ψυχή, μπήκε σχεδόν αθόρυβα μες' το κελί του και τον κοίταξε με ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα. Ο νέος συγγραφέας παρατήρησε τη σκιά της στο φως της γκαζόλαμπας ψύχραιμα. Δεν έδειξε φόβο, ούτε και έκπληξη. Λες και περίμενε κάτι. « Δεν βρίσκεις το νήμα της σκέψης σου; » τον ρώτησε. « πες το κι έτσι! » αποκρίθηκε.

« Αν ξεκινήσεις από το τίποτα θα φτάσεις εκεί που θέλεις . . . , αρκεί να αγωνίζεσαι συνέχεια και να έχεις πίστη μέσα σου! Τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο. Όλα μπορούν να γίνουν αρκεί να προσεύχεσαι. ». « Νομίζεις πως κάνω και τίποτε άλλο από το να αγωνίζομαι και να προσεύχομαι ». Η ψυχή πήγε ως το παράθυρο κι ακούμπησε στην καμάρα. « Τότε αυτό που θέλεις να πετύχεις και είναι το σωστό^ο θα το πετύχεις! » Ο ξαπλωμένος άντρας ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι. « Μπορεί αυτό που θέλω να κάνω να μην είναι το σωστό... ξέρεις γιατί; » η ψυχή παρέμεινε σιωπηλή^η περίμενε. Τότε ο συγγραφέας συνέχισε: « Θέλω να γράψω ένα βιβλίο που να ξεμπροστιάζει όλους αυτούς που μας αφεντεύουν. Θέλω να τους δω πως θα τρέχουν γυμνοί να κρυφτούν και για μένα ό,τι θέλει ας γίνει. Δε με νοιάζει... » Η σιωπή που έπεσε μες' το κελί ήταν τέτοια που πάγωσε το μέρος εκείνο. Λες και άνοιξε το παράθυρο και έμπασε όλο τον παγωμένο θαλασινό αέρα μέσα.

« Κυνηγάς μια αποκλειστικότητα λοιπόν... αφανίζει τα σωθικά σου η φιλοδοξία. Θέλεις να κάνεις κάτι κι όμως αυτό, δεν θα ήθελες να σου κάνουν... έτσι δεν είναι; » ο νέος συγγραφέας δείλιασε. Έμεινε για λίγο σιωπηλός. « Τι προτείνεις; » ρώτησε. « Υπάρχει κάτι. Μπορείς να κάνεις ότι σου πω και θα είναι εφάμιλλο με αυτό που σκέφτεσαι. Αυτό που έχεις στο μυαλό σου, ενδεχομένως να είναι ανήθικο, ενώ η δική μου η πρόταση θα στηρίζεται σε ηθικές αξίες. Προς το παρόν όμως ήρθε η ώρα να πάμε στην εκκλησία... έκανα τόσο δρόμο να ζήσω από κοντά την ολονυκτία αυτή. Προσευχήσου και εσύ δίπλα μου, αβίαστα, με θέρμη κι αύριο πάλι θα σ' επισκεφτώ. Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να κάνεις! »... Καθώς είδε την ψυχή να πάει προς την πόρτα τη ρώτησε. « Κι αν δεν τα καταφέρω; » Η ψυχή έμεινε για λίγο αμίλητη και έπειτα αποκρίθηκε. « Τριάντα πέντε χρόνια μάθαινα ώστε να μην κάνω λάθος. Πάντα συμβουλευόμαι τον Ιησού Χριστό και την πλατυτέρα των ουρανών, τη μητέρα μας την Παναγία..., βλέπεις γιατί δεν εννοώ να δεχτώ πως μπορεί να κάνω λάθος; »

« Να 'ναι ευλογημένο », ψιθύρισε ο νέος άντρας.

Η ψυχή στάθηκε για μια στιγμή στην πόρτα. Έδειχνε αναποφάσιστη κι όμως γνώριζε πως αυτό που θα έλεγε ήταν το σωστό. « Έχεις δώσει αρκετό χώρο μες' το μυαλό

σου, στην αποκάλυψη. Χωρίς την αποκάλυψη θα ήμασταν τυφλοί. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Δεν μπορούμε να παρακάμψουμε διλήμματα χωρίς αυτήν...δυστυχώς όσοι πιστοί φεύγουν από την Ορθόδοξη εκκλησία και κάνουν ρομαντικές βόλτες έξω από αυτήν μπαίνουν στο σπίτι του τρόμου.

Τότε αντιλαμβάνονται, πως όλα ξαφνικά άλλαξαν και αναζητούν ανώδυνη επιστροφή. Σ' αυτή την επιστροφή, των απολωλότων, χρειαζόμαστε πιστούς που να μη λυγίζουν. Στρατιώτες με ακλόνητη πίστη στον Ιησού Χριστό. Στον Θεό μας. Με ήρεμη αγάπη στην πλατυτέρα των ουρανών, στην Παναγία. Στη μητέρα μας! Δυστυχώς πολλοί συγγραφείς σκοτεινών κύκλων και αμφίδρομων διαδρόμων, έχουν το διαβολικό ύφος να χρησιμοποιούν μια νέα γλώσσα που πάντα αντανakλά, νέα οπτική γωνία. Νέες έννοιες κι ένα σίγουρο σημάδι μιας βαθιάς αλλαγής στην ανθρώπινη διάρθρωση του κόσμου...καταλαβαίνεις τώρα τι πρέπει να κάνεις; Ποια θα είναι η αποστολή σου: »

Ο νέος συγγραφέας πέρασε τη γλώσσα από τα στεγνά χείλια του και κούνησε καταφατικά το κεφάλι. « Ωραία ὅποτε, τώρα ας πάμε στην εκκλησία! »...

Στον τρίτο όροφο του κτιρίου, δίπλα στις σκάλες ὁ μέσα στην πηχτή σκιά πίσω από φως που έστελνε η γκαζόλαμπα, κοντά στο κελί του γέροντα Μεθόδιου, ο αετός μάζεψε τα φτερά του και κούρνιασε να ξεκουραστεί. Εκεί θα περίμενε τη ψυχή...το πρωινό ὁ να φύγουν!-

Είχε μάθει να υπακούει και να μένει ταπεινός εδώ και πολλά χρόνια...

Όλο το κεφάλαιο της ταπείνωσης βρίσκεται στην υπακοή, αλλά και όλη η δύναμη της υπακοής βρίσκεται στην ταπείνωση.

Η ταπείνωση μοιάζει με έναν θαυμάσιο ζωγραφικό πίνακα, που φτιάχτηκε από διάφορα χρώματα. Ένα από τα ζωηρότερα χρώματα του πίνακα της ταπείνωσης είναι, δίχως αμφιβολία, η υπακοή. Είναι από τα φωτεινά αστέρια του στερεώματος της πνευματικής ζωής. Ένα πανώριο λουλούδι στον ανθόκηπο των αρετών...

Δεν φοβόταν να μείνει μόνος. Δεν είχε άλλωστε τίποτα να φοβηθεί. Τόσα χρόνια έκανε αυτό που ήταν σωστό και φρόντιζε μόνος τον εαυτό του. Ήταν ο αετός ο δικέφαλος του Βυζαντίου κι έπρεπε να λειτουργεί σαν θρύλος. Να γράψει ιστορία και η ιστορία να γράψει για εκείνον. Η επιστήμη προχωρούσε συνεχώς από το κάθε ασύλληπτο άλμα στο επόμενο, κι όμως ενώ κάθε νύχτα και κάθε μέρα ο πιστός Ορθόδοξος χριστιανός, είχε ένα καινούριο γεγονός που ανανέωνε και ομόρφυνε τη ζωή του, εν τούτοις δεν έπαυε να στέλνει ένα βλέμμα απορίας στον δικέφαλο του Βυζαντίου, εκστασιασμένος, κοιτώντας τον ὅπως κοιτάζει μια απογοητευμένη αλλά στοργική μητέρα ένα παιδί που επανέλαβε ένα αδέξιο λάθος.

Κι ὅπως άρχισε να συλλογίζεται ὁ οι σκέψεις του έβγαλαν καρπούς. Του είχαν δώσει έναν τύπο εξουσίας κι έπρεπε να τη διαχειρίζεται σωστά. Κι έπρεπε ταυτόχρονα να στρώσει στο κυνήγι κάποιους νομοτάλαντους που σώνει και καλά, επειδή αντάλλασσαν ευρώ και χαμόγελα με τον ανεκδιήγητο Πατριάρχη, τον οικουμενικό οικουμενιστή, προσπαθούσαν να σφίξουν τους Εσφιγμένίτες μοναχούς. Όλοι τελικά ζητούσαν έναν αρχηγό. Έναν αρχηγό που να είναι ικανός να καταφύγει στην περιοχή εκείνη του μεγαλείου, προς την οποία ο κοινός άνθρωπος δεν είχε το θάρρος, ούτε την ικανότητα να φτάσει!- πόσες φορές όμως αυτοί οι ταγοί δεν χρηματίστηκαν; Πόσες φορές δεν πρόδωσαν τα πάντα και τους πάντες για να ικανοποιήσουν τις ανομολόγητες σκέψεις τους και τις παιδικές τους φαντασιώσεις;

Ο δικέφαλος του Βυζαντίου ήταν σίγουρος. Όπως το ίδιο σίγουρος ήταν και ο γέροντας της Εσφιγμένου Μεθόδιος! Τώρα κάποιοι ήταν αποφασισμένοι να πουλήσουν το Άγιον Όρος στους Σιωνιστές και Παπικούς αυλάρχες με αντίτιμο έναν συμβιβασμό! Κι ύστερα όλα θα τέλειωναν. Θα έκλεινε αθόρυβα το θέμα χωρίς ν'

ανοίξει μύτη. Όμως το Άγιον Όρος θα γινόταν όλο φωτιά. Κι ο πατριάρχης θα βρίσκονταν κάπου εκεί κοντά. Του άρεσε να βλέπει τη φωτιά. Κι έτσι δεν μπορούσε να χάσει το ιδιαίτερο θέαμα!...

-ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ-

Το μεσημέρι της άλλης μέρας βρήκε την ψυχή στο δωμάτιό του. Έξω έριχνε μια παγωμένη βροχή, που τρυπούσε στο κόκαλο.

Χαμογέλασε. « Μου έλειπες », ψιθύρισε μ' έναν σαρδόνιο τόνο. Εκείνη δεν αποκρίθηκε. Έμεινε σιωπηλή. «Κάτι σε βασανίζει », μουρμούρισε ο συγγραφέας. « Εμένα όχι », αντιγύρισε τότε η ψυχή. « Τα έχω ξεπεράσει όλα... εσύ να δούμε πώς θα δεχθείς αυτά που έχω να σου πω! » « Τότε είμαι όλος αυτιά ` σε ακούω » είπε εκείνος και κάθισε στο κρεβάτι του.

Η ψυχή πήρε μια βαθιά ανάσα και κάθισε δίπλα του. «Αν έχεις κάποιες μεγάλες αμφιβολίες για το πώς κινείται η ζωή εδώ... σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο μας, είναι γιατί δεν γεννήθηκες με πολλά χρήματα. Αν ήσουν πλούσιος δεν θα είχες τέτοιες αμφιβολίες και ερωτηματικά μες' το μυαλό σου γιατί απλούστατα δεν θα προέκυπτε κανένα πρόβλημα στις σχέσεις σου. Κανένα θέμα!... δυστυχώς και ευτυχώς ` ταυτόχρονα δοκιμάζεσαι κι εσύ από την απληστία των ανθρώπινων συσχετισμών. Έτσι, ότι κάνεις θέλεις να πιστεύεις πως το κάνεις για την ψυχή σου, αλλά ενδόμυχα, λίγο πίσω από την σκέψη εκείνη ` το κάνεις και για κάποιο άλλο λόγο, που δυστυχώς δεν μπόρεσες να το ξεκαθαρίσεις.

Το άσχημο είναι ` πως εδώ και χιλιάδες χρόνια, κάποιοι μας φύτεψαν στη σκέψη πως το χρήμα κάνει τα πάντα. Οι Εβραίοι ήρθαν να το επιβεβαιώσουν κι εμείς να το εμπεδώσουμε όπως εκείνοι ήθελαν. »

Ο συγγραφέας σήκωσε το χέρι του σε μια στιγμή που η ψυχή στάθηκε να πάρει ανάσα και είπε αγανακτισμένος. «Για περίμενε μια στιγμή... μη τα ισοπεδώνουμε όλα. Αυτά που λες είναι τραβηγμένα από τα μαλλιά. Σαν άτομο δεν δέχομαι πως όλα πληρώνονται με τα χρήματα εδώ στον κόσμο μας! »

Η ψυχή σηκώθηκε κι άφησε την σκιά της να ακουμπήσει στον τοίχο. Έπειτα αντιγύρισε: « Αν δεν το δέχεσαι... τότε είσαι εκτός τόπου και χρόνου και καλά θα ήταν να δεχθείς ένα ισχυρό σοκ για να συνέλθεις! » ο συγγραφέας σηκώθηκε και πλησίασε. « Τι θέλεις να πεις; », την ρώτησε. « Το βράδυ θα τα πούμε. Όμως μην αρνηθείς ότι σου ζητήσω. Μόνο έτσι θα πιάσεις το νόημα της φτηνής ζωής και αλλάξεις... γιατί αν πρέπει να αποδώσεις σωστά, πρέπει να αλλάξεις νοοτροπία. Να δεις την αλήθεια κι όχι με αυτό που βολεύεσαι και θέλεις να βλέπεις! ».

Μέχρι να έρθει το σούρουπο ` πέθαινε από μια αγωνιώδη συγκίνηση.

Κι όταν μετά το απόδειπνο γύρισε στο δωμάτιό του, βρήκε την ψυχή μπροστά στο παράθυρο να κοιτάει τη θάλασσα. « Αα... ήρθες », του είπε καθώς εκείνος κλείδωνε την πόρτα.

Πάνω στο τραπέζι, εκεί που έγραφε ` υπήρχε ένα πακέτο, « Τι είναι αυτό; » ρώτησε κοιτώντας το ύποπτα. « Άνοιξέ το και θα δεις » αποκρίθηκε η ψυχή. Οι δύο δεσμίδες των 50 ευρώ σχημάτισαν ένα μικρό τούβλο! Ξαφνικά ` η ένταση που πλημμύρισε το κελί του, έμοιαζε με θηλιά. « Τι άλλο μπορείς να μου κάνεις! » ψιθύρισε. Έστερα καθώς ακούμπησε τα χρήματα ` τραβήχτηκε μακριά λέγοντας : « Αα... όχι. Αυτό δεν παίζει σε μένα. Εγώ δεν χρηματίζομαι! ». Εκείνη γέλασε κι ακούστηκε το γάργαρο γέλιο της σα μελωδία.

« Δεν είναι για σένα... αυτά είναι το εργαλείο σου για να φτιάξεις τη ψυχή σου ». Ο συγγραφέας έμεινε για λίγο σιωπηλός κι έπειτα είπε: «Δεν καταλαβαίνω και πάλι ` Με φέρνεις σε δύσκολη θέση. Θέλεις να βλέπω αυτά που βλέπεις εσύ ` κι αυτό μου είναι αδιανόητο. ».

«Δεν χρειάζεται τώρα να καταλάβεις. Ετοίμασε το σακίδιό σου, βάλε τα χρήματα μέσα και θα συναντηθούμε αύριο στην Αθήνα. Εκεί θα τα πούμε! ».

« Που θα σε βρω; » την ρώτησε.

« Μην ανησυχείς ` θα έρθω εγώ εκεί που θα βρίσκεσαι! » ...

Η νέα γυναίκα στεκόταν μπροστά στη βιτρίνα ενός καταστήματος, επί της οδού Πανεπιστημίου και κοιτούσε τα γυναικεία ρούχα της εποχής.

Έδειχνε γοητευμένη κι είχε ένα λαίμαργο βλέμμα, ανικανοποίητο ` σα να ήθελε εκείνη τη στιγμή να τα κάνει δικά της. Ή έστω να τα δοκιμάσει!

Η βιτρίνα ` αν και τέλειωσαν οι χριστουγεννιάτικες γιορτές, ήταν ακόμα στολισμένη και προκλητικά φορτωμένη με ακριβά όμορφα ρούχα.

Ιανουάριος 2009. Ο νέος άντρας που πλησίασε και στάθηκε δίπλα της έδειχνε αποφασισμένος. Κάτι επάνω του, ίσως στους τρόπους του έδειχνε κάτι το ακαταλαβίστικο ` κι όταν της μίλησε, η φωνή του έμοιαζε ξεχωριστή. « Πώς μπορώ να σας βοηθήσω; » την ρώτησε. Εκείνη προσπάθησε να τον διαβάσει από το κρύσταλλο. Η εικόνα του φάνταζε στη βιτρίνα. « Αυτό μου έλειπε τώρα... να έχω ξοπίσω μου και τον επίδοξο λατίνο εραστή », συλλογίστηκε μορφάζοντας αόριστα. Δεν γύρισε καν να τον κοιτάξει. Ούτε καν μίλησε! Τότε ο άντρας εκείνος της πρόσφερε δύο χαρτονομίσματα των 50 ευρώ λέγοντας : « Αυτά για το ξεκίνημα... για την αρχή! Κάθε πέντε λεπτά θα σας δίνω 50 €, κι αν έχετε την καλοσύνη και μου μιλάτε θα σας δίνω 100 € ! ».

Εκείνη έκανε στην αρχή να αρνηθεί, όμως το βλέμμα της συνέχισε να κοιτά την δεσμίδα που κρατούσε ο τύπος.

« Δεν σας καταλαβαίνω » , μουρμούρισε και κράτησε τα χαρτονομίσματα με τις άκρες των δακτύλων της λες και ήταν ποτισμένα με χιλιάδες μικρόβια.

Εκείνος της χαμογέλασε διστακτικά. « Μη φοβάστε, δεν είναι πλαστά » , τα μάτια του έγιναν πιο φωτεινά καθώς συνέχισε : « Για να έχουμε καλύτερη συνέχεια κρατήστε άλλα 100 €. ... ίσως έτσι διώξετε τους φόβους σας! ».

Ξαφνικά τα λεπτά άρχισαν να κυλούν κάπως γρηγορότερα!

Η νέα γυναίκα τώρα χαμογελούσε. Έδειχνε να μην έχει πλέον επιφυλάξεις. Κάθε τόσο δίπλωνε δύο 50ευρα και τα έβαζε στην τσάντα της. Μιλούσε αργά με μια γλυκιά προφορά στον άγνωστο άντρα που ήταν δίπλα της και της έδινε τα χρήματα, λες και φοβόταν μήπως και στερέψουν τα λόγια της. Λες κι αν έπαυε να του μιλάει ` θα γκρεμιζόταν το όνειρο που ζούσε . Γιατί για εκείνη ήταν ένα όνειρο!

Κάποια στιγμή ` αρκετή ώρα μετά το ξύπνημα, άθελά του εκείνος της έπιασε από τη μέση, καθώς στάθηκαν στο ύψος μιας εκπληκτικής βιτρίνας. « Αύριο αυτά όλα τα ρούχα θα σου τα αγοράσω », της είπε.

Εκείνη χαμογέλασε ναζιάρικά και δεν έκανε καμιά παρατήρηση που σχεδόν τώρα τη κρατούσε στην αγκαλιά του. Στο μεταξύ το τσαντάκι της γυναίκας συνεχώς γέμιζε με 50ευρα. Ξαφνικά έπιασε μια ψιλή βροχή. Γύρισε και τον κοίταξε ανήσυχη. Μήπως θα τέλειωνε τώρα το πάρτι; Η μεγάλη φωτεινή τιτλέζα του ξενοδοχείου, άφηνε εκατοντάδες αντανakλάσεις στο γρανιτένιο βρεγμένο πεζοδρόμιο. « Θέλεις να κλείσουμε ένα δωμάτιο; » τη ρώτησε και της έπιασε τρυφερά το χέρι. Τον κοίταξε αμήχανα. Ήταν η πιο κρίσιμη στιγμή. Ή έπαιρνε αυτά που είχε στην τσάντα της κι έφευγε ή τα έπαιρνε όλα! « Γιατί όλα αυτά να γίνουν σε μια νύχτα; » ψιθύρισε, κι είχε ένα διφορούμενο βλέμμα σα να μην ήξερε τι να διαλέξει.

Ο νέος άντρας δεν της άφησε το χέρι. Κούνησε μόνο ελαφρά το κεφάλι του και αποκρίθηκε. « Αυτή η νύχτα είναι για μένα όλη η ζωή μου... το ξημέρωμα θα έχω φύγει και ποτέ σου δεν θα με δεις. Πίστεψέ με! »

Η νέα γυναίκα πήρε μια βαθιά ανάσα και χαμογέλασε συνωμοτικά «Δηλαδή...ούτε γάτα ` ούτε ζημιά! ». Ο άντρας την κοίταξε μ' ένα ανεξίχνιαστο βλέμμα. « Ακριβώς »ψιθύρισε κι ένιωσε τη καρδιά του να σφίγγεται από την αγωνία. Πέρασαν σχεδόν ένα πεντάλεπτο έξω από το ξενοδοχείο ` κι ύστερα η νέα γυναίκα το αποφάσισε. Μπήκαν σχεδόν μαζί, χαμογελαστοί. Έμοιαζαν σαν ένα ερωτευμένο ζευγάρι.

Τη στιγμή που βγήκαν από το ασανσέρ, ο νέος άντρας είδε την ψυχή στο διάδρομο. Δίπλα του. Του έκλεισε το μάτι ` ήταν σα να του έλεγε : « Προχώρα το ! εγώ θα σου πω πότε θα σταματήσεις. Η ψυχή έδειχνε όπως φαίνονταν...να το απολαμβάνει. Κέρδιζε πόντους καθώς ο άλλος πλησίασε προς το τέλος του σχεδίου. Μαζί τους μπήκε και η ψυχή μεσ' το δωμάτιο!

Η νέα γυναίκα γύρισε και τον κοίταξε λιωμένα. Έδειχνε πως το απολάμβανε. Καμιά γυναίκα σε παγκόσμιο επίπεδο δεν θα μπορούσε να κερδίσει τόσα από έναν άντρα προσφέροντας μόνο τη συντροφιά της.

Ακόμα και η πιο ακριβοπληρωμένη πόρνη. Τώρα ήταν έτοιμη για την χαριστική βολή. « Ό,τι έχει θα τα πάρω! » συλλογίστηκε.

Ταυτόχρονα μέσα στο σκοτεινό γυναικείο μυαλό της ` μια ιδέα άρχισε να κυλάει με ανορθόδοξο τρόπο, δίνοντάς της αέρα για περισσότερη λαγνεία και αισθησιασμό. «Αφού έχει τόσα να σκορπίσει μια νύχτα, ίσως έχει και ακίνητα να αφήσει!». Το βρομερό χρήμα που σταύρωσε τον Ναζωραίο, τον Σωτήρα μας τον Ιησού Χριστό, σταύρωνε τώρα τη νέα γυναίκα στον σταυρό της πλάνης του.

Η νέα γυναίκα έγινε ξαφνικά μισή πεταλούδα, μέσα σε μια ώρα και τώρα δεν δίσταζε να συμπεριφερθεί σαν πόρνη ` μόνο και μόνο να κερδίσει. Να γευτεί την απόλυτη απληστία.

Ο συγγραφέας γύρισε και κοίταξε προς τη ψυχή. Του χαμογελούσε εκεί στη γωνία του μεγάλου δωματίου! Ήθελε να παρατείνει κι άλλο το παιχνίδι εκείνο όμως καταλάβαινε πως τον έφερνε σε δύσκολη θέση.

Ξαφνικά άναψαν όλα τα φώτα μόνα τους. Αυτό ήταν το μήνυμα!

Το δωμάτιο τώρα πλημμύρισε με άπλετο φως.

Ο νέος άντρας πλησίασε προς την πόρτα. Κοίταξε βλοσυρά και παγωμένα προς τη γυναίκα που είχε βγάλει σχεδόν τα μισά ρούχα της και της είπε : « Έξω. Βγές έξω αμέσως! » Εκείνη τον κοίταξε με ένα δισταχτικό χαμόγελο.

« Καινούργιο παιχνίδι πάλι; » ρώτησε και προχώρησε προς το μέρος του.

«Όχι », της είπε ξερά. «Μάζεψέ τα και δρόμο, αρκετά για σήμερα νομίζω! » Τώρα τα μάτια του πετούσαν φωτιές. Η γυναίκα κατάπιε με δυσκολία. Ξαφνικά την έπιασε μια οργή. Πήρε βιαστικά το παλτό και τη ζακέτα της και τσακίστηκε να βγει χωρίς δεύτερη κουβέντα. « Ίσως να είναι και τρελός »,συλλογίστηκε. Κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες να χαθεί όσο πιο γρήγορα γίνεται από μακριά του, κρατώντας σφιχτά την τσάντα της ` μη τυχόν και της πάρει αυτά που της είχε δώσει...

Στο μεταξύ ` μέσα στο πλημμυρισμένο από το φως, δωμάτιο του ξενοδοχείου ` η ψυχή και ο συγγραφέας, στάθηκαν αντιμέτωποι σε μεγάλη απόσταση ο καθένας, λες και ήταν μονομάχοι σε αρένα.

Ήθελαν και οι δύο να πουν πολλά μα προτίμησαν να μην πουν τίποτα.

Γιατί `ό,τι και να έλεγαν, δεν θα άλλαζε την αμετακίνητη πραγματικότητα.

-ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ-

Αυτή τη φορά συνάντησε τον άγιο Ηγούμενο της μονής έξω από την τράπεζα. Λίγο μετά το φαγητό. Το θρυλικό πουλί έδειχνε ανήσυχα και άβολα με τους μοναχούς να τους τριγυρίζουν. Ο ηγούμενος της μονής αντελήφθηκε το πρόβλημα και τραβήχτηκαν στην άκρη του διαδρόμου σε μια διακριτική γωνία. Τότε το πουλί ίσιασε για μια στιγμή τα φτερά του κι ύστερα αφού τα δίπλωσε άρχισε να μιλά με μια εκπληκτική ευγλωττία.

Ο γέροντας του μοναστηριού άκουγε και κάπου κάπου, ίσως από αμηχανία χτυπούσε τη μύτη της ποιμαντικής ράβδους του στους αρμούς του πέτρινου τοίχου. Δεν μιλούσε. Άκουγε!

Κάποια στιγμή ο αετός, στύλωσε τα μάτια επάνω του. Είχε τώρα σωπάσει και περίμενε. Είχε προϋδεάσει όλη την κατάσταση και ήταν έτοιμος για την εξέλιξη που θα προέκυπτε.

Στο μεταξύ, οι μοναχοί που είχαν σταθεί αρκετά μακρύτερα, κοιτούσαν μ' έναν εκστασιακό βλέμμα. Ήταν ένα φλας μπακ με διαφορετικές εικόνες κι αυτό έκανε όλη τη σκηνή ακόμα πιο ακαταλαβίστικη!

« Αντιλαμβάνομαι απόλυτα την κατάσταση... όμως έχω κάποιες επιφυλάξεις ως προς την υποδομή αυτής της ενέργειας. Δέχομαι πως η παρούσα κατάσταση έχει πλέον περιέλθει σε τέλμα και μια οκνηρία θρησκευτική που ισοδυναμεί με παράλυση, όμως έχω κάθε δικαίωμα να έχω τις δικές μου επιφυλάξεις. » Έμεινε για λίγο σιωπηλός λες και ήθελε να μετρήσει τα λόγια του και έπειτα πρόσθεσε : « Είμαι ο ηγούμενος αυτής της μονής και πρέπει να διαφυλάξω τα συμφέροντά της. Αυτό είναι δική μου ευθύνη και αυτήν την ευθύνη την κουβαλάω στους δικούς μου ώμους. Κανείς δεν μπόρεσε μέχρι τώρα να με αμφισβητήσει κι ούτε μπορώ να δώσω αυτό το δικαίωμα! » Χτύπησε για άλλη μια φορά τη ράβδο του στον αρμό του τοίχου, πετώντας λίγο ασβέστη στο δάπεδο και στύλωσε το βλέμμα του στον αετό.

Αυτό που είδε, πάγωσε το αίμα του. Ξαφνικά ένιωσε συντριβή. Ήταν σα να χτύπησε με τη μύτη της ποιμαντικής ράβδους του τις πληγές του Ιησού Χριστού!

Κάτι το αλλόκοτο άρχισε να ανεβοκατεβαίνει μέσα του! Ταυτόχρονα τα δάκρυα του αετού άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια του.

Τώρα ο ηγούμενος της μονής, που έχει θεϊκή θέα κι ο αέρας φυσάει συνεχώς, εκεί που η βροχή πέφτει σχεδόν καθημερινά, πίστεψε πως χίλιες ιώσεις ξαφνικά έπεσαν επάνω του. Ήθελε να μιλήσει και συνάμα αδυνατούσε να προφέρει λέξη. Ο λαιμός του μετέλλαζε συνεχώς όπως κι όλο του το σώμα. Πάγωνε, ζεσταινόταν, κρύωνε και καιγόταν με ψηφιακή ταχύτητα.

Σχεδόν την ίδια στιγμή που ο αετός άρχισε να δακρύζει, τα πάντα γύρω του γύριζαν αργά. Έμοιαζαν όλα να κινούνται σε αργή κινηματογραφική ταχύτητα. Λες και ζούσε σε ένα όνειρο που τολμούσε πολλές φορές να ονειρευτεί και όμως δεν ήθελε να το ζήσει στην πραγματικότητα. Ήθελε να το ονειρευτεί να το περιμένει, να προσδοκά και να ελπίζει. Έτσι θα ευφραίνονταν η ψυχή του χωρίς να ρισκάρει ο ίδιος, δίχως να δει μια κηλίδα αίμα στο πάτωμα.

Όμως υπάρχουν θυσίες χωρίς θυσιαστήριο;

Δίχως αντιβία; Χωρίς αίμα;

Τώρα ήρθε η ώρα. Έπρεπε να πει το ναι. Γιατί αν έλεγε όχι τότε θα έβυνε τις πληγές του Ιησού Χριστού.

Κι αυτό ήταν αντίθετο με την πίστη του.

Ένευσε καταφατικά κι έκανε το σταυρό του. « Ας είναι ευλογημένη ετούτη η ώρα! Ας είναι ευλογημένο το θέλημα του κυρίου μας! » Τώρα χαμογελούσε. Τα πάντα έλιωσαν μέσα του. Ο αετός του έτεινε το σπαθί του!

Αδίστακτα ο ηγούμενος ακούμπησε το χέρι στην κόψη του. Μια σιγανή προσευχή βγήκε απ' τα χείλια του, κι ύστερα ` καθώς οι μοναχοί είχαν όλοι πέσει στα γόνατα, το θρυλικό πουλί του Βυζαντίου βγάζοντας μια χαρούμενη κραυγή πέταξε στον ουρανό.

Η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα που επικρατούσε έξω από την τράπεζα της μονής, προκαλούσε δέος. Όλοι όσοι μοναχοί ήταν εκεί στον διάδρομο, παρέμειναν αμίλητοι, χαμένοι στη σκέψη τους κοιτώντας τον ηγούμενό τους. Κι εκείνος ` μη μπορώντας ακόμα να δεχθεί την γρήγορη εξέλιξη της πραγματικότητας, κούνησε δύο τρεις φορές το κεφάλι του και προχώρησε προς το κελί του. Ξαφνικά ένιωθε πολύ, πάρα πολύ κουρασμένος. Το μόνο που ήθελε ` ήταν να βρεθεί μόνος... να ηρεμίσει!...

Ο αετός πετούσε. Γύριζε πίσω. Έπρεπε να συναντήσει το αλληλένδετο. Δύο μέρες τώρα βρίσκονταν σε αποστολή. Την προηγούμενη μέρα είχε καλύψει ένα άλλο μοναστήρι που κι εκεί συνάντησε και πήρε θετική έκβαση στον αγώνα του Αλληλενδεδεικτού. Όλο το Άγιον Όρος όπως φαίνονταν, ανυπομονούσε να τινάξει τις αλυσίδες της σκλαβιάς του Πάπα και του Πατριάρχη. Βέβαια υπήρχαν κάποιοι νοσταλγοί της αιρετικής σκιάς και του Πατριαρχικού μεγαλείου, όμως αυτοί ήταν ελάχιστοι. Οι περισσότεροι μοναχοί και μεγαλόσχημοι πατέρες, έδειχναν πλέον ανοιχτά πως δεν συμπνέουν με τον οδηγητή του εωσφόρου!

Εμμέσως μάλιστα πλην σαφώς, ξεσκόνιζαν τα παπούτσια τους που είχαν ειδικά για κλωτσιές, περιμένοντας την ευλογημένη ώρα.

Τώρα πλέον δεν υπήρχε ο μυστικισμός εκείνος που τον προκαλούσε ο τρόμος του τρομάρα. Όλα τώρα έδειχναν πιο ανεκτά και οι μοναχοί δεν ήταν τόσο τρομοκρατημένοι. Ο αγέρας της ελπίδας ` της λύτρωσης που φυσούσε, έκανε τα πάντα να μοιάζουν και να κινούνται πιο ελεύθερα!

Ο πρώτος κύκλος είχε κλείσει. Οι πέντε κρίκοι είχαν γίνει ένα. Οι πέντε μονές επιτέλους ενωμένες, έβαζαν πλάτη για ένα νέο ξεκίνημα. Ήταν αποφασισμένες να πέσουν μες' τη λάσπη που σκόπιμα κάποιοι δημιούργησαν και να γυρίσουν τον τροχό της αγιοσύνης του Αγίου Όρους.

Στο θεόπνευστο σκαλί της ορθοδοξίας οι άγιοι ηγούμενοι των πέντε μονών έπιαναν τη σκυτάλη της αυριανής ρότας, της ρότας του Ιησού Χριστού.

Κι αν οι καμπάνες τις πρώτες μέρες ` δεν χτύπησαν χαρούμενα μες' το Άγιον Όρος, χτυπούσαν χαρμόσυνα οι καρδιές των ηγούμενων και των μοναχών. Κάθε λεπτό, κάθε ώρα, κάθε μέρα, μια τεράστια αγκαλιά άνοιγε και μεγάλωνε μες' τον Άθωνα. Μια αγκαλιά γεμάτη αγάπη και πίστη για τον Ιησού Χριστό.

Για την πλατυτέρα των ουρανών την Παναγία.

Πάνω από τα κεφάλια των μοναχών χαμογελούσε η Παντάνασσα ` η μητέρα όλων των ανθρώπων. Η Παναγία! Επιτέλους ` στο περιβόλι της θα άνθιζαν και πάλι τα πανώρια λουλούδια της αγάπης, της πνευματικής και αληθινής οικογένειάς της. Όλοι οι μοναχοί θα ήταν πλέον μαζί. Λίγο ακόμα χρειαζόταν για να πλημμυρίσει το Άγιον Όρος από την αληθινή αγάπη του Ιησού Χριστού. Οι σκιές του μίσους σε λίγο θα έπρεπε να χαθούν ` γιατί απλούστατα στο δυνατό φως της αγάπης, δεν μπορούν να σταθούν οι σκιές.

Κι αν η σκιά του Οικουμενιστή έχει κλωνάρια μες' το Άγιον Όρος και που το μόνο που γνωρίζουν να κάνουν σωστά είναι κάθε πρωί που ξυπνάνε να κάνουν μηνύσεις στους πάντες και στα πάντα ` αυτά τα σκιερά κλωνάρια κάποια στιγμή θα γίνουν

γραφικά και θα φαντάζουν μεσ' τον Άθωνα, όπως φαντάζει στην ιστορία του μίσους της ανθρωπότητας ` ο Κάϊν!...

-ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ-
ΚΑΡΥΕΣ - ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Δύο μέρες μετά ο αετός του βυζαντίου πάτησε πάλι στη γη. Ο δικέφαλος εκείνη τη μέρα ἡ μια χλωμή και παγωμένη, κάτω από μια ήρεμη ψιγάλα περπάτησε τα δρομάκια, τα σοκάκια της πρωτεύουσας του Ἀθωνα ἡ μ' ἓνα σφίξιμο στην καρδιά. Δεν ἤξερε πῶς να αντιμετωπίσει τον επόμενο ηγούμενο που είχε πρωτεία μεσ' την αθωνική πολιτεία. Χιλιάδες εικασίες κι αν ἔκανε, ἔβρισκε πάντα μπροστά του την αμείλικτη πραγματικότητα. Εἶχε να κάνει με ἓναν Πρώτο! Αυτό τον καθήλωνε. Τον ἔβαζε σε ἄλλη τροχιά. Τελικά το αποφάσισε!

Ο γέροντας καθόταν αναπαυτικά στο κάθισμά του και ἄκουγε. Το θρυλικό πουλί του Βυζαντίου και της Ορθόδοξης Εκκλησίας, μιλούσε δισταχτικά μεν, ἀλλά καθαρά και ευθαρσῶς διατύπωνε αὐτά που ἔπρεπε να αναφέρει. Ἦταν ταυτόχρονα μια μικρή παράκληση που ἦταν στη διακριτική ἐπιλογή του γέροντα ἡ να ἐκτελέσει ἡ να ἀγνοήσει.

Κάπου κάπου κοιτούσε προς τη πόρτα ὅταν ἄκουγε κάποιον κοντινό ἤχο και ταυτόχρονα χαμήλωνε τη φωνή του. Δεν ἠθελε ν' ἀκούσει κανείς αὐτά που συζητούσε με τον ἅγιο ηγούμενο. Ο γέροντας στο μεταξύ ἄκουγε ἀπαθῆς. « *Ἡ ἀπάθεια ἦταν θεοδῶρητο χάρισμα της δικαιοσύνης που το ἔχασε ο ἄνθρωπος μετά την πτώση. Πριν παραβεί ο Ἀδάμ την ἐντολή του Θεοῦ, ζούσε την ἀπάθεια σαν κατά φύση κατάσταση. Ἦταν ἡ κατάσταση ἀκακίας και αθωότητος. Για το μεταπτωτικό ἄνθρωπο θα ἦταν ὑπὲρ φύση κατάσταση, καρπός και ἀποτέλεσμα μιας ἀδιάκοπης πάλης* » .

Μεσ' το μυαλό του μια σκέψη ξαφνικά φώλιασε. « *Ο μοναχός εἶναι στρατιώτης του Χριστοῦ. Ὡς στρατιώτης δεν ἀνήκει πια στον κόσμο, ἀλλά στο στρατιωτικό νόμο, στα στρατιωτικά του καθήκοντα. Φιλία με τον κόσμο σημαίνει ἐχθρότητα στον Θεό* ».

Κι ἐκεῖνο το ἐπιβλητικό πουλί τώρα που στέκονταν πάνω στο γραφεῖο του, τον ἀνέβαζε σταδιακά πιο πάνω ἀπὸ τις σκέψεις του. Του μιλούσε για ἓνα "αλληλενδετικό " που ἐγινε πριν ἑκατὸν πενήντα χρόνια κι ὅλο κάπου κάπου φάνταζε ἡ σαν ἓνα νέο τεχνικό επαναστατικό εγχείρημα στην σημερινή κατάσταση του Ἀγίου Ὁρους μέσα στην φαντασία του.

Ο γέροντας, εἶχε βιώσει στα δύσκολα χρόνια της συνθήκης του ΣΕΝΓΚΕΝ πολλές ἐκδορές στο πετσί του και κάποια στιγμή αποφάσισε να κατεβάσει λίγο το βλέμμα του για να ἀποτρέψει τα χειρότερα. Ἐτσι δυστυχῶς νόμιζε. Ὑστερα σιγά σιγά, ἔμαθε να προσκυνά με τρόπο και τέλος δέχθηκε το τετελεσμένο. Να κοιτά τις μύτες των παπουτσιῶν του, ὅταν οι γκεσταπίτες του πάπα και του πατριάρχη ἡ ἐπέβαλαν μια ἀποψη!

Μια χούφτα μοναχοί του σωλήνα, γενναιόδωροι ἡ ὅπως και ο Σκρουτζ Μακ Ντάκ ἡ που δεν ἤξεραν ἀπὸ πού ἔρχονται μα οὔτε και που πάνε, ἄρχισαν με μηνύσεις ἀπανωτές να τρομοκρατοῦν τους πάντες και τα πάντα.

Τα ἀνήθικα ρεμάλια μιας ρεματιάς, ἐγιναν ξαφνικά σε μια νύχτα οι γκεσταπίτες της Ρώμης και της Κωνσταντινούπολης. Κι ἔδειχναν μια ἀπρόσμενη αποφασιστικότητα, λες και εἶχαν ἀπὸ πριν ἡ λύσει τα ζωνάρια τους για καυγά. Για ἄνομες φασαρίες. Τα νύχια τους ἔτρωγαν ἀπὸ ἐσωστρέφεια – Παπικό και πατριαρχικό σύνδρομο, ψυχεδέλειας και ἀλητείας – ἀρκεί να περνούσε το δικό τους. Ἦταν ἐιδικοί στην κλασική τεχνική του τρόμου, πράγμα που σήμαινε, ὅτι ἔπρεπε να τους κρατάνε ὅλους σε μια συνεχή κατάσταση ἐντάσεως και

δυσπιστίας ! Μιας ομηρίας νομικής υπόστασης και ενός τελεσίγραφου που έμοιαζε με ευνουχισμό.

Κι οι μοναχοί του Άθωνα, έφτυναν στον κόρφο τους και ζητούσαν το έλεος του Θεού σαν τους συναντούσαν στο δρόμο τους. Ειδικά μεσ' τις Καρυές, στην πρωτεύουσα του Αγίου Όρους, οι άδουλοι και πράοι μοναχοί ψιθύριζαν μόλις τους έβλεπαν. « *Ιησού Χριστέ, Θεέ μας ` πάρε αυτά τα μπασταρδόσκυλα από τον Άγιο τούτο Τόπο να μη μολύνουν τα πάντα γύρω τους! Πάρε τους Ντάλτον από κοντά μας. Έλεος ` μη μας δοκιμάζεις άλλο...μη μας σκανδαλίζεις...* ».

Ο γέροντας εκείνος ` θα έδινε και την ζωή του ακόμα, μόνο και μόνο να δει τους γκεσταπίτες μοναχούς να πετιούνται έξω από το ιερό βουνό. Το Άγιον Όρος! Τώρα χτυπούσαν οι σάλπιγγες. Έπρεπε να ανασκουμπωθεί! Να προλάβει. Να φορέσει κι αυτός τα άρματα. Ξαφνικά ένιωσε τα μπράτσα του ν' ανατριχιάζουν. Σηκώθηκε απ' το κάθισμά του κι άρχισε να βηματίζει πέρα- δώθε, θυμωμένος ` σα λεοπαρδαλή στο κλουβί. Κάποια στιγμή επέτρεψε στον εαυτό του ένα αχνό, στυφό χαμόγελο. Πάνω από το γραφείο του, ο αετός χαμογελούσε, τα μάτια του όμως ικέτευαν. Έπαιζε σ' ένα επικίνδυνο παιχνίδι κι έπρεπε να βγάλει δύο νικητές. Εκείνον και τον γέροντα. Τον ηγούμενο!

Έπρεπε να παίζει την τελευταία παράσταση για να κρατήσει την τραμπάλα σε ευθεία.

Τέντωσε το ξίφος προς το μέρος του ηγούμενου και είπε συλλαβιστά : « *Η πνευματικότητα είναι ένα διαρκές ειρηνοδικείο της χριστιανικής ψυχής, που έχει στο βάθος της την Βασιλεία του Θεού, το οποίο έχει σαν δικαστή τη συνείδησή σου, την αυτοεπίγνωση και την αυτογνωσία! Είναι ανάγκη για την σωτηρία του ο άνθρωπος να πειράζεται από τον διάβολο. Διότι εάν δεν πειράζεται δεν θα σωθεί. Δεν μπορεί να σκληραγωγηθεί στην πνευματική μάχη και δεν μπορεί να έχει κανένα μισθό για τα καλά έργα, όταν τα κάνει συνήθως χωρίς κανένα διαβολικό εμπόδιο!* » Ο γέροντας κοκκίνισε και ξαφνικά θύμωσε. Ο θρύλος του βυζαντίου έμπαινε στα χωράφια του. « Αυτό είναι δικό μου θέμα. Δεν αφορά κανέναν άλλο ».

Έπειτα αφού έβαλε λίγο τσίπουρο στο ποτήρι του και ήπιε, μασώντας χαλαρά ένα κομμάτι ξερό σύκο, ψιθύρισε : « Την ελπίδα μας πρέπει να τη στηρίζουμε μόνο στο Θεό και όχι στον άνθρωπο! ». Η καρδιά του αετού ξαφνικά σταμάτησε από τη συγκίνηση. Είχε δει την μπίλια να κάθεται στο χρώμα που εκείνος πόνταρε...

Την ίδια στιγμή, το μεγάλο ρολόι άρχισε να χτυπάει. Οι Βαριές νότες κυμάτιζαν πάνω από τις στέγες των κτιρίων ` στην πρωτεύουσα του Αγίου Όρους.

Ο ηγούμενος άφησε μερικά δευτερόλεπτα να κάνουν κύκλους μαζί με τις νότες του ρολογιού κι ύστερα είπε : « Λυπάμαι που το λέω, μα αν ξεκινήσουμε έτσι, έχουμε χάσει πριν αρχίσουμε. Δεν τίθεται θέμα εκλογής. Αν καταστρέψουμε το νόμο ` θα γυρίσουμε στο χάος!» Τώρα το παιχνίδι τελειωνε όπως τελειώνουν όλα τα παιχνίδια. Με την απαλή γλυκόπικρη μελαγχολία της κούρασης.

Ο αετός στάθηκε σαν άγαλμα κοιτώντας το γέροντα. Ένα παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά του.

Ο ηγούμενος έβηξε, έφτιαξε τα γυαλιά του κι ανακάτεψε στην άκρη του γραφείου του τις σημειώσεις του. Ήταν άνθρωπος που αγαπούσε την ακρίβεια και δεν του άρεσε να τον βιάζουν. Ο δικέφαλος αετός έδειχνε ξαφνιασμένος...σαστισμένος. Όμως ενδόμυχα μέσα του χαιρόταν. Ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να συμβεί. Τον έφερνε στο σημείο που ήθελε να βρεθεί. Αλλά δεν έπρεπε να φανερώσει την ικανοποίησή του. Συνέχισε να φέρνει επιχειρήματα πέντε λεπτά ακόμη κι έπειτα κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Τώρα έμπαινε στο παιχνίδι. « Ας είναι ευλογημένο γέροντα. Να έχεις από τον Ιησού Χριστό την παντοτινή φώτιση ώστε να κρατήσεις ψηλά τον αγώνα...»

Του έδινε τη σκυτάλη. Τον έβαζε μπροστά. Έδειχνε πως μπορούσε να μετρήσει τους χτύπους της καρδιάς του αρχιμανδρίτη ` κι αυτό έκανε.

Ο γέροντας δεν έφερε καμία αντίρρηση. Η σκέψη του είχε βρει ξαφνικά μια εφαπτομένη. Μέχρι τώρα είχε την δυνατότητα να συντηρεί την πολυτέλεια μιας συνειδήσεως. Δεν μπορούσε να την αντικρίσει κατάματα όμως.

Τώρα βέβαια ξαφνικά, χωρίς να γνωρίζει πώς, βρέθηκε οπλισμένος με ένα πρωτόγνωρο ακλόνητο θάρρος. Για πρώτη φορά ένιωθε να πετά πάνω σ' ένα σύννεφο. Τώρα ` αφού ο Πρώτος αναλάμβανε Πρώτος και στο Αλληλενδετικό ο αετός έπρεπε να τον ενημερώσει για τα πάντα. Κι εκεί, στη μέση του δωματίου κάτω από την πλήρη μυστικότητα, ο αετός άρχισε να του εξηγεί όλα όσα έπρεπε να μάθει, σαν αρχηγός του Αλληλένδετου !

Του τα είπε ` όλα. Με τόσες λεπτομέρειες και τόσο ανατριχιαστική λογική, που ο ηγούμενος τον άκουγε με ανοιχτό το στόμα ` τέλειωσε με την ανακεφαλαίωση που έμοιαζε σαν ποινή θανάτου.

Ο γέροντας μόλις ο αετός τέλειωσε, έγειρε πίσω το κάθισμά του κι άρχισε να σκαλίζει ένα κομμάτι χαρτί με την άκρη ενός ατσάλινου χαρτοκόπτη.

Το παλιό κοκτέιλ ενοχής και μεταμέλειας τον χτύπησε πάλι δυνατά!

Ξαφνικά ο αετός ακούμπησε το ξίφος στον ώμο του γέροντα. Ήταν η πύλη για την τελική γαλήνη του. « Εσένα τώρα θα εμπιστεύομαι », ψιθύρισε. « Μαζί σου θα αισθάνομαι ασφαλής. Ο " ακατάλληλος " που καθρεφτίζεται στα σκοτεινά νερά και προκαλεί την ψυχή μου θα εξαφανίζεται σαν θα βρίσκομαι κοντά σου ! »

Τώρα μπορούσε να δει όλες τις αλήθειες, όλα τα ψέματα, όλους τους φόβους, όλα τα όνειρα, όλες τις άπειρες πιθανότητες της πραγματικότητας.

Κι εκεί ` ανάμεσα στο χλομό φως της μέρας και στο φως του κεριού, τα μαλλιά του έμοιαζαν ποτάμι από ασήμι και χρυσάφι. Ήταν ένας άγγελος που έμοιαζε να διαβάξει σε αγγέλους. Κι η φωνή του είχε μια καταπληκτική τώρα χροιά που σε μεθούσε. Χωρίς να το θέλει αισθάνθηκε σαν τον Γρηγόριο Δικαίο ` που κουβαλούσε πάντα μαζί του, κρυμμένα στον κόρφο του, το ευχολογί και το πετραχήλι! Σαν τον Παπαφλέσσα...

Ναι... τώρα ήταν αποφασισμένος. Κοίταζε με σταθερό βλέμμα τον αετό και κούνησε χαμογελώντας το κεφάλι.

Ύστερα ακούμπησε το δεξί χέρι του στη κόψη του σπαθιού και προσευχήθηκε...

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ -
ΜΕΤΕΩΡΑ – Ι. Μ. ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΤΕΩΡΟ

Κρατώντας ένα μεγάλο κομποσχοίνι, άρχισε τις μετάνοιες τις στρωτές, πολλές και γρήγορες, κι έλεγε συνεχώς : « Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με... Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς » .

Σε λίγο έπεσε σε έκσταση! Δεν μπορεί κανείς να βρει λόγια για να περιγράψει την συμπεριφορά του ιερομόναχου Ματθαίου, απέναντι στον Θεό. Κινήσεις αγάπης και λατρείας, κινήσεις θείου έρωτος, θείας αγάπης και αφοσίωσης. Ήταν μέσα στην χάρη. Έλαμπε μέσα στο φως! Ο αετός του Βυζαντίου καθόταν εκεί στη γωνία και παρακολουθούσε. Χωρίς να θέλει έμπαινε στη δική του ατμόσφαιρα. Συγκινήθηκε κάποια στιγμή κι άρχισε να κλαίει!

Ο ιερομόναχος του μετέφερε τη χάρη που φυλάσσονταν εκεί. Ψηλά ` στο μεγάλο μετέωρο. Εκεί που τα πάντα είχαν μια ξεχωριστή αγιότητα...κι η αγιότητα εκείνη σκέπαζε απλόχερα το θρησκευτικό συναίσθημα της Ορθοδοξίας.

Λίγες στιγμές μετά, ο γέροντας Ματθαίος βγήκε από την εκκλησία αμίλητος και προχώρησε προς την αίθουσα των Κειμηλίων. Εκεί στάθηκε για λίγο, αναποφάσιστος κι ύστερα είπε στο θρυλικό πουλί της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

« Πήγαινε και βρες τον γέροντα και πες του πως ήρθε η ώρα να βοηθήσει. »

Άνοιξε μια εταζιέρα που είχε μπροστά του και έσπρωξε προς το μέρος του αετού ένα στρόγγυλο μολύβι. Η βαριά μπίλια κύλησε πάνω στο κρύσταλλο, κάνοντας ένα ξερό ήχο. Ο αετός την κράτησε σφιχτά. Ο ιερομόναχος Ματθαίος είδε την αμφιβολία που φώλιαζε στο βλέμμα του αετού και πρόσθεσε : « Αυτό μόνο φτάνει. Να είσαι σίγουρος! » έπειτα αφού χάιδεψε για λίγο τα γένια του, ψιθύρισε: « Ας είναι ευλογημένος πες του. Ας είναι ευλογημένος ο αδελφός μου και ο αγώνας που έχει αρχίσει ` το Αλληλένδετο!

Πες του επίσης ` πως έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην ευγενική αντίληψη του καθήκοντός των και πως καλά κάνουν όπως ενεργούν μ' αυτό τον τρόπο, γιατί : Επιβάλλεται εχεμύθεια και σιωπή. »

Απρόθυμα ο δικέφαλος ετοιμάστηκε να φύγει. Του άρεσε το μέρος εκείνο. Βρίσκονταν στο στοιχείο του. Όμως το Αλληλένδετο τον περίμενε κόβοντας βόλτες πάνω από τα Μετέωρα. Η ψυχή ανησυχούσε. Δεν ήταν η ώρα για πολυτέλειες! Στο μεταξύ τα βαριά σύννεφα που τα έσπρωχνε ο παγωμένος αέρας μουγκρίζοντας ` άρχισαν να αφήνουν τις πρώτες νιφάδες τους.

« Θα ήταν καλύτερα να μείνεις λίγο, μέχρι να περάσει η κακοκαιρία », ψιθύρισε ο ιερέας Ματθαίος.

Ο αετός έκανε μια αρνητική κίνηση. « Όχι », είπε. « Με περιμένουν », ύστερα προχώρησε προς το κενό και τίναξε τα φτερά του.

Το χιόνι τώρα έπεφτε πιο πυκνό.

Ο ιερομόναχος Ματθαίος έκανε τον σταυρό του καθώς ο θρύλος του Βυζαντίου βουτούσε όπως ξεμάκρυνε μες ` το λευκό ουρανό και άφησε τα χείλια του να ψιθυρίζουν μια μικρή προσευχή...

Μέσα στο Αλληλένδετο επικρατούσε ησυχία. Ο αετός τίναξε για άλλη μια φορά τα φτερά του, διώχνοντας από πάνω του το παγωμένο χιόνι κι ύστερα κοίταζε τη ψυχή που οδηγούσε προσεχτικά το σκάφος.

Είχαν πάρει πάλι την κατεύθυνση προς το Άγιον Όρος. Ταξίδευαν προς την συνηθισμένη πορεία τους. Τώρα ήταν πιο σίγουροι. Ο όγδοος ηγούμενος που θα επισκέπτονταν ο δικέφαλος αετός, δεν θα έφερνε τόσες πολλές αντιρρήσεις, αφού ` ο αδελφός του, ο γέροντας Ματθαίος ήταν σύμφωνος με την κίνηση του

Αλληλενδεδεικτού που έπαιρνε σάρκα και οστά μες' το Άγιον Όρος, κάτω από μια αξιόλογη μυστικότητα.

Ο Άγιος ΙΣΑΑΚ Ο ΣΥΡΟΣ, έλεγε: « *Μη λογαριάσεις για σοφό αληθινόν, τον άνθρωπο που για να μη χάσει τούτη τη ζωή, σκλάβωσε τη διάνοιά του στη δειλία και στον φόβο.*

Τώρα...πάνω στις κλειδαριές που έδεναν τα συρματόσχοινα και κρατούσαν γερά τα άγκιστρα του Πάπα, έμπαιναν αόρατα εκρηκτικά που είχαν τη σφραγίδα της Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας. Στο ατσαλένιο δίχτυ του πατριάρχη που κρατούσε σε κατάσταση ομηρίας σχεδόν όλους τους μοναχούς του Άθωνα, άρχισε να τυλίγεται το « ακαριαίο », έτοιμο να ξετινάξει το ύπουλο κατεστημένο, που θρυμμάτιζε χρόνια τώρα ·

την καρδιά της Ορθοδοξίας. *Τον πιο ιερό, τον πιο τίμιο, τον πιο ανιδιοτελή σκοπό. Την ειλικρινή και αληθινή προσευχή ενός μοναχού.*

Η αιωρούμενη απειλή των προβατόσχημων δαιμόνων θα έπανε πλέον να υπάρχει. Το « ακαριαίο της Ορθόδοξης Εκκλησίας », επιτέλους θα κομμάτιαζε το θηρίο 666, που φέρει το όνομα ΛΑΤΕΙΝΟΣ στην Αγία Γραφή.

Από την Ρώμη ως την Κωνσταντινούπολη, κεφάλι και ουρά · όλα θα γίνονταν κομμάτια.

Αιρετικοί, Ουνίτες και Προβατόσχημοι λύκοι, πλησίαζαν τώρα στη δίνη · της ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ .

Μόνο οι γκεσταπίτες θα έμειναν στον Άθωνα. Τα παιδιά της ρεμούλας και της Ρεματιάς. Οι μπουγάδες, για να θυμίζουν το τέλος μιας ελεεινής εποχής! Τα ξεφτιλισμένα απολιθώματα του Πατριάρχη...

Οι μπουκωμένοι φαφλατάδες που καθημερινά επισκέπτονται το αστυνομικό τμήμα των Καρυών και κάνουν μηνύσεις. Σπέρνουν τρομοκρατία με ελεεινά εργαλεία και Γκαιμπελίστικες μεθόδους, όπως τους δίδαξε το άλλο μισό θηρίο, 666 · η ουρά του Πάπα...

Στους γκεσταπίτες αυτούς, που χόρτασαν όλων των ειδών τις απολαύσεις, δεν θα συναντήσει ο προσκυνητής του Αγίου Όρους : Την υπακοή, την ταπείνωση, την σιωπή, τα δάκρυα, την μετάνοια και την προσευχή. Αυτά που πρεσβεύει ο μοναχισμός του Αγίου Όρους οι γκεσταπίτες τα έχουν όλα ξεχάσει!

Τώρα γιατί κάθονται μες' τον Άθωνα και παριστάνουν τους μοναχούς, αυτό είναι ένα θέμα που στο μέλλον πολλούς θα σκανδαλίσει και θα αποτελέσει ένα είδος νέας διατριβής στην Αθωνιάδα Σχολή...

« Η Ορθοδοξία πολεμά άγιοι πατέρες. Μέσα στο Άγιον Όρος, είτε αυτός είναι ο Μεθόδιος, είτε είστε εσείς μπροστά, όλοι είμαστε δεμένοι με του Ιησού Χριστού την εκκλησία κι όχι μ' αυτή των αιρέσεων. Η Ι. Μ. ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ εκτελεί τις υποχρεώσεις που ανέλαβε. Εκτελέστε κι εσείς τις δικές σας! »

Κι εκεί, σ' εκείνη την παγωμένη μέρα του χειμώνα · η ζωή έκανε χιλιάδες κύκλους μες' τις ψυχές των ανθρώπων. Μεσ' την Αγία Γραφή εκείνη η μέρα, όπως και οι υπόλοιπες βέβαια που θα ακολουθούσαν φέρει τον τίτλο: των ισχνών αγελάδων! Η ανθρωπότητα, ύστερα από μια τρελή κούρσα μέσα από τα δήθεν καλά της παγκοσμιοποίησης, του καλού οικουμενισμού, όπως τον αποκάλεσε ο μακαρίτης Χριστόδουλος, έμπαινε γερά, με το δεξί · θα έλεγε κάποιος ειρωνικά · στον βούρκο που οι Σιωνιστές εδώ και χρόνια προετοίμαζαν.

Τα πουλημένα παλιοτόμαρα της ανθρωπότητας, οι πρακτορίσκοι των Μασόνων και των πεφωτισμένων · Ιλλουμινάτων, αντί να κρυφτούν στις σκιές της ανήθικης σπηλιάς τους, βγήκαν στους δρόμους και ζητούσαν από τον απλό λαό και τα ρέστα.

Οι Φραγκολιβανέζοι, με την αλήτικη και απολυταρχική νοοτροπία που τους εμπέδωσαν οι αφέντες τους, άπλωσαν τα χέρια τους να πάρουν από τις τσέπες του κακόμοιρου κοσμάκη, τα λιγοστά ψιλά που τους απέμειναν για το γάλα των παιδιών τους. Έπρεπε η ανθρωπότητα πλέον όλη, να ζητιανεύει ρακένδυτη γιατί έτσι το απαιτούσε η τερατογεννημένη Παγκοσμιοποίηση. Η νέα εποχή. Ξαφνικά οι ηγέτες έπαψαν να έχουν τον έλεγχο. Αν και οι περισσότεροι ήταν παρανυφάκια της Σιών και γιουσουφάκια των Εβραίων, άρχισε να τρίζει επικίνδυνα η καρέκλα τους. Βρέθηκαν με μιας σε δίλημμα. Είχαν οι περισσότεροι μορφωθεί στα καλύτερα Πανεπιστήμια του κόσμου και γνώριζαν πως αν πεινάσει ο λαός, θα ξεσηκωθεί η μάζα, τότε στην απλή λαϊκή σημαίνει για την εξουσία : χαιρέτα μας τον πλάτανο! Με λίγα λόγια και απλά, έπρεπε τώρα να σφίξουν και να βρουν λύση. Όχι γιατί πέθαιναν από αγάπη για το λαό τους. Φοβόταν το άγνωστο μιας επανάστασης γι' αυτό έτρεξαν να απαλύνουν λίγο τον πόνο της πείνας και της απόγνωσης.

Έχετε δει στα ιστορικά γεγονότα της παγκόσμιας ιστορίας, κάποια επανάσταση στα κράτη; Όπως : Η Σουηδία, Νορβηγία, Φιλανδία, Δανία ; όχι βέβαια. Οι επαναστάσεις γίνονται από πεινασμένους λαούς και από αβοήθητους πολίτες. Εκεί που υπάρχει ευημερία και η δικαιοσύνη είναι για όλους ίση, είναι αδιανόητο να υπάρχουν εξεγέρσεις.

Εμείς εδώ ευτυχώς έχουμε τους νέους που μπαίνουν μπροστά και τραβάνε το άρμα χωρίς να υπολογίζουν το τίμημα. Ας πάψουν λοιπόν κάποιοι να εκφράζονται άκομψα προς τα παιδιά. Οι γενιές των νέων γράφουν ιστορίες, όχι οι μεσήλικες και οι γέροι. Όση και αν είναι η τρέλα τους, είναι το μυστήριο που ανατρέπει τους σατράπες, τους τύραννους, και δίνει πνοή στη ζωή.

Φανταστείτε τους μουνδιασμένους μεσήλικες και τους υπερόπτες γέροντες να ξεκινήσουν έστω και μια πορεία πέντε χιλιομέτρων.

Οι μισοί θα μείνουν και οι άλλοι μισοί θα τους περιθάλλουν!

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ-

Ο Άγιος Μάξιμος ο ομολογητής, έλεγε : « Όπως με το να θυμάσαι τη φωτιά δε ζεσταίνεσαι, έτσι και με το να πιστεύεις χωρίς να έχεις αγάπη ` δε φωτίζεται η ψυχή σου με τον φωτισμό της γνώσης! ». για να τελειώσει τον συλλογισμό του, προσθέτοντας : « Ο πιλάτος είναι ο τύπος του φυσικού νόμου και το πλήθος των Ιουδαίων ο τύπος του γραμμένου νόμου. Όποιος λοιπόν δεν έφτασε παραπάνω απ' αυτούς τους δύο νόμους, δεν μπορεί να δεχθεί την αλήθεια που είναι πάνω από τη φύση κι από το λογικό »...

Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, προσθέτει: « Η πίστη είναι μια σταθερότητα ακούνητη κι ασάλευτη, μια κατάσταση ψυχής ατράνταχτη, που δεν τη σαλεύει καμία δύναμη και καμιά αναποδιά ».

Συνεχίζει μάλιστα λέγοντας για την ησυχία της ψυχής : « Όποιος απόκτησε την ησυχία της ψυχής, γνώρισε τον βυθό των μυστηρίων ` και δεν κατέβηκε σ' αυτόν, αν δεν αφήφησε πρωτύτερα την ταραχή των κυμάτων, κι αν δεν άκουσε τη βουή των ανέμων, κι αν δεν ραντίστηκε από την άρμη ».

Ο γέροντας της Εσφιγμένου, ο Μεθόδιος, διάβαζε το πόνημα του Ιωάννου της Κλίμακος και του Μάξιμου του ομολογητή και προσπαθούσε να τηρεί καθημερινά και αδιάλειπτα τους κανόνες στων γραφών. Στο έργο που επιτελούσε δεν βάδιζε με την αδυναμία της ψυχής του αλλά ` με τι έγραφαν τα βιβλία των Αγίων. Τι έγραφε η Αγία Γραφή και τα πατερικά συγγράμματα. Δεν χαρίζονταν σε κανέναν, αν έβλεπε πως πήγαινε να στραβώσει!

Ο τρόπος που μιλούσε δεν άφηνε περιθώρια για καμιά αμφισβήτηση. Έτσι κάθε πιστός που πήγαινε να στραβώσει... αφήνονταν απογυμνωμένος από κάθε αναστολή, από κάθε δισταγμό και καχυποψία, φτάνοντας μέχρι τα κατάβαθα της ψυχής του, διαλύοντάς τον και αναδημιουργώντας τον κομμάτι κομμάτι.

Μερικές φορές τα όσα λέγονται από τους γέροντες και τους πατέρες του Αγίου Όρους, τείνουν να φαίνονται γραφικά ` κι εκείνοι οι γέροντες το ίδιο. Έλα όμως που αυτό γίνεται γιατί ο μασόνος έξω από το Άγιον Όρος λυσομανούν. Κι οι απλοί πιστοί, οι ούτε λίγο ούτε πολύ αφελείς, δέχονται σαν μαγνήτες τα βλάσφημα δόγματα που υποψιθυρίζουν οι προμαχώνες των μασόνων και των Ιλλουμινάτων..., οι χιλιαστές! Οι μάρτυρες του Ιεχωβά ` όπως αποκαλούνται. Δεν είναι στη σημερινή ζωή τίποτα τυχαίο. Όλα έχουν μια συμπεριφορά που πηγάζει από κάπου. Μόνο οι ηλίθιοι ανευλαβείς δεν μπορούν να το αντιληφθούν. Σκεφτείτε και βρείτε μια εξήγηση που να είναι διαφορετική : « Στο θεόπνευστο σκαλί της Ορθοδοξίας ` δηλαδή στο Άγιον Όρος, λίγο πριν οι πιστοί χριστιανοί και όχι μόνο ` πάνε να προσκυνήσουν τον Ιησού Χριστό και την Πλατυτέρα των Ουρανών, την Κυρία Θεοτόκο, οι άθλιοι Σιωνιστές, οι μασόνος και κάθε είδος άλλο αλχημιστών, έστησαν παγίδες. Έστησαν παγίδες πού; Πάνω στο εφελτήριο. Κατάφεραν χρόνο με το χρόνο, οι άθλιοι αυτοί δημαγωγοί να προσηλυτίσουν σχεδόν τα δύο τρίτα των κατοίκων της Ουρανούπολης στην αιρετική θρησκεία των χιλιαστών!

Ορίστε; Πώς είπατε; ... Ναι αυτό είναι γεγονός! Σε κανένα άλλο μέρος της Ελλάδας δεν υπάρχουν τόσοι χιλιαστές. Σε μια περιοχή που αν από εκεί δεν ξεκινούσε το Άγιον Όρος θα ήταν μόνο καλαμιές, η προπαγάνδα κατά του Άθωνα δίνει και παίρνει. Ασύστολα όλοι σχεδόν οι κάτοικοι, κατηγορούν τους μοναχούς και το περιβόλι της Παναγίας για τα καλούδια που τους έφεραν. Που τους χόρτασαν ψωμί και αγαθά. Αν το δεις με της ψυχρή λογική είναι να τρελαίνεσαι, έλα όμως η άλλη λογική, η αποκρουστική... λέει : Αυτοί ` δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, λειτουργούν σαν

φερέφωνα της Σιών. Καμία άλλη εξήγηση. Όσο για τα χωράφια που δειλά επικαλούνται. Δεν ήταν ποτέ δικά τους και δεν θα γίνουν ποτέ! Οι άλλοι που τους οδηγούν το γνωρίζουν, όμως τους θέλουν να αντιδρούν για δικό τους όφελος. Είναι επιτήδριοι να ποδηγετούν πλήθος και λαούς και το κάνουν και τώρα, χρησιμοποιώντας χωρικούς πολίτες...

Την ώρα που ο αετός του Βυζαντίου έκανε κύκλους πάνω από το μοναστήρι, έτοιμος να επισκεφτεί τον ηγούμενο της ιεράς μονής · εκείνος έλεγε στον ιερομόναχο Χριστόδουλο · στον δεύτερο τη τάξη του μοναστηριού ένα παλιό ανέκδοτο · για να διασκεδάσει λίγο κάποιες αμφιβολίες του!

Έλεγε ο γέροντας : « Κάποτε ήταν ένας βοσκός, που έβοσκε τα λιγοστά πρόβατά του έξω στον κάμπο. Μαζί του έπαιρνε στη βοσκή και την γουρούνα που είχε στο σπίτι του. Μια μέρα... εκεί που έσκαβε η γουρούνα, βρήκε ένα πιθάρι λίρες! Ο βοσκός ο ταπεινός έγινε ξαφνικά πλούσιος και λίγο αλαζόνας. Ταυτόχρονα για να ευχαριστήσει τη γουρούνα που τον έκανε πλούσιο την είχε μη στάξει και μη βρέξει. Σχεδόν στα πούπουλα! Μια μέρα όμως η γουρούνα ψόφησε. Έπεσε θρήνος τότε μες' το σπίτι. « Γυναίκα », είπε στη σύζυγό του « θα πρέπει να την κάνουμε κανονική κηδεία! ». Η γυναίκα του παρ' ότι είχε τις αντιρρήσεις της εν τούτοις εκείνος πήγε στον παπά και του είπε τι ήθελε από εκείνον. Ο παπάς τότε άρχισε να διαμαρτύρεται έντονα · αλλά μόλις ο βοσκός άφησε τρεις λίρες επάνω στο γραφείο τα μάτια του γλάρωσαν. Ο βοσκός τότε είπε : « Αυτές είναι για σένα. Η μακαρίτισσα σε συμπαθούσε πολύ! » ο παπάς έκανε το σταυρό του και αποκρίθηκε : « Να' ναι καλά εκεί που βρίσκεται η ευλογημένη, όμως για να γίνει η κηδεία πρέπει να ενημερώσουμε και τον Δεσπότη! » Ο βοσκός ανασήκωσε τους ώμους. « Κανένα πρόβλημα... αύριο θα πάμε στην επισκοπή να του πούμε. »...

Την άλλη μέρα βρέθηκαν μπροστά στον Δεσπότη · κι όταν ο Μητροπολίτης ετοιμάστηκε να τους πετάξει οργισμένος έξω με τις κλωτσιές γι' αυτά που άκουσε, τότε ο βοσκός έβγαλε μια κάλτσα από την τσέπη του και την ακούμπησε πάνω στο γραφείο του. « Έχει μέσα εκατό λίρες Δέσποτα..., η μακαρίτισσα σε συμπαθούσε ιδιαίτερα κι όλο για σένα ρωτούσε. Μου τις άφησε για σένα, κομμάτι από τη διαθήκη της ! » ο Δεσπότης ξαφνικά γούρλωσε τα μάτια του. Τα χείλια του έπαιξαν · αλλά δεν βγήκε κανένας ήχος. Έγειρε πίσω το κάθισμά του κι άρχισε να χαϊδεύει τα γένια του. « Εκατό λίρες είναι αυτές » συλλογίστηκε. Έπειτα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα είπε : « Είναι αλήθεια πως κι εγώ την συμπαθούσα, πολλές φορές μάλιστα νοερά προσευχόμουν για εκείνη... ας γίνει το θέλημά της. Είναι το τελευταίο που μπορώ να κάνω για την καημενούλα! » Ύστερα πήρε την κάλτσα με τις λίρες απότομα και την εξαφάνισε μες' το ράσο του! »

Ο ιερομόναχος Χριστόδουλος χαμογέλασε συγκρατημένα. Δεν έκανε κανένα σχόλιο. Περίμενε τον γέροντά του. Εκείνος τον κοίταξε ανέκφραστα. Τα μάτια του όμως γελούσαν. « Μια άλλη φορά · να μου θυμίσεις να σου πω για τον κλέφτη της γίδας ». Κοιτούσε πέρα απ' την αυλή, μες' το δάσος. « Αύριο θέλω να μου δώσεις γραμμένο το κεντρικό δίδαγμα. Μ' αρέσει να ξέρω πόσο κοφτερό μυαλό θα αφήσω πίσω μου! » Ο ιερομόναχος έκανε δυο βήματα πίσω κι αποκρίθηκε ! « Να 'ναι ευλογημένο γέροντα! » Στη συνέχεια άνοιξε την πόρτα και πέρασε έξω αφήνοντας τον ηγούμενο βυθισμένο στις σκέψεις του.

Έτσι τον βρήκε ο αετός. Να στέκεται στο παράθυρο και να κοιτάει προς το δάσος.

Καθώς τίναξε τα φτερά του πάνω στο γραφείο, εκείνος γύρισε και τον κοίταξε.

Έδειχνε να περίμενε την επίσκεψή του. Δεν ξαφνιάστηκε καθόλου. Πλησίασε προς το θυρλικό πουλί νιώθοντας μια απίστευτη απάθεια. Την απάθεια του πάγου... Έτσι λειτουργούσε ο ηγούμενος εκείνος. Άλλωστε γνώριζε τον ηγούμενο της Εσφιγμένου Μεθόδιο...

Δεν χρειάστηκε πολύ χρόνο ο δικέφαλος αετός να πείσει τον γέροντα και πάρει την καταφατική απόφαση. Είχε ήδη ενημερωθεί από τον αδελφό του, λίγο πριν, μιλώντας στο τηλέφωνο.

« Σαν έχει κανείς τη συνήθεια να διαβάξει πολλά, μαθαίνει να ακούει, γνωρίζει πώς να μιλά και ξέρει πότε να σταματάει. Ποτέ δεν πρέπει να παίρνει αψηφιστα τα γεγονότα που κυλούν `κι ούτε να αερίζει τις ενδόμυχες αντιλήψεις του. »

Στις σπάνιες φορές που συναντήθηκε με τον γέροντα της Εσφιγμένου, τον αρχιμανδρίτη Μεθόδιο, τον άκουσε να του λέει εμπιστευτικά : « Έχω ένα μεγάλο πένθος... που βαραίνει στην ψυχή μου. » Είχε κάνει μια κίνηση με το χέρι του, αργή, θλιμμένη και συνέχισε : « Αν μπορούσα να επικοινωνήσω μαζί τους, έναν έναν ηγούμενο χωριστά, ο ίδιος να ξετυλίξω μπροστά τους τις σκέψεις και τα αισθήματά μου, τώρα θα ήταν πολύ καλύτερα τα πράγματα. Δυστυχώς αυτή η ατυχία όμως, παρασέρνει πολύ τελευταία τις συνθήκες που πάνε να αλλάξουν προς το καλύτερο! » Ο ηγούμενος τότε γύρισε και τον κοίταξε με κατανόηση. Στα μάτια του ο Μεθόδιος διάβαζε την αγωνία και μια απροσδόκητη συνάφεια! Του χαμογέλασε με το καλό του χαμόγελο και του είπε λίγο μελαγχολικά! « Σκέφτομαι να μοιράσω την κατάσταση σε δυο φάσεις!... Το Αλληλένδετο κι εμείς...επειδή είναι άδικο. Επειδή, αν δεν πολεμήσουμε σκληρά `θα καταλήξουμε όλοι έξω από το Άγιον Όρος! ».

Τώρα πλέον δεν ήταν οι στιγμές και οι ώρες για παχιά λόγια. Αυτά τα κόλπα τα χρησιμοποιούσαν κάποιοι για να κερδίσουν χρόνο. Να αποφύγουν να κάνουν την τελευταία πράξη μεταμέλειας. Ο γέροντας έκανε μια χειρονομία που θα μπορούσε να δείχνει συμφωνία, διαφωνία ή κάτι ενδιάμεσο κι ύστερα άνοιξε την πόρτα του κελιού του και προχώρησε προς το μικρό παρεκκλήσι που υπήρχε στον ίδιο διάδρομο. Είχε χάσει κάθε αίσθηση χρόνου, κάθε αίσθηση ανθρώπινης οντότητας και σχέσεως. Ένα διαφορετικό, πρωτόγνωρο αίσθημα τον είχε πλημμυρίσει.

Ο αετός τον ακολούθησε. Τον είδε να προσκυνά στην εικόνα της Παναγίας και του Χριστού κι έπειτα να ανάβει ένα κερί.

Πέρασαν γύρω στα πέντε λεπτά προτού βγει απ' την εκκλησία κι άρχισε να περπατάει προς το κελί του ` με το κεφάλι χαμηλωμένο, σα να γύριζε από κηδεία.

Όταν βρέθηκαν ξανά μες' το κελί του γέροντα ` εκείνος είπε στον αετό. « Όταν ο αέρας φυσάει από την Ανατολή και τον Νότο, ακούμε τις ίδιες καμπάνες ταυτόχρονα μαζί. Ποιος ο λόγος να εχθρεύεται ο ένας τον άλλον; ...Το μήνυμα που στέλνω λοιπόν ` είναι πως είμαι σύμφωνος...».

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ-

Ο ζηλωτής μοναχός δέχεται ευχάριστα κάθε τι που τον προστάζουν και υποτάσσεται σ' αυτό άνετα.

Απεναντίας, ο ράθυμος και χλιαρός δοκιμάζει στεναχώρια πάνω στη στεναχώρια και δεν βρίσκει παρηγοριά στον εσωτερικό του άνθρωπο, ούτε και έξω του. Ο μοναχός που δεν πειθαρχεί στις υποσχέσεις του θα υποστεί φοβερή πτώση!

Αν είχαμε βάλει πραγματικά μέσα στην καρδιά μας τον Θεό Εσταυρωμένο, πόσο γρήγορα θα μαθαίναμε ότι μας χρειάζεται!...

Αν δεν μπορείς ακόμα να εντρυφάς στα ουράνια, ας επαναπαύεσαι στη μελέτη του πάθους του Χριστού. Τρύγησε τη σωτηρία σου από τις άγιες πληγές του και μείνε ζηλωτής...

Ποτέ δεν έδειξαν οι άνθρωποι τόσο μίσος προς το Θεό όσο όταν Τον σταύρωσαν και ποτέ δεν έδειξε ο Θεός τόση αγάπη προς τους ανθρώπους, όση όταν αναστήθηκε. Οι άνθρωποι ήθελαν να καταστήσουν τον Θεό θνητό, αλλά ο Θεός δια της αναστάσεώς Του κατέστησε τους ανθρώπους αθάνατους.

Έτσι τώρα ο κάθε άνθρωπος μπορεί να διαλέγει. Ο κάθε πιστός χριστιανός είτε είναι κοσμικός, είτε είναι μοναχός, είτε ιερέας, είτε μητροπολίτης, ας διαλέξει επιτέλους τι είναι : Είναι με τον Ιησού Χριστό ή άρα είναι ζηλωτής, ή είναι χλιαρός πιστός και ακολουθεί το δόγμα των Σοφών της Σιών που λέει : « Η αληθινή ισχύς δεν υποχωρεί προ ουδενός δικαιώματος ακόμα και προ του Θεού. Ουδείς τολμά να προσβάλει ταύτην ίνα αφαιρέσει, απ' αυτής και το ελάχιστον της δυνάμεώς της...»

Οι Εβραίοι επίσης έχουν κι ένα άλλο ρητό : Όπου έχουμε να κάνουμε με χρήματα, δεν υπάρχει αφοσίωση.

Είπατε τίποτα;

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το γεγονός, ότι το εθνικό σύμβολο των Εβραίων είναι το σύμπλεγμα των δύο τριγώνων. Το ένα παριστάνει τον Θεό και το άλλο τον σατανά! Κατά τους Εβραίους Σιωνιστές, ήταν ανέκαθεν καλός ο Θεός και καλύτερος ο σατανάς!...

Τώρα αν μια μεγάλη μερίδα πιστών χριστιανών γίνονται μέλη των στοών εκ περιέργειας, ή με ελπίδα να απολαύσουν δημόσιον καλόν Βίον, είναι κάτι που από επιθυμίες συγκινησιακές και επιτυχίες χειροκροτημάτων, οι μασόνοι φίλοι τους πάντοτε τους χορηγούν άφθονα. Βραβεύσεις, τιμητικές πλακέτες και κάθε είδους προβολή σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, διοργανώνουν συνεχώς μόνο και μόνο να προσηλυτίζουν κι άλλους αδαείς στους κόλπους τους. « Στο λιμάνι της χαράς ». Είναι πέρα για πέρα... ψυχολογικά σκατά, που αναδύονται στον αφρό, μαζί με τους φελλούς και τις σβουινιές των ζώων.

Αυτά τα άτομα δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να επιδεικνύονται και να δημιουργούν παράταιρους άγραφους νόμους στις κοινωνίες των απλών πολιτών.

Έτσι χωρίς καμιά προστασία, οι αφελείς πολίτες πιστοί, που ντρέπονται πλέον να κάνουν δημόσια τον σταυρό τους, πέφτουν στο δημαγωγικό έργο, των ξεπουλημένων πεφωτισμένων.

Θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα πως : αυτά τα καλά παιδιά. Οι μασόνοι στην πολιτική ζωή είναι σαν τον χαμαιλέοντα! Πάντοτε είναι παρόν, μα και πάντα δυσδιάκριτοι. – Με τους τρόπους τους, πραγματικά γοητεύουν τους ανθρώπους σε σημείο που να τους εμπιστεύονται τυφλά και τους προδίδουν κατόπιν αφήνοντάς τους στην ίδια την αδυναμία τους...

Οι άγιοι πατέρες στο μεταξύ, κοιμούνται και ραχατεύουν ανέμελοι λες και ότι συμβαίνει στην ανθρωπότητα, δεν έχουν κι εκείνοι συμμετοχή. Στα δεινά που πλημμυρίζουν τους πιστούς.

Είναι οι αγουροξυπνημένοι ποιμένες που ζουν μεσ' το λήθαργό τους. Δυστυχώς δεν μπορούν να θυμηθούν πόσο καιρό είναι έτσι. Ο χρόνος έχει γίνει μια ιδιότροπη διάσταση που τους κρατάει για λίγο μέσα της και μετά τους αφήνει για να τους φυλακίσει ξανά και ξανά χωρίς τέλος. Γι' αυτούς ο χρόνος μοιάζει να είναι ένα λευκό φεγγάρι σ' ένα μοβ ουρανό...

Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός μέσα από τις διδαχές του πολλές φορές απευθυνόμενος στις γυναίκες έλεγε : « Όταν το παιδί σου σηκώνεται το ταχύ από τον ύπνον και ευθύς σου γυρεύει ψωμί, εσύ μη του δώσεις, αλλά πάρε το και πήγαινέ το εις την εικόνα του Χριστού και ειπέ του : Εγώ, παιδί μου, ψωμί δεν έχω, ο Χριστός μας έχει. Έλα, κάμε τον σταυρόν σου να τον προσκυνήσωμεν και να τον παρακαλέσωμεν να μας δώσει. Και έτσι συνηθίζει το παιδί από μικρόν εις το καλόν.»

Συνέχεια μάλιστα παρότρυνε τους πιστούς χριστιανούς λέγοντάς τους : « Σας είπα να πηγαίνετε εις την εκκλησία τις γιορτές όλες, ξεχωριστά τις άγιες Κυριακές και να μη δουλεύετε. Ακόμη να νηστεύετε το καταδύναμην τις διορισμένες νηστείες και τις σαρακοστές να κάνετε και ελεημοσύνη όσο σας δίνει χέρι...»

Ο άγιος των σκλάβων όπως τον αποκαλούσαν όλοι ήταν ένας ασήμαντος μοναχός, όμως με τα κηρύγματά του έδινε κουράγιο στους ανθρώπους που ζούσαν κάτω από το τσεκούρι του κατακτητή. Του αιμοσταγή Τούρκου αφέντη. Μια μέρα, στον κάμπο της Λάρισας, στη δεύτερη περιοδεία του στην εποχή του θερισμού, πλησίασε τους Κολίγους κι άρχισε με το φλογερό του κήρυγμα να τους μαζεύει κοντά του.

Καθώς εκείνοι οι ευλογημένοι τον κύκλωσαν και άκουγαν τα λόγια του, κάτω από τον ίσκιο μιας μεγάλης δαμασκηιάς, έφτασε ο τσιφλικάς με τους επιστάτες του και σαν τους είδε όλους γύρω από τον Κοσμά τον Αιτωλό, έβαλε τις φωνές στον γέροντα.

Ο Κοσμάς ο Αιτωλός τότε του είπε : « Μη φωνάζεις και πήγαινε σπίτι. Η γυναίκα σου γεννάει ένα αγόρι ». Ύστερα καθώς ο άλλος γούρλωσε τα μάτια του γιατί η γυναίκα του ήταν όντως ετοιμόγεννη, κοίταξε την κόκκινη φοράδα που έβοσκε λίγο μακρύτερα και είπε : « Αυτό το ζώο θα γεννήσει ένα πουλάρι με λευκές και κόκκινες κηλίδες! » Ο τσιφλικάς τότε έδωσε εντολή σ' έναν από τους επιστάτες του να πάει να δει στο σπίτι τι γίνεται κι ύστερα απευθυνόμενος προς τον Κοσμά τον Αιτωλό του είπε : « Αν μου είπες ψέματα, καλύτερα να διαλέξεις από τώρα σε πιο κλαδί του δέντρου θέλεις να σε κρεμάσω ». Όταν όμως λίγο αργότερα, γύρισε καλπάζοντας ο επιστάτης του είπε στον τσιφλικά : « Αυτός ο άνθρωπος, ότι είπε, εκείνο έγινε!

Αφεντικό έκανες γιο. » Τότε εκείνος αδίστακτα είπε στους υπόλοιπους : « Πιάστε την φοράδα και σχίστε την. Θέλω να δω το πουλάρι ». Πράγματι, λίγο μετά ένα πουλάρι με κόκκινες και λευκές βούλες ξεπρόβαλε από την κοιλιά της άτυχης φοράδας!

Ο τσιφλικάς έκανε το σταυρό του κι έπειτα γονατιστός είπε στον άγιο : « Ό,τι μου ζητήσεις είναι δικό σου! Ο δικός σου ο Θεός είναι ο αληθινός! ». Ο καλόγερος τότε του αποκρίθηκε. « Για να έχεις την ευλογία του Θεού, πρέπει να φέρεσαι ανθρώπινα τους εργάτες σου...μόνο τότε θα σου πάνε όλα καλά! »...χρειάστηκαν πάνω από εκατόν πενήντα χρόνια για να αγιοποιηθεί ο Κοσμάς ο Αιτωλός. Εκατόν πενήντα χρόνια μετά το θάνατό του. Από πολλούς πατέρες της εκκλησίας αμφισβητήθηκε. Όμως σίγουρα ήταν εκείνοι που κοιτούσαν τους τύπους κι όχι την ουσία...

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ-

« Αν τα χέρια σου λερωθούν με λάσπη, ξέπλυνέ τα με μετάνοια προς τον Θεό και άφησε τα βήματά σου ν' ακολουθήσουν τον δρόμο της προσευχής. Γίνε σαν ένας νεκρός, που δεν απαντά στον κόσμο που τον περιβάλλει. Αν επαινείσαι, μείνε σιωπηλός. Αν επιπλήττεσαι, μείνε σιωπηλός. Αν ζημιώνεσαι, μείνε σιωπηλός. Αν κερδίζεις, μείνε σιωπηλός. Αν είσαι χορτάτος, μείνε σιωπηλός. Αν είσαι νηστικός, μείνε σιωπηλός. Αν φοβάσαι πως δεν θα μείνει κανένας καρπός για σένα, όταν όλοι θα πέφτουν στη γη και θα σαπίζουν. Όχι, θα υπάρχει ` δεν θα σαπίσουν όλα... Θα `ρθει δύναμη... και τι δύναμη! »

Με αυτά τα ήρεμα λόγια ` τα λόγια του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο γέροντας της ιεράς μονής Εσφιγμένου προσπαθεί να σηκώσει τους μοναχούς του μοναστηριού, που κατά καιρούς, αισθάνονται πως πέφτουν.

Το μυστικό της διανοητικής συμπεριφοράς, πολλές φορές μεταβάλλει τους ανυποψίαστους μοναχούς, που τρέχουν αμέσως στον γέροντά τους να τους ανεβάσει πνευματικά, καθώς τα βαριά σύννεφα της απογοήτευσης πλακώνουν τη ψυχή τους. Κι εκείνος ο ευλογημένος ` τους τυλίγει στοργικά με τον μανδύα της δύναμης, και της πίστης, τον φωτεινό ` για να συνεχίσουν τον αγώνα τους ` διπλασιάζοντας τις ασκήσεις τους. « Είστε στο περιβόλι της Παναγίας ` τίποτα δεν μπορεί να σας πειράξει αρκεί να έχετε πίστη ακλόνητη στον Ιησού Χριστό, στον Δεσπότη μας και στην μητέρα μας, την Κυρία Θεοτόκο! ». Καθώς φεύγουν τους ευλογεί λέγοντας : « Κάντε στρωτές μετάνοιες στην εικόνα της Παντάνασσας και κοινωνείτε Τ' Άχραντα Μυστήρια... και αφήστε μέσα σας να σημάνουν οι καμπάνες. »...

Το παν στον μοναχό είναι η τήρηση του νου. Από εκεί γίνονται όλα. Γι' αυτό και επιβάλλεται ο μοναχός να έχει αυστηρή προσήλωση, τήρηση και στροφή προς το νου του. Να τον ελέγχει, γιατί από εκεί ξεκινούν όλα τα καλά και από εκεί μπαίνει φραγμός όλων των κακών.

Πολύ συντελεί στην τήρηση του νου ο Θείος Ζήλος. Τον Θείο Ζήλο τον κρατεί η ακρίβεια της συνειδήσεως. Η ακρίβεια της συνειδήσεως στέκεται στην επιμονή, στο πρόγραμμα και στο τυπικό μας.

« Άνω σχώμεν, τας καρδίας ». Πότε όμως θα ξυπνήσουμε από την αναισθησία μας και θα επικαλεσθούμε με πόνο, με ταπείνωση την αγαθότητά Του;

Να μας ελευθερώσει επιτέλους από τον παλιό άνθρωπο;

Εσείς Γκεσταπίτες έχετε άποψη; Συμφωνείτε; Όταν βγαίνετε στο δρόμο ` στις Καρυές, γιατί όλοι όσοι βρεθούν γύρω σας φτύνουν τον κόρφο τους. Τα Ess Ess της κατοχής, μοιάζουν τσικό μπροστά σας.

Κάποιοι μάλιστα μοναχοί, λένε : Αφήσανε τώρα την Αγία Γραφή και διαβάζουν τη σολομωνική ! Το πνεύμα του Τεκτονισμού και άλλα τέτοια ψυχοβλαβή βιβλία... Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος έλεγε : « Ο καθένας μας είναι υπόδικος και η σάρκα οφείλει πάρα πολλά. Γι' αυτό ας συγχωρήσουμε, για να συγχωρηθούμε. Ας αφήσουμε, για να ζητήσουμε άφεση! ». Εσείς καλοί μοναχοί, που κατοικοεδρεύετε παντού και πουθενά, το « πάτερ ημών » το γνωρίζετε ή σας είναι άγνωστο; Κάντε μια προσπάθεια να θυμηθείτε!

« Ο Θεός είναι αγαθός, ελεύθερος από πάθη και αμετάβλητος. Ο Θεός ούτε χαίρεται ούτε οργίζεται γιατί η χαρά και η λύπη είναι πάθη. Ο Θεός δεν ικανοποιείται με δώρα. Θα ήταν δυνατόν στην περίπτωση αυτή να νικιέται από την ηδονή. Άρα ` ο Θεός είναι αγαθός και μονάχα ωφέλεια προσφέρει και ποτέ δεν βλάπτει παραμένοντας πάντα αμετάβλητος! »...

Στο μεταξύ, καθώς οι μέρες κυλούσαν και το αλληλένδετο συνέχιζε να πετά πάνω από τον Άθωνα ᾗ με τον δικέφαλο αετό να επαναλαμβάνει τις επισκέψεις του στους γέροντες που ορκίστηκαν στο « Νέο Αλληλενδετικό », στα μέσα του Φλεβάρη, ένας τριαντάχρονος άντρας, ένας αμερικάνος, έφτασε στην Ουρανούπολη με σκοπό να περάσει μες' το Άγιον Όρος. Για πρώτη φορά ᾗ ένα λυκόσκυλο της μασονίας, επιχειρούσε να διεισδύσει στο Θεόπνευστο σκαλί της Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστεως. Στο περιβόλι της Παναγίας ! Τα ανήθικα κατάλοιπα των Σαδδουκαίων και των Φαρισαίων, που εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια πολεμούν τον Ιησού Χριστό ᾗ έστελναν έναν φονιά, έναν στυγερό εγκληματία μες' το αμόλυντο εκείνο μέρος για να σπλώσει και να μαγαρίσει το περιβόλι της Παναγίας. Το λυκόσκυλο, κρατούσε μια ακριβή φωτογραφική μηχανή και μόστραρε τον εαυτό του σαν φωτογράφο ενός γνωστού περιοδικού της χώρας του. Οι Γκεσταπίτες μόλις έμαθαν την άφιξή του, αναθάρρησαν.

Ο τύπος έψαχνε μέσα από τους πιστούς που κατά τύχη φωτογράφιζε ένα πρόσωπο. Είχε τέσσερα τσιπ να γεμίσει με πεντακόσιες εικόνες το ένα. Δυο χιλιάδες φωτογραφίες και είκοσι μέρες! Τη νύχτα, στο μέρος που βρίσκονταν ᾗ έκανε ένα τσέκ απ και σύγκρινε τα πρόσωπα με αυτό που είχε στη φωτογραφία μες' το πορτοφόλι του. Έπρεπε να βρει οπωσδήποτε αυτόν που θα έβγαζε από την κυκλοφορία. Οι γκεσταπίτες με τον τρόπο τους, όταν είδαν πως το λυκόσκυλο πελαγοδρομούσε μες' τον Άθωνα, έστειλαν έναν καλό κοσμικό και του έδειξε το δρόμο προς την ιερά μονή Εσφιγμένου!

Εκείνα τα καλά παιδιά, είχαν έναν δικό τους εκεί ᾗ που τους ενημέρωνε για ό,τι γίνονταν μες' το μοναστήρι...

Αλήθεια ᾗ τι χώρισε τον Λώτ απ' τον Αβραάμ; Μια ασήμαντη αφορμή. Το πλήθος των κοπαδιών, που γίνονταν αιτία να βρίσκονται οι βοσκοί σε αδιάκοπες φιλονικίες; Αλήθεια ᾗ τι κατέστρεψε τον Ναβουθέ τον Ισραηλίτη; Δεν έγινε η αιτία το ζηλευτό του αμπέλι ᾗ αιτία του θανάτου του, γιατί κίνησε εναντίον του το φθόνο του γείτονα του Αχαάβ; Κι εκεί, μες' το μοναχικό βίο της Εσφιγμένου, κάποιος μισούσε θανάσιμα τον αρχιμανδρίτη Μεθόδιο. Ίσως για κάποιους μερικά πράγματα να φαίνονται παράξενα, έλα όμως που δεν είναι.

Κι αυτό γίνεται για να αποδειχθεί, πως η αρετή είναι προτιμότερη κι από την ίδια τη φύση μας. Μόνο που ο πανικός σε αδύνατες ψυχές, περπατάει με χέρια ακάθαρτα. Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, λέει : *« Να συλλογίζεσαι πως τα βάσανα που υποφέρεις, σου πρέπει να το πάθεις, διότι συ έδωσες αφορμή και δίκαια υποφέρεις αυτήν την πληγή, που συ με τα χέρια σου έδωσες στον εαυτό σου! »*.

Ο Άγιος Νικόδημος βέβαια, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, όσο κι αν τον σκανδάλιζαν οι δαίμονες ᾗ πως στον αόρατο πόλεμο που έκανε κατά του σατανά θα έφτανε η στιγμή μοναχός να μισεί θανάσιμα μοναχό!

Όμως η χρυσή γραμμή της τεκτονικής διδασκαλίας που διαβάζει ο φωτισμένος, φαίνεται πως τον καθοδηγεί και με τον τρόπο του, κατευθύνει τους Γκεσταπίτες ομοϊδεάτες του.

Υπάρχουν πολλά που πρέπει να κατανοηθούν και που συνδέονται με τα μυστήρια της ψυχής τέτοιων ανθρώπων. Όμως είναι αδιανόητο να ξοδεύουμε τον πολύτιμο χρόνο μας με τις διεστραμμένες ψυχές των αιρετικών...

Ο γέροντας της Εσφιγμένου Μεθόδιος, γνώριζε πως η ψυχή εκείνου του μοναχού είχε πλέον πνευματικά νεκρωθεί, όμως συνέχιζε να προσεύχεται στον Ιησού Χριστό και στην Πλατυτέρα των Ουρανών ᾗ στην Παναγία ελπίζοντας σε μια ξαφνική μεταμέλεια!

Εκείνη τη νύχτα παρέμεινε ξύπνιος, μέχρι που είδε τα' αστέρια να χάνονται και την ανατολή του ήλιου να φωτίζει τον ουρανό.

Λίγο πριν τελειώσει η Θεία λειτουργία, αποφάσισε πως έπρεπε να δείξει την ετοιμότητα που αναλογούσε, ώστε να σαρώσει κάθε μελλοντική ανταρσία!

Ξαφνικά ` καθώς προχώρησε προς την αυλή, θυμήθηκε την πρώτη μέρα που ήρθε στο μοναστήρι!

Φτάνοντας στο μικρό κόλπο της Εσφιγμένου, με την πρώτη ανάσα του νοτισμένου απ' την αλμύρα αέρα του, ένιωσε επιτέλους, μετά από πολύ καιρό, πως βρίσκονταν εκεί που πραγματικά ανήκε. « Το μόνο που υπάρχει εδώ, είναι μια υπέροχη, γλυκιά γαλήνη », συλλογίστηκε τότε. Κι εκεί μέσα σ' εκείνη τη γαλήνη, άρχισε να μαθαίνει τα πρώτα βήματα του μοναχικού βίου. Οι πολιτικές εξελίξεις που ακολούθησαν στη συνέχεια, έβαψαν την Ελλάδα με χρώματα άσχημα, όμως οι εσφιγμενίτες μοναχοί δεν νοιάζονταν καν, ποιος ήταν στην εξουσία, αρκεί να υπήρχε κάποιας μορφής διακυβέρνηση που να τους επέτρεπε να ζουν και να πεθαίνουν με αξιοπρέπεια...

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ-

Στο μεταξύ στην Αθήνα, ένα πρωινό ξαφνικά `στη γενική ασφάλεια, δημιουργήθηκε ένας πρωτοφανής πανικός. Ο αστυνόμος της εγκληματολογικής διεύθυνσης, Νίκος Δώρης και η υπαστυνόμος Χριστίνα Μαυρίδου, κοιτούσαν τα στοιχεία που τους παρέθεσε ο ιατροδικαστής των δυο εγκλημάτων, τους φόνους των γυναικών μέσα στα ξενοδοχεία πριν λίγο καιρό και δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Τα δυο παράλληλα εγκλήματα που διαπράχθηκαν μέσα στο ίδιο εικοσιτετράωρο, μπορεί φαινομενικά να έμοιαζαν ολόιδια, όμως είχαν κάτι το ανησυχητικό που μόνο ο ιατροδικαστής μπόρεσε να αντιληφθεί : Ο πρώτος φόνος έγινε από δεξιόχειρα αυτόχειρα και ο δεύτερος από αριστερόχειρα. Η επισήμανση αυτή ήταν υπογραμμισμένη για ευνόητους λόγους! Άρα `κατάληγε ο ιατροδικαστής στην έκθεσή του, δύο είναι οι εκπαιδευμένοι φονιάδες που λειτουργούν με την ίδια μέθοδο ή ο ίδιος φονιάς χρησιμοποιεί το αριστερό χέρι του όπως το δεξί. Αυτό όμως έπρεπε να ερευνηθεί προς πάσα κατεύθυνση...

Η έκθεση του ιατροδικαστή ήταν επάνω στο γραφείο του αστυνόμου. Η υπαστυνόμο Μαυρίδου δεν μπορούσε να το πιστέψει. « Νομίζω... » άρχισε να λέει ` όμως ο αστυνόμος Δώρης εκεί την έκοψε, λέγοντας παγωμένα : « Οι αξιωματικοί της αστυνομίας δεν έχουν την πολυτέλεια να νομίζουν νομίσματα και να φαντάζονται φαντάσματα. Οι αξιωματικοί πρέπει να καταγράφουν τα γεγονότα και από τα γεγονότα αυτά να βρίσκουν λύσεις... κι εδώ μας προκύπτουν νέα στοιχεία που δημιουργούν μια σειρά από γεγονότα που μας ξέφυγαν. Δεν είναι πρόπον νομίζω να προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε τους εαυτούς μας! » Κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα την έκθεση στις άκρες των δακτύλων του, όπως ακριβώς θα τραβούσε τα ψημένα κάστανα από τη φωτιά κι ύστερα συνέχισε : « Ήταν λάθος μας που αφήσαμε τόσο εύκολα τον Σον Λιβράτι ελεύθερο, τώρα πήγαινε να τον βρεις! ».

Έπειτα λες και τον τσίμπησε ξαφνικά σφήκα, άρχισε να φωνάζει έξω από την πόρτα του γραφείου του. « Βασιλειάδη, Τσιμπίλη, Ροδιά, Κανόπουλε, αμέσως στο γραφείο μου ». Ακούστηκαν ξαφνικά τριξίματα, μουρμουρητά και βιαστικά βήματα στο διάδρομο. Σε λίγο όλοι ήταν μπροστά του. Εκείνος τους κοίταξε μ' ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα για δυο δεύτερα κι ύστερα είπε μαλακά : « Όπως ξέρετε ο Σον Λιβράτι είναι ελεύθερος! Υπάρχει όμως μια νέα εκδοχή που φαίνεται πολύ πιθανή να είναι ο φονιάς της πρώτης δολοφονημένης γυναίκας... θέλω μέσα σε μια ώρα να γνωρίζω που βρίσκεται. Έχει απαγόρευση να βγει από την Ελλάδα, άρα είναι εδώ. Σαν έφυγαν οι αρχιφύλακες η υπαστυνόμος Μαυρίδου τον ρώτησε : « Τι πιθανότητες έχουμε; » « Πολλές! » αποκρίθηκε ξερά εκείνος κι ύστερα της έδειξε το γραφείο της. « Δεν είναι ώρα για συζητήσεις. Κάθισε και δούλεψε. Η υπόθεση αυτή μας βιάζει κι εμείς πρέπει να τρέξουμε! »

Εκείνη τη νύχτα, στις Καρυές του Αγίου Όρους ο Σον Λιβράτι, κοιμήθηκε νωρίς κι είχε έναν ήσυχο ύπνο. Ο μοναχός που μίλησε λίγο μετά το μεσημέρι μαζί του ήταν πέρα για πέρα σίγουρος. « Αυτός που ζητάς είναι εδώ. Έλα να τελειώνουμε με δαύτον! ». Οι Γκεσταπίτες από την άλλη πλευρά, χωρίς να φαίνονται οι ίδιοι, μέσω ενός άλλου ελεεινού, του ετοίμασαν το αυριανό του πρόγραμμα...

Θα έφευγε το πρωί με ναυλωμένο ταξί από εκεί για την ιερά μονή Ιβήρων και στη συνέχεια θα έπαιρνε το ταχύπλοο απ' το λιμανάκι της μονής καθώς επέστρεφε για να πιάσει στην Εσφιγμένου.

Εκεί θα έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει...

Είχε αρχίσει να νυστάζει. Ο κλυδωνισμός του ταχύπλοου του έφερνε υπνηλία. Κι όμως έπρεπε να έχει τα μάτια του ανοιχτά. Ο αστυνόμος Νίκος Δώρης είχε πετάξει αργά τη νύχτα από την Αθήνα για τη Θεσσαλονίκη κι από εκεί ένα αυτοκίνητο της υπηρεσίας, τον πήγε μέχρι την Ιερισσό. Σχεδόν κατάκοπος έπεσε να κοιμηθεί σ' ένα ξενοδοχείο, αλλά οι σκέψεις δεν έλεγαν να τελειώσουν το χορό που έστησαν μες' το μυαλό του. Κοιμήθηκε γύρω στις τέσσερις το ξημέρωμα και στις εφτά είχε σηκωθεί, έτοιμος για την αποστολή που ανέλαβε ο ίδιος. Δεν θα δικαιολογούσε δεύτερη γκάφα σε κανένα, πόσο μάλλον στον εαυτό του... Τώρα είχε μαζί του έναν ακόμα μυστικό και δύο λιμενικούς με σαφείς εντολές. « Έχουμε να κάνουμε με αιμοσταγή, επικίνδυνο δολοφόνο! Μη χαριστείτε τίποτα, ούτε ένα δευτερόλεπτο! »

« Η αληθινή ελευθερία και η γνήσια χαρά βρίσκονται στον φόβο του Θεού και στην καθαρή συνείδηση. Μακάριος όποιος μπορεί να απομακρύνει τις μάταιες μέριμνες που σκορπίζουν την διάνοιά του και τον εμποδίζουν στην πνευματική αυτοσυγκέντρωση και τη συντριβή. Μακάριος όποιος αποσύρει τη ματιά του από ό,τι μπορεί να κηλιδώσει ή να βαρύνει τη συνείδησή του. Να αγωνίζεσαι γενναία, γιατί μια συνήθεια τη νικά άλλη συνήθεια...». Ο μοναχός των Ιβήρων, μιλούσε μα απλά λόγια προς τους τρεις προσκυνητές της ιεράς μονής Ιβήρων. Τους έλεγε αποσπάσματα από το βιβλίο : Η μίμηση του Χριστού, και προσπαθούσε να τους βάλει στο κλίμα της πνευματικής διάνοιας του μοναχισμού. Ο Σον Λιβράτι, έδειχνε κάπως νευρικός και κάποια στιγμή απομακρύνθηκε από κοντά τους. Στάθηκε για λίγο στην εικόνα της Παναγίας ` της Πορταΐτισας κι έπειτα βγήκε προς το λιμάνι, κρατώντας το σακίδιό του. Ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα τον είχε κυριεύσει από το πρωί που συνεχώς μετάλλαζε, σαν κάποιο όνειρο ανεξήγητο και άγνωστο. Αισθανόταν πως βούλιαζε σε μια λίμνη από φοινικέλαιο, προσπαθώντας να βγει στην επιφάνεια...

Το ταχύπλοο έφτασε στην Ιβήρων στις έντεκα και δέκα ακριβώς. Μοναδικός επιβάτης ήταν ο Σον Λιβράτι. Ο αστυνόμος τον είδε από μακριά και χαμογέλασε διφορούμενα. Έκανε νόημα στους άλλους πως έπεσαν διάνια! Ο καπετάνιος έσφιξε τα χείλια του. Έπιασε το μήνυμα. Δεν μίλησε να μη φέρει πανικό στους πέντε επιβάτες που έφερνε από την ιερά μονή της Μεγίστης Λαύρας. Ο αμερικάνος μπήκε στο σκάφος κρατώντας το σακίδιο στο ώμο του. Η φωτογραφική μηχανή του ήταν κρεμασμένη στο λαιμό του. Το βλέμμα του σάρωσε την καμπίνα του μικρού ταχύπλοου κι έκανε έναν μορφασμό. Κάτι δεν του άρεσε βλέποντας τους δυο λιμενικούς κι έκανε να γυρίσει πίσω. Το σκάφος θύμιζε παγίδα. Ο μυστικός ήταν δίπλα στον καπετάνιο και συζητούσε μαζί του ήρεμα, όμως η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Λίγο πιο πίσω ο αστυνόμος Δώρης κοιτούσε τη θάλασσα ` έτσι έδειχνε, όμως από το καθρεφτάκι του LG, παρακολουθούσε τον επικίνδυνο φονιά κρατώντας το κρυμμένο περίστροφό του. Καθώς ο καπετάνιος έκανε στροφή για να βγει στο πέλαγος, ο Σον Λιβράτι που καθόταν στην απέναντι πλευρά, στο ύψος του καπετάνιου, σηκώθηκε απότομα κι

έπεσε πάνω στους άντρες του λιμενικού. Αδίστακτα τους χτύπησε, πετώντας τον έναν μάλιστα, προς τον καπετάνιο.

Ευτυχώς συγκρατήθηκε ο λιμενικός από τον άντρα της ασφάλειας!

Οι σκηνές που διαδέχονταν η μια την άλλη κρατούσαν μικροδευτερόλεπτα.

Τώρα ο Σον Λιβράτι είχε σηκωθεί κι έβαλε το χέρι στην τσέπη του μπουφάν!

« Ακίνητος », ούρλιαξε ο αστυνόμος. Ο άλλος όμως είχε βουτήξει πλάγια τραβώντας το όπλο του.

Οι δυο πυροβολισμοί ακούστηκαν ταυτόχρονα σαν ένας. Το σώμα του Λιβράτι, τινάχτηκε προς τα πίσω σα να δέχθηκε γροθιές κι έβαψε τα ρούχα με το αίμα του.

Το μέρος μύρισε με τη στυφή μυρουδιά από τη μπαρούτη, καθώς στο χέρι του αστυνομίου Δώρη, το περίστροφο Σμιθ και Γουέλς σπέσιαλ, κάπνιζε ακόμα! Τα χαρακτηριστικά του τώρα έδειχναν αφύσικα άγρια και κουρασμένα.

Ξαφνικά δύο αντιφατικά συναισθήματα τον κυρίευσαν. Ήθελε να κλάψει που αφαίρεσε μια ζωή και ταυτόχρονα να γελάσει δυνατά που επιτέλους αυτόν τον μπάσταρδο δολοφόνο του φόρεσε το ξύλινο παλτό κι έτσι δεν θα σκότωνε πλέον κανέναν άλλο αθώο!

Οι δολοφόνοι είναι όπως τα λυσσασμένα σκυλιά που μόνο όταν τα σκοτώσεις παύουν να δαγκώνουν...

Κοίταξε τους άντρες του που είχαν τραβήξει τα πιστόλια τους και σημάδευαν τον νεκρό `κι αφού έκανε μια γκριμάτσα πόνου, είπε : « Κανείς δε σηκώθηκε με δύο σφαίρες στο στήθος από αυτό το όπλο ».

Οι πέντε επιβάτες που έπεσαν κάτω μουνδιασμένοι άρχισαν να σηκώνονται. Η ζωή άρχισε να στέλνει και πάλι τα αισιόδοξα μηνύματά της. Η ζωή δεν νοιάζεται αν `τα κίνητρα του καθενός είναι καλά ή κακά. Η πεμπτουσία της ζωής είναι ένα βιβλίο με λευκές σελίδες που καθημερινά γράφονται εκεί `σαν ένα ληξιαρχικό βιβλίο, η αρχή και το τέλος κάθε ψυχής!...

-ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ-

Στη πόλη των Σερρών, στη γέφυρα του Τσέλιου όπως τη λένε ἑκεί που το σταυροδρόμι μοιράζει την κυκλοφορία προς το κέντρο της πόλης και προς την κοιλάδα των Αγίων Αναργύρων, σε μια μικρή πλατεία, υπάρχει ένας αδρειάντας, ενός πιλότου της Ελληνικής Αεροπορίας. Ο συγγραφέας κάθε φορά που μπαίνει στην πόλη, χαιρετά στρατιωτικά τον ήρωα ἑνώθοντας ταυτόχρονα ένα σφίξιμο στο στομάχι!

Εκατοντάδες αυτοκίνητα και περαστικοί περνούν κάθε μέρα απ' το μέρος εκείνο. Πόσοι όμως ρίχνουν μια ματιά ευγνωμοσύνης στον πιλότο που ατενίζει με το βλέμμα του την ανατολή;

Δίπλα στο βάθρο του ήρωα, μια μαρμάρινη πλάκα με σκαλισμένα γράμματα γνωρίζει τον περαστικό που θα σταματήσει ἑνὸς ἡρώα!

Αντισμήναρχος

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Και πεσόντων κατά της

Τουρκικής εισβολής

Κύπρος 1974

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΣΕΡΡΩΝ

ΔΗΜΟΣ ΣΕΡΡΩΝ

ΕΝΩΣΗ ΚΥΠΡΙΩΝ Ν. ΣΕΡΡΩΝ

Ο άνθρωπος είναι αγαθό κτίσμα και έχει ροπή προς το αγαθό, έχει όμως εξαιτίας της πτώσεως μεγάλη ροπή και προς το κακό. Με διάφορους τρόπους και επίνσεις παρακινούμε και σπρώχνουμε τον εαυτό μας να αποκτήσει συνήθεια του καλού και να αποφύγει το κακό, με τον φόβο και την απειλή.

Όμως ο ήρωας ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ, στα συναισθήματά του τα βαριά και τα συγκεκριμένα, δέχονταν τους παλμούς της πίστης των Αγίων Σαράντα. Δε αρνήθηκε να μαρτυρήσει όταν τον κάλεσε το καθήκον του, ούτε λιποψύχησε. Η χριστιανική καρδιά του δεν πήρε τη θέση του πεπτωκότος. Δεν ικέτευσε να ζήσει. Ήταν αποφασισμένος να δώσει της ψυχής του και την έδωσε, ακολουθώντας το παράδειγμα προς μίμηση των Αγίων Σαράντα...

Σήμερα οι νέοι, που βγαίνουν βόλτα στη κοιλάδα αντικρίζουν τον ήρωα που τους χαιρετά. Είναι σαν να τους λέει : « Μην επαναπαύεσθε, ο κίνδυνος που συνεχώς αλλάζει πρόσωπο ἑνὸς ἡρώα...Μη σας κοιμίζουν οι θεωρίες των πάνσοφων δασκάλων της Παγκοσμιοποίησης και του Οικουμενισμού. Κρατήστε τα καλά του εαυτού σας για την Ελλάδα και πλησιάστε τον Ιησού Χριστό. Μόνο έτσι δεν θα εκφυλιστεί το γένος μας... ».

Λίγοι, πολλοί λίγοι ἑνὸς ἡρώα. Κι αυτοί είναι οι συμμαθητές του. Το επίσημο κράτος μάλιστα, έκανε πολλά χρόνια μαζί με την Κυπριακή Δημοκρατία για να στήσει τον ανδριάντα του στο μέρος εκείνο. Πόσοι όμως νέοι άντρες δεν έχουν σκοτωθεί στα πεδία των μαχών; Πόσοι έμειναν έτσι χωρίς καν να μνημονευτεί το όνομά τους; Πόσες μάνες δεν αναθεμάτισαν την παγκόσμια ειρήνη γιατί τους πήρε τα παιδιά τους. « Τι να την κάνω την ειρήνη στη άκρη της γης, όταν εγώ έχασα το γιο μου; » έλεγε σπαραχτικά μια μητέρα!...Στη Κύπρο χάθηκαν πολλές ζωές. Πολλοί επίσης αγνοήθηκαν μέχρι που θεωρήθηκαν νεκροί. Έλληνες και Ελληνοκύπριοι, έζησαν την κόλαση του πολέμου με τον Αττίλα 1 και τον Αττίλα 2!

Την ώρα που η φωτιά έκαιγε τα πάντα, οι κύριοι του κόσμου μοίραζαν τα ιμάτια του Κυπριακού λαού.

Κάποια παλιόσκυλα στην Αθήνα, που πείστηκαν από τις υπηρεσίες της CIA πως μπορούσαν να εφαρμόσουν το σχέδιο της μεγάλης Ελλάδας `έκαναν τώρα τα τσίσια τους γιατί βουτούσαν όλον τον Ελληνισμό στο αίμα. Μη μπορώντας να κάνουν αλλιώς, ξεπουλούσαν ασύστολα τα πάντα στους πράκτορες του ΑμερικανοΕβραίου Κίσιγκερ...

Θα πει κάποιος βέβαια που γνωρίζει ιστορία `ε, και τι έγινε λοιπόν! Κάπως έτσι δεν ξεκίνησε και η καταστροφή της Μικράς Ασίας; Το ξεπούλημα του Ελληνισμού που βασίστηκε στο δόγμα : Για μια μεγάλη Ελλάδα; Ομοιότητες βλέπει κανείς παντού στις δύο αυτές καταστροφές. Διαφορές όμως καμία.

Οι δύο καταστροφές ξεκίνησαν από δύο χούντες. Γιατί κι ο Βενιζέλος μπορεί να ήταν πολιτικός, όμως την εξουσία την πήρε με ανατροπή πολιτεύματος κι όχι με εκλογές. Φυσικά και βέβαιο είναι αυτό, υποστηριζόμενος από τους Γάλλους και Άγγλους συμμάχους μας!

Οι τρεις διάσημες χούντες που έζησε η Ελλάδα στον εικοστό αιώνα, έφεραν τις μεγαλύτερες καταστροφές στο Ελληνικό Έθνος.

α) 1^η Χούντα του Ελευθέριου Βενιζέλου => Μικρασιατική Καταστροφή και κατάργηση του Πάτριου Ημερολογίου. Διπλό χτύπημα στον Ελληνισμό!

β) 2^η Χούντα του Ιωάννη Μεταξά => Είσοδος της Ελλάδας στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο!

γ) 3^η Χούντα των συνταγματαρχών- Παπαδόπουλου- Ιωαννίδη => Την διχοτόμηση της Κύπρου- Αττίλας1- Αττίλας 2!

Στο βιβλίο του Γιάννη Κορδάτου `Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΑ σε μια υποσημείωσή του, ο συγγραφέας γράφει : « Τα ιστορικά βιβλία πολλών συγγραφέων, μπορεί να είναι πηγές για τους νεότερους Έλληνες, όμως τα νερά τους δεν μπορεί να θεωρηθούν πως είναι γάργαρα! »

Ο συγγραφέας, θέλει να μας πείσει, πως σε κάθε εποχή που γράφονταν και γράφονται τα ιστορικά βιβλία, ακόμα και οι ίδιοι οι συγγραφείς που έχουν το ζήλο να γράψουν αντικειμενικά, έχουν πέσει στην πλάνη της φιλικής σχέσης τους με πολιτικούς αρχηγούς της εποχής τους και άθελά τους `λιβανίζουν και λιβανίζουν, αρχές και γεγονότα που σε άλλη περίπτωση θα καταδίκάζαν. Κοντολογίς `ας θυμηθούμε μόνο τον Σεφέρη που ήταν διευθυντής του γραφείου του Ιωάννη Μεταξά, στη δεύτερη χούντα της Ελλάδος! (Διεύθυνση Προπαγάνδας!)

Ορίστε; Είπατε τίποτα;

Στην πρώτη χούντα βέβαια, μας είχε προκύψει πολύ νωρίτερα `η μύηση του Ελευθερίου Βενιζέλου στη Μασονία.

Την 25^η Φεβρουαρίου 1898 (παλαιόν ημερολόγιον), μέρα Τετάρτη και ώρα 9.30` μ.μ. σε ηλικία 34 ετών εμυήθη ο Ελευθέριος Βενιζέλος εις τον πρώτο συμβολικό βαθμό, εν τη Σ. Στ. Αθηνά!

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, ο Βενιζέλος αποφεύγοντας στις ομιλίες του να επικαλείται τον Ιησού Χριστό, απαντούσε στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων ως εξής : « Η αγάπη και η ευλάβεια προς το Θεόν και η τήρησης των εντολών της θρησκείας ήν πρεσβεύω! ». παράλληλα ανεβαίνοντας ιεραρχικά τα σκαλιά της μασονίας, δεν έπαψε να ζητάει την βοήθεια των τεκτόνων για τα μεγαλοεπίβολα σχέδιά του.

Ήταν τότε που καταργήθηκε από τον θρόνο του ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών ο Θεόκλητος Μηνόπουλος, που συνελήφθη και απομονώθηκε.

Στη θέση του ανέβηκε ο Μελέτιος Μεταξάκης! Ο αρχιμασόνος με τον 33^ο βαθμό, από τις 15- Μαρτίου του 1910, μέλος της τεκτονικής στοάς της Κωνσταντινούπολης «Αρμονία».

Το σατονοκίνητο αυτό κατακάθι, που αργότερα αρρώστησε βαριά και στις τελευταίες στιγμές της ζωής του φώναζε λυσσασμένα : « Βασανίζομαι γιατί έσχισα την Εκκλησία του Ιησού Χριστού », είχε για κηδεμόνα τον Ελευθέριο Βενιζέλο...

Έχετε τίποτα να πείτε;

Κι εκεί ` στη μικρή πλατεία που ο ήρωας Στέλιος Συμεωνίδης, ατενίζει την ανατολή και χαιρετίζει την καινούρια μέρα, εκεί που σφίγγεται το στομάχι του συγγραφέα καθώς κοιτάει τον πιλότο της Ελληνικής αεροπορίας, μια μικρή παρέα από παιδιά της σχολικής ηλικίας έπαιζε ανέμελα το παιχνίδι της.

Ο απόκρυφος κόσμος με τις χαρακτηριστικές γραμμές και εικόνες που παραμένει σκοτεινός, προσπαθούσε να τρυπώσει μέσα τους, όμως ήταν δύσκολο έως ακατόρθωτο. Τα παιδιά είναι το φως της ζωής και δεν σηκώνουν πάνω τους σκοτάδια. Μόνο που πρέπει να τα προσέχουν οι μεγάλοι, οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι ιερείς. Δεν χρειάζεται να ακουμπάνε στην εύπλαστη ηλικία τους τα σκοτεινά σύμβολα και οι ανώμαλες εικόνες.

Η εκκλησία πρέπει να ανασκουμπώσει τα μανίκια της και να παρατήρει τον κατήφορο της πολιτείας που έντεχνα την ωθεί. Να αγριέψει με την ΕΣΗΕΑ, με το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο. Αν αυτοί νανουρίζονται και κοιμούνται, οι παπάδες πρέπει να τους ξυπνήσουν...

Οι πολιτικοί είναι πολιτικοί και καλώς ή κακώς, κρίνονται από τους πολίτες. Οι αρχιερείς όμως και οι ιερείς, πρέπει να αγκαλιάζουν καθημερινά τα παιδιά. Είναι τα αρνιά του ποιμνίου τους. Να τα προστατεύουν από τους αιρετικούς προβατόσχημους. Να αντιδρούν στο μασονικό δόγμα που λέει : « Διαχωρισμός κράτους και εκκλησίας! »

Αν χωριστεί η εκκλησία από το κράτος τότε θα αφελληνιστεί ο Ελληνικός λαός. Ο αρχιμασόνος Κίσιγκερ έλεγε πάντα : « Αν θέλεις να νικήσεις τους Έλληνες πρέπει, να τους βγάλεις την πίστη. Η πίστη ` τους κρατάει ενωμένους. Αν τους βγάλεις την πίστη είναι σαν να έχεις μια κόμπρα δίχως δόντια...ό,τι θέλεις κάντην! »...

Κι έτσι όπως παίζουν τα παιδιά, κάπου κάπου, σταματάνε το παιχνίδι τους, στέκονται προσοχή και χαιρετάνε στρατιωτικά τον ήρωα. Είναι σαν να του λένε : « Μείνε ήσυχος...γνωρίζουμε τι έκανες, ώστε σήμερα να παίζουμε εμείς ειρηνικά και περήφανα! Με αυτά όμως τα σκύβαλα τους πολιτικούς που μας οδηγούν στην καταισχύνη, στην αβεβαιότητα, στον τρόμο και την ντροπή, δεν ξέρουμε πως θα απαλλαγούμε. Αυτοί που με παρρησία και χωρίς ηθική, θέλουν σώνει και καλά να μας αποδείξουν πως για τα δεινά που έσπειραν στην ανθρωπότητα, φταίμε εμείς...ναι ` και βέβαια φταίμε εμείς ` που δεν πήραμε τα μαστούνια των παππούδων μας να τους κυνηγήσουμε στο δρόμο... »

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ-

Καθόταν στο γραφείο του με γυρισμένη την πλάτη. Αρνιόταν να τον αντικρίσει, ακόμα και να τον ακούσει. Ήταν αρχές του Μάρτη, και παρ' όλο που ο καιρός ήταν καλός ` εκεί μεσ' το κελί του ηγούμενου που ο αετός επισκέφτηκε ` υπήρχε μια παγωνιά κι ας έκαιγε στη γωνία το τζάκι. Ο γέροντας εκείνος, ήταν ένας από τους πιο επικίνδυνα, ιδιότροπους ηγούμενους του Άθωνα. Έδειχνε να συμερίζεται φανατικά τις απόψεις του ανεκδιήγητου. Ίσως και να φοβόταν! Λίγα χιλιόμετρα μακριά από τις Καρυές ` την πρωτεύουσα του Αγίου Όρους, ο θρύλος της Ορθοδοξίας και του Ελληνικού γένους ` συναντούσε με πείσμα την άρνηση...

« Ο Θεός μας συναρπάζει με την καλοσύνη Του και την ομορφιά του και με την τάση την έμφυτη μέσα στη φύση μας για την κατάκτηση της καλοσύνης και της ομορφιάς. Μας αποσπά από τον ίδιο τον εαυτό μας, από όλα τα πράγματα του κόσμου, πράγμα που δεν κάνουν τα άλλα πάθη. »

Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, λέει: εκείνο που συνιστά είναι το ταπεινό φρόνημα σαν το πλέον απαραίτητο στοιχείο, ως καθήκον απόλυτο σε κάθε χριστιανό. Αναφέρεται στον Βίο του, ότι οι Πατέρες, για να δοκιμάσουν το ταπεινό τους φρόνημα, του πέταξαν, όπως ρίχνομε στα σκυλιά, ένα κομμάτι ψωμί και αυτός ο μακάριος έσκυψε, περπάτησε με τα τέσσερα και το πήρε για να αποδείξει πόσο απεδέχθη αυτό που του έκαμαν σαν πείραμα....

Γιατί όμως αντιδρούσε με αυτόν τον τρόπο εκείνος ο γέροντας; Ποιά ήταν τα κίνητρα που τον οδηγούσαν σε εκείνη την κολάσιμη πράξη. Είχε διαβάσει σ' όλη του τη ζωή πολλά πατερικά συγγράμματα, άρα έπρεπε να φερθεί με τον κατάλληλο σεβασμό προς τον αγγελιοφόρο του Αλληλενδετικού. Τουλάχιστον έπρεπε να τον ακούσει! Ξαφνικά ο αετός πείσμωνσε. Χτύπησε δυνατά το πόδι του πάνω στο γραφείο και τίναξε τις φτερούγες του. Ο ηγούμενος γύρισε και τον κοίταξε. Τώρα τα μάτια του αετού πετούσαν φωτιές. « Φέρεσαι σαν γριά, δύστροπη αρκούδα. Πάψε να αρνείσαι και κοίταξε προς το φως...Είναι καιρός πλέον...ήρθε η ώρα ` δεν το αντιλαμβάνεσαι;».

Την ίδια στιγμή άρχισαν τα μάτια του να δακρύζουν!

Ο ηγούμενος τον κοίταξε με απάθεια κι έκανε να πάει προς την πόρτα. Ήθελε να τον πετάξει έξω, όμως κάτι το αφύσικο άρχισε να εκπέμπει το σώμα του.

Χωρίς να μπορεί να το εξηγήσει μα και ούτε να το κατανοήσει, ένιωθε απίστευτα πως! Ασύλληπτες διακυμάνσεις σ' όλο το κορμί του.

Κάτι έμπαινε και έβγαινε μέσα του, οι αισθήσεις του έπαιρναν φωτιά κι έπειτα πάγωναν με ψηφιακή ταχύτητα ` κι ένα κουβάρι που ξετυλίγονταν μεσ' το στομάχι του τον λύτρωνε από κάποιο βάρος κι ύστερα ` λες και κατάπινε μέσα του χιλιάδες αστέρια το σώμα του πύρωνε σαν λυχνία...

Ταυτόχρονα τα πόδια του έγιναν βαριά, σαν να τα τσιμεντάρισε κάποιος, κάνοντάς του ένα άπρεπο αστείο κι έπειτα ` καθώς ο αετός συνέχισε να τον κοιτά επίμονα, ένιωσε όλος να αδειάζει απ' όλα. Αισθανόταν πως ήταν πιο ελαφρύς κι από το φτερό. Μέσα στις φλέβες του δεν είχε αίμα. Μια γλυκιά ανακούφιση τον πλημμύρισε γιατί μπορούσε να πετάξει. Να ανέβει ψηλά στον ουρανό.

Χαμογέλασε προς το θρυλικό πουλί, εκφράζοντάς του ευγνωμοσύνη και απόλαυσε τα μικροδευτερόλεπτα που νοητά πετούσε ψηλά. Ήταν ελεύθερος. Πόσα χρόνια είχε να αισθανθεί έτσι; Επιτέλους ο ηγούμενος της ιεράς μονής, άρχισε να ανακαλύπτει την αλήθεια!...

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, στα φιλοσοφικά και θεολογικά ερωτήματα ἡ γράφει: «Κι αν η μοίρα είναι το ίδιο με το μέλος και των μελών το ἄθροισμα και η σύνθεση αποτελεί οργανικό σώμα, κι αν το οργανικό σώμα ενωμένο με τη νοερή ψυχή είναι που παρουσιάζει τον τέλειο ἄνθρωπο, επομένως ὅποιος υποστηρίζει ὅτι η ψυχή, ἢ το σώμα είναι μέρος του ἁνθρώπου και μέλος, δεν θα αποτύχει να βρει την ἀλήθεια!» Κι ἐκεῖ, στο μέχρι πριν λίγο ἡ μουντό και παγωμένο γραφεῖο του ηγούμενου, ἄρχισαν ανοιξιάτικα χρώματα, ξαφνικά να υφαίνονται στους τοίχους, ἓνα πολύχρωμο χαλί, με τις φωτεινές αχτίδες του ἡλίου.

Τώρα το μέρος ἐκεῖνο ἡ γέμισε με εκτυφλωτικό φως, σαν ἡ κάποιο ουράνιο τόξο να παρανόησε κι ἔπεσε ολόκληρο μες ἡ το κελί...

Ο γέροντας ὅταν ἦταν παιδί ἡ κοιτούσε τα αεροπλάνα που πετούσαν στον ουρανό ἡ κι ολόένα το συναίσθημα ἐκεῖνο τον πλημμύριζε, ἄγνωστο πῶς! Ζούσε με τη φαντασία του πρωτόγνωρα ταξίδια. Εκείνος ἦταν ο κυβερνήτης που κρατούσε γερά το πιλοτήριο και ταυτόχρονα ἔδινε ἐντολές στο πλήρωμα για την ἀσφαλὴ πλοήγησή τους.

Ἄλλες φορές πάλι ὅταν πικραίνονταν ἀπὸ των ἁνθρώπων τις κακεντρέχειες και τις μίζερες ἀντιλήψεις, κλείνονταν μες ἡ το δωμάτιό του και ονειροπολούσε ταξίδια γαλήνια, ἡσυχα με πολλή ἀγάπη φορτωμένα.

Μερικές φορές ἡ καθὼς κοιμόταν στα ὄνειρά του ἡ γινόταν πουλί, ἓνα πουλί με ολόλευκες φτερούγες ἡ που πετούσε...πετούσε! Κι ὅταν το ὄνειρο τελείωνε, ο γέροντας ἐκλιπαρούσε τον Θεό να το ξαναζήσει. Ζούσε μες ἡ την μοναδική παιδική ἀθωότητα, μια ψυχή ἀγνή γεμάτη φως. Το σκοτάδι ἦταν ἄγνωστο στα μάτια του. Κι ἦταν κάποιες νύχτες που ο ηγούμενος, μικρό παιδί τότε, ἓνα ἀγγελούδι, ξαναζούσε ἐκεῖνο το ὄνειρο. Ἐνας ἄγγελος ἦταν ἡ που πετούσε! Τότε δεν γνώριζε πως πολύ ἀργότερα θα ἔμπαινε στον ἀόρατο πόλεμο ἡ που με πολύ γλαφυρό τρόπο ο Άγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης θα παρουσίαζε στις γραφές του.

Εκείνη την εποχή δεν γνώριζε για την παγκοσμιοποίηση τη νέα τάξη των πραγμάτων, οὔτε για τον σιωνιστικό Οικουμενισμό ἡ που ο μακαρίτης Χριστόδουλος τον χώρισε σε δύο μέρη, τον Καλό Οικουμενισμό και τον Κακό, λέγοντας μάλιστα πως ἐκεῖνος θεωρεῖ πως ο καλὸς οἰκουμενισμὸς είναι χρήσιμος για την ἁνθρωπότητα.

Ο καλὸς λύκος λοιπόν και ο κακὸς ἡ η ἀρκουδα και η ἀρκουδίτσα...τα ἴδια ἔνστικτα δεν ἔχουν; Ὑπάρχει λευχαιμία καλή και κακή;...

Κι ἔπειτα...ὔστερα ἀπὸ πολλά χρόνια, ο ηγούμενος ξαναἔνιωσε την ἴδια αἴσθηση. Το ἴδιο συναίσθημα...για μερικά μικροδευτερόλεπτα ἔζησε μια ἀσύλληπτη στιγμή!

Σ' ἐκείνη τη στροφή ἐπάνω, κατάλαβε πως το κάλεσμα ἦταν ἀπ' τον Θεό. Τον πανάγαθο Δεσπότη Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τώρα δεν μπορούσε να ἀρνηθεῖ τίποτα. Ἦταν το θέλημα του Θεοῦ.

Ἄλλωστε ἐδῶ και καιρό εἶχε ἐντοπίσει, πως οι γκεσταπίτες που λειτουργούσαν σαν φερέφωνο του ἀνεκδιήγητου αποτελούσαν το παλιό τέχνασμα του μυθικοῦ Οδυσσέα, τον Δούρειο Ἴππο. Τώρα ἀν ἔδειχνε κάποιες φορές διαλλακτικὸς και ἀκολουθοῦσε τη γραμμὴ της ουράς του πάπα, αὐτό γινόταν γιατί ο ἀνομολόγητος, η τρομάρα των μοναχῶν του Ἀγίου Ὁρους και των κληρικῶν, εἴτε θυμωμένος εἴτε ὄχι, ἦταν οχιά στον κόρφο τους!

Κάτι τέτοιοι προβατόσχημοι, ἦταν κι ἐκεῖνοι τότε οι ἀρχιερεῖς στη Σύνοδο της Κωνσταντινούπολης ἡ που με το ἀθεράπευτο μίσος τους, ἔθεσαν τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή σε μια σειρά ἀπὸ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια...

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, πέθανε το 662 σε ἡλικία ογδόντα δύο χρόνων. Στις 13 Αυγούστου, ἐξαντλημένος ἀπὸ τα βασανιστήρια και τα γηρατειά.

Λίγο νωρίτερα ἄρχές του έτους, μια Σύνοδος στη Κωνσταντινούπολη, αποφάσισε να του κόψει τη γλώσσα και το δεξί χέρι. Μαζί του μαρτύρησε και ο μαθητής του Αναστάσιος, όπως επίσης κι ένας άλλος Αναστάσιος, ο αποκρισάριος της Ρώμης στην Κωνσταντινούπολη. Τους τρεις μαζί στη συνέχεια τους έστειλαν εξορία στην Ανατολική Όχθη της Μαύρης Θάλασσας. Εκεί ο άγιος, παρέδωσε το πνεύμα του στον Ιησού Χριστό!...

Τώρα οι σάλπιγγες επιτέλους άρχισαν να ηχούν. Αν και το θηρίο ξάπλωσε φαρδιά πλατιά πάνω στον Άθωνα και έμπηξε τα κοφτερά δόντια του στη ράχή του Αγίου Όρους, ήρθε η ώρα της αναμέτρησης. Αυτός ο σταυροφορικός συνασπισμός των τριών τετάρτων έπρεπε να ακυρωθεί.

Εκατομμύρια κύτταρα μέσα στο κορμί του, ξαφνικά άρχισαν να εξαγριώνονται.

« Πώς αποσυντέθηκαν τόσο πολύ οι αξίες; Πώς χάθηκε εντελώς η αθωότητά μας; »

« Να πάνε στο σπίτι τους οι γκεσταπίτες με τα αφεντικά τους. Εκεί που ανήκουν...στην κόλαση! » ψιθύρισε ο γέροντας και άπλωσε το χέρι στο ξίφος του αετού. Το θρυλικό πουλί της Ορθοδοξίας κράτησε την ανάσα του καθώς ο γέροντας προσεύχονταν...

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ-

Ήταν στα μέσα του Μάρτη. Ο καιρός ήταν ζεστός με μερικές μόλις κηλίδες από λευκά σύννεφα στον ουρανό. Η άνοιξη είχε μπει με ηλιόλουστες μέρες. Στη Κάρυστο της Εύβοιας, στο μεγάλο και απόμερο σπίτι που η οικογένεια είχε τοποθετήσει τον ασύρματο GRC 19, με όλο τον επικοινωνιακό εξοπλισμό της, ο χειριστής Ηλίας Αντωνίου, δέχθηκε μια απρόσκλητη επίσκεψη. Ένας καλόγερος ήταν έξω από την σιδερένια εξώπορτα του αυλόγυρου και περίμενε ανυπόμονα να του ανοίξουν.

Ο Αντωνίου άγγιξε τα χείλια του για να κρύψει ένα χαμόγελο. Έπειτα έκανε μια γκριμάτσα φορτωμένη με δυσφορία κι ύστερα βγήκε στην αυλή. Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά και ζέσταινε τη μέρα. Πλησίαζε μεσημέρι.

« Τι θέλετε; » τον ρώτησε κι ετοιμάστηκε σχεδόν να τον χαιρετήσει, λέγοντάς του πως δεν μπορεί ν' ανοίξει την πόρτα!

« Να περάσω λίγο μέσα ` ευλογημένε. Το σπίτι είναι δικό μου! » Ο άλλος κοίταξε τον μοναχό με μισό μάτι. « Για ξαναπέστο ` πάλι! » Ο καλόγερος σήκωσε τα χέρια προς τον ουρανό κι έκανε νοερά την προσευχή του. Ο τύπος εκείνος τον σκανδάλιζε.

Έπειτα ` αφού πήρε μερικές ανάσες ψιθύρισε λυπημένα: « Αυτό το σπίτι είναι δικό μου. Εδώ μεγάλωσα...κι ήρθα να το δω. Πού είναι το κακό και δεν μ' αφήνεις να περάσω! » Ένα χαμόγελο πλατύ εμφανίστηκε στα χείλια του Αντωνίου. « Μπράβο σου παπά, σε πολύ καλά κουμάσια νοίκιασες το σπίτι σου », του ήρθε να του πει ` και ξαφνικά αισθάνθηκε μια ανεξήγητη χαρά. « Γιατί γελάς; » τον ρώτησε ο μοναχός. Ο άλλος σήκωσε τους ώμους του και συνέχισε να γελά. Ίσως να έφταιγε το γεγονός που εδώ και καιρό έπαιρνε κάτι χάπια που ο γιατρός του έγραψε!

Θα γελούσε ακόμα περισσότερο αν δεν κοιτούσε τον μοναχό που ανασκούμπωσε τα μανίκια του. Ήταν ένα δαμάλι. Ένα ζώο με κτηνώδη δύναμη. Κι όπως έδειχνε, τίποτα δεν το είχε να πηδήξει πάνω από τα κάγκελα. Μόνο που έπρεπε να προλάβει να του εξηγήσει πριν γίνει το κακό. Ο μοναχός εκείνος που ήταν ένας από τους Γκεσταπίτες που αλώνιζαν το Άγιον Όρος και τρομοκρατούσαν τους πάντες και τα πάντα, θα μπορούσε να πάθει ηλεκτροπληξία ή το λιγότερο παράλυση!

Έκανε πίσω και σήκωσε τα χέρια του απολογητικά! « Κανένα πρόβλημα », είπε.

Ύστερα ακούμπησε στα κάγκελα της εξώπορτας και του είπε σοβαρά. « Ψηλά στις ακίδες, υπάρχει εναλλασσόμενο ρεύμα δέκα οχτώ χιλιάδες βολτ! Μην το τολμήσεις γιατί θα πεθάνεις αμέσως. Στην άλλη περίπτωση και να ήθελα να ανοίξω, δεν έχω το κλειδί. Να γιατί γελώ και δείχνω λες και το απολαμβάνω. Είμαι κι εγώ αναγκαστικά κλεισμένος στη στρούγκα! » ο καλόγερος έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έδειχνε να τα έχει χαμένα. Τα μάτια του δεν ήταν πια καλοσυνάτα. Ήταν νεκρά. Το πρόσωπό του ήταν σα να είχε χάσει όλους τους μυς του. Έμοιαζαν όλα με σκηνή από ταινία τρόμου. Κάτι δεν πήγαινε καλά! « Είσαι καλά; » τον ρώτησε ο χειριστής από μέσα. Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι.

Έπειτα είπε: « Κρίμα...είχα χρόνια να το δω. Ξέρεις εδώ πέρασα τα καλά χρόνια μου. Είναι στιγμές που μου λείπει! ». « Λυπάμαι...αν όμως μπορώ να κάνω κάτι πες μου και θα το κάνω », του αντιγύρισε ο Αντωνίου.

Ο άλλος έμεινε για λίγο κοιτώντας τον στα μάτια. « Θα σου είμαι ευγνώμων », του ψιθύρισε. « Πες το και θα γίνει! ».

Τότε ο καλόγερος αδίστακτα ` έβγαλε ένα κλειδί από το ράσο του και το πέρασε μέσα από τα κάγκελα. « Όπως μπαίνεις στην κουζίνα, ακριβώς δίπλα ` υπάρχει μια κλειδωμένη πόρτα, που οδηγεί στο υπόγειο. Ήταν το μόνο μέρος που κράτησα για μένα γιατί έπρεπε να φυλάξω τα πράγματα της οικογένειας. Κάτω από τη σκάλα θα δεις ένα σιδερένιο μπαούλο. Άνοιξέ το...μέσα υπάρχουν πολλοί φάκελοι σφραγισμένοι με σχέδια και χαρτιά που αφορούν εμένα! » Έβγαλε από την τσέπη του

μια μαύρη χοντρή τσάντα πλαστική και πρόσθεσε: « Βάλε πενήντα φακέλους μέσα και έπειτα κλείδωσε! Θα σε περιμένω...».

Ο Αντωνίου δεν έκανε καμία ερώτηση, κατέβηκε και έκανε ακριβώς ό τι του είπε ο καλόγερος. Μόνο που ξέχασε να κλειδώσει!

Ο Αντωνίου βλάκας δεν ήταν. Έμαθε να κρατά την ανάσα του όταν ήταν δέκα χρονών. Όχι απλά να την κρατά για ένα λεπτό, αλλά να την κρατά σα να ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. « Πάρε ένα μάθημα ακόμα από τη ζωή » ψιθύρισε, σαν είδε τα χρήματα μέσα στους φακέλους. « Η ζωή είναι σκληρή. Αντιμετώπισέ την. Πολέμησέ την. Ύψωσε το παράστημά σου...κάντο για σένα! ». κι αυτό ακριβώς έκανε...καθώς είδε τον μοναχό να φεύγει βιαστικά, λυπήθηκε που έκαναν φτερά εκατό χιλιάδες δολάρια, όμως υπήρχαν πολύ περισσότερα μεσ' το μπαούλο εκείνο που τον περίμεναν.

Το βράδυ, αφού θα γέμιζε το σακιδίό του με εκατοντάδες φακέλους θα άνοιγε την πόρτα μ' έναν τρόπο που μόνο εκείνος γνώριζε. Τότε θα τους έστελνε όλους στο διάολο. Και τους μασόνους αφέντες του και τον Γκεσταπίτη ανοιχτομάτη!...

Η μασονία ξεκίνησε από οργάνωση των Ευγενών της Δύσης, των ολίγων για να μπορούν να ελέγχουν και να κυβερνούν τους πολλούς. Εκεί στηρίζεται και το σύνθημα του Τεκτονισμού: « EN CHAO ORDO », δηλαδή ` μέσα από το χάος η τάξη!

Πώς όμως βρέθηκαν τόσα πολλά χρήματα στο υπόγειο του Γκεσταπίτη μοναχού; Ποιες επιταγές εξαργύρωσε και πληρώθηκε σε δολάρια; Γιατί να νοικιάσει το πατρικό του στην μασονική οικογένεια;

Μήπως όλα αυτά συμβολίζουν κάτι; Μήπως άλλα λέει, άλλα σκέφτεται και άλλα κάνει;

Οι Γκεσταπίτες φίλοι του, γνώριζαν τις δραστηριότητές του; Αναρωτήθηκε!...

Στο μεταξύ στην Αθήνα, στη Γενική αστυνομική διεύθυνση ` ο αστυνόμος Νίκος Δωρής με την υπαστυνόμο Μαυρίδου, είχαν απλώσει τα ευρήματα που άφηναν οι δολοφόνοι των δύο γυναικών πάνω στο τραπέζι και αυτό που είχε στο σακιδίό του ο Λιβράτι. Τα σημειώματα που επίσης έγραφαν το ίδιο μήνυμα: «Τετέλεσται », βρίσκονταν κολλημένα σε κάθε ίχνος που άφηναν! Ένας καθρέφτης απλός, μια γομολάστιχα τετράγωνη και το σημείωμα με το μήνυμά τους...στις έξι και πέντε, οι δύο άντρες που μπήκαν μεσ' το γραφείο του αστυνόμου με διαφορά δύο λεπτών, κάθισαν στα καθίσματά τους κι άρχισαν να επεξεργάζονται το μήνυμα! Δεν χρειάστηκαν πολύ χρόνο. Κι οι δυο τους κατέληξαν στο εξής συμπέρασμα! « Το πρώτο μήνυμα με το τρίτο, ήταν γραμμένο από το ίδιο χέρι, ενώ το δεύτερο από κάποιο άλλο πρόσωπο! »

Οι αστυνομικοί κοιτάχτηκαν μουνδιασμένα. Τώρα είχαν να κάνουν με έναν εφιάλτη που σε άλλες συνθήκες θα τον απέφευγαν.

Όταν έφυγαν οι δυο γραφολόγοι, η υπαστυνόμος αφού άναψε τσιγάρο ψιθύρισε: « Πατήσαμε γερά στα σκατά...κι είναι αμφίβολο αν ποτέ ξεβρομίσουμε. Αυτή η υπόθεση θα μας κυνηγά χρόνια! »

Ο αστυνόμος έκανε έναν μορφασμό και χτύπησε μαλακά το χέρι στο γραφείο του. Η απόγνωση ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. « Βιαστήκαμε να ελευθερώσουμε τον Λιβράτι. Αν τον είχαμε κρατήσει μέσα θα φτάναμε στον άλλο που κυκλοφορεί ανενόχλητος ». στα χείλια της υπαστυνόμου σχηματίστηκε ένα πικρό χαμόγελο. « Ας αρχίσουμε από την αρχή...ψάχνουμε για έναν μοναχικό άντρα που σίγουρα μας ήρθε από τις Η.Π.Α.! Ο Λιβράτι έμεινε στο ξενοδοχείο ALDO β' κατηγορίας. Δεν ξόδευε

πολλά. Άρα σε κάποιο ξενοδοχείο της ίδιας κατηγορίας θα φιλοξενήθηκε και το αντίγραφό του...»

« Χάσαμε πολύ χρόνο! Αυτοί οι τύποι είναι εκπαιδευμένα σκυλιά, μπορεί να βγήκε από τη χώρα », μουρμούρισε ο αστυνόμος Δωρής. « Ίσως...έλα όμως ο στόχος υπάρχει. Η αποστολή τους δεν τελείωσε. Άλλωστε οι περισσότεροι δολοφόνοι ` ακόμα κι αν δουν το θύμα τους νεκρό, τριγυρίζουν εκεί γύρω! » του αντιγύρισε η υπαστυνόμος.

Ο Δωρής πήγε και στάθηκε για λίγο στο παράθυρο, κοιτώντας τη φωτισμένη Αθήνα. Ανάμικτα αισθήματα τον πλημμύρισαν. Ήθελε να κλοτσήσει να βρίσει να πετάξει το κύπελλο που κρατούσε στον τοίχο ` να λούσει με φωνές και ουρλιαχτά την Μαυρίδου για τις χαζές θεωρίες που είχε και να βροντήξει την πόρτα του γραφείου του. Να εξαφανιστεί. Όμως δεν έκανε τίποτα από όλα εκείνα που σκέφτονταν. Μέτρησε νοερά μέχρι το εκατό, πήρε μερικές ανάσες και γύρισε χαμογελώντας προς την υπαστυνόμο.

Η έκφρασή του είχε τώρα αλλάξει!

« Έχουμε να κάνουμε με επαγγελματία κυνηγό...αυτό το είδος των ανθρώπων δε συλλαμβάνεται. Προχθές στο ταχύπλοο μπορεί να ήταν δίπλα μου κι εγώ να μην το γνώριζα! Είναι χαρτιά που δεν καίγονται εύκολα. Ούτε βέβαια μπορείς ένα ζευγάρι τέτοιο να το εξολοθρεύσεις...αν ο στόχος υπάρχει ακόμα και θεωρείται πρώτη ανάγκης θα στείλουν άλλους. Αυτός δυστυχώς έγινε Λούης...»

Έσπρωξε τους φακέλους που είχε μπροστά του προς το μέρος της και πρόσθεσε: « Βάλτους στον προθάλαμο του αρχείου...ύστερα βλέπουμε...»

- ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ-

Την ίδια περίπου ώρα ἓνας γέροντας μιας μονῆς του Αγίου Όρους πλησίασε το μεγάλο τζίπ που τον περιέμενε στην αυλή με αναμμένη την μηχανή του. Ο μοναχός που ήταν στη θέση του οδηγού, βγήκε γρήγορα έξω να βοηθήσει.

Ο ηγούμενος προχώρησε προς τη θέση του οδηγού. « Θα οδηγήσετε γέροντα; » ρώτησε. Εκείνος ένευσε καταφατικά. « Μείνε εδώ ...θα πάω μόνος μου! » Ο τόνος της φωνής του έδειχνε κοφτός και βιαστικός.

« Να ἔναι ευλογημένο », αποκρίθηκε εκείνος και χάθηκε μέσα στη σκιά...Λίγο πριν, είχε ξεκινήσει από την ιερά μονή Εσφιγμένου κι ο γέροντας Μεθόδιος, με ένα παλιό λαντρόβερ...

Η νύχτα δεν ήταν κρύα. Ούτε έπεφτε βροχή. Φεγγάρι δεν υπήρχε μα ούτε κι αστέρια γιατί κρύβονταν από τα αραιά σύννεφα. Ήταν μια συνηθισμένη νύχτα. Κι όμως ἓ μια τόσο συνηθισμένη νύχτα ἓ θα σημάδευε θετικά ή αρνητικά την πορεία του Αγίου Όρους!

Κι εκεί ψηλά στο βουνό, που συναντήθηκαν λίγο αργότερα οι δύο γέροντες, εκείνο το σημείο έμελλε να είναι το σημείο ἓ Άγνωστος Χ!

Γιατί από εκεί μπορούσε να μην ξεκινήσει τίποτα και ταυτόχρονα να ξεκινούσαν άπειρα γεγονότα!...

Ήταν ο δέκατος ηγούμενος. Ο κύριος και ο ρυθμιστής. Έπαιζε την πλάστιγγα κι είχε λόγους να το κάνει. Δέκα συν ένας ήταν τώρα...

Ο ηγούμενος έβλεπε μακριά. Πολλή μακριά μάλιστα ἓ ίσως γιατί το άξιζε! Έλα όμως που η ΜΙΤ, είχε βάλει παράπλευρες δυνάμεις ἓ ώστε να τον ισοπεδώσουν!

Έσχιζε τα ρούχα της ἓ μεταφορικά, σαν άκουγε να παίζει το όνομά του!

Κι εκείνος δεν το γνώριζε, γιατί απλούστατα μαζί με τον γέροντα Μεθόδιο και πολλούς άλλους ἓ ήταν το φως...

Οι δύο γέροντες κάθισαν στο καινούριο 4 χ 4 πάνω από μιάμιση ώρα. Είχαν χρόνια να κοιταχτούν κι ας βρίσκονταν όλη τη ζωή τους μεσ' τον Άθωνα. Κι είχαν πολλά να πούνε μεταξύ τους και να ενώσουν πολλά που τους χώριζαν. Πολλά...πάρα πολλά...

Το ίδιο βράδυ ἓ μετά τα μεσάνυχτα, η ψυχή κούνησε ελαφρά τον συγγραφέα. « Ξύπνα », του είπε. « Μη κοιμάσαι...ο κόσμος από τώρα ἓ έχει αρχίσει να γυρίζει ανάποδα! Μπήκε πάλι στην ίσια τροχιά του! ». ο συγγραφέας ανακάθισε στο κρεβάτι και τρίβοντας τα μάτια του μεσ' το μισοσκόταδο ρώτησε: « Αφού μπήκε στην ίσια τροχιά γιατί γυρίζει ανάποδα; » Η ψυχή γέλασε δισταχτικά και γύρισε το φυτίλι της γκαζόλαμπας. Τώρα το δωμάτιο φωτίστηκε περισσότερο. « Οι ταγοί που αφεντεύουν τους πιστούς Χριστιανούς, έτσι θα πουν και θα ζητήσουν ευθύνες...δεν έχουν ηθική και τσίπα μέσα τους. Με το έτσι θέλω ἓ χρόνια τώρα παρουσιάζουν τον κόρακα για λευκό περιστέρι και πίστεψέ με, μέχρι τώρα τα έχουν καταφέρει μια χαρά ». « Εντάξει », ψιθύρισε εκείνος. « Όμως εμένα ἓ γιατί με ξύπνησες τόσο νωρίς...τι θέλεις να κάνω; ». η ψυχή στάθηκε στο μικρό τραπέζι και του έκανε νόημα να πλησιάσει. Μια δυσαρέσκεια υπήρχε στο πρόσωπό του, όμως της έκανε το χατίρι. « Κάθισε και γράψε », του είπε. Κι όταν ήταν έτοιμος πρόσθεσε: « Όταν χαράξει η μέρα ἓ τίποτα δεν θα υπάρχει ἓ να σκοτεινιάσει το φως! ». « Να ἔναι ευλογημένο », μουρμούρισε εκείνος κι έκανε ο σταυρό του. « Αμήν », είτε η ψυχή και χάθηκε...

Το αλληλένδετο τώρα πετούσε. Ο δικέφαλος αετός είχε κουρνιαώσει δίπλα στην ψυχή που κρατούσε το πιλοτήριο και κάπου κάπου έκλεινε τα μάτια του.

« Μην επαναπαύεσαι », φώναξε εκείνη. Τώρα χρειαζόμαστε περισσότερη ορμή και σθένος...δύναμη. Κατάλαβες; »

Εκείνος τίναξε τα φτερά του και κάτι γρύλισε. « Τι ήταν αυτό; » ρώτησε η ψυχή. « Αισθάνεσαι κουρασμένος; » ο θρύλος της Ορθοδοξίας και του Βυζαντίου δίστασε μια στιγμή. Έπειτα είπε: « Όχι...χαίρομαι πολύ, μα κάπου μέσα μου αληθινά λυπάμαι...λυπάμαι που δεν ενώσαμε όλους τους ηγούμενους του Άθωνα ». Η ψυχή δεν αποκρίθηκε. Έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλή να κοιτά τον ουρανό κι έπειτα αποκρίθηκε: « Θα τους ενώσουμε...αν βάλεις πλάτη, κάτι θα γίνει! » το θρυλικό πουλί γύρισε και κοίταξε τη ψυχή. Του χαμογελούσε αινιγματικά και επικίνδυνα! Για πρώτη φορά μαζεύτηκε φοβισμένος. Τον τρόμαξε το βλέμμα της ψυχής και το χαμόγελό της. « Ας το ξεκινήσουμε τότε! » του ψιθύρισε κι άρχισε να στρίβει το αλληλένδετο προς το Άγιον Όρος...

Έχετε ακούσει για τα τάγματα των αγγέλων του Θεού. Γνωρίζεται πως από τα δέκα τάγματα που έγιναν για να υπερασπίζονται το θέλημα του Ιησού Χριστού ` το ένα, που το ονομάζουν πεπτωκότες, έπεσε στη γη και στη πλάνη του Διαβόλου; Είναι αυτό που πολεμάει, τους Άγιους και την Εκκλησία την Ορθόδοξη του Χριστού. Κάνει μεγάλο αγώνα, ώστε να παρασέρνει πιστούς Χριστιανούς στα αιρετικά δογματικά κέντρα της δύσης. Γιατί εκκλησίες δεν μπορούμε να πούμε πως είναι αυτά τα μωσαϊκά αιρετικά παράκεντρα.

Έτσι, το τάγμα με τους πεπτωκότες αγγέλους που πήγαν με τον διάβολο, τον σατανά , το θηρίο 666, τον Λατίνο ` έδωσε ο Ιησούς Χριστός εντολή ` να το αντικαταστήσουν οι μοναχοί πάνω στη γη. Από τότε ο μοναχισμός έγινε το μήλο της Έριδος για τον σατανά και το θηρίο. Λένε μάλιστα πολλοί μεσ' το Άγιον Όρος, πως ο σατανάς δίνει δέκα χιλιάδες ψυχές λαϊκών για να κάνει έναν μοναχό δικό του.

Η ταπείνωση, η υπακοή, τα δάκρυα, η μετάνοια, η προσευχή και η εξομολόγηση, είναι τα όπλα των μοναχών κατά του θηρίου..

Ο γέροντας της Εσφιγμένου Μεθόδιος επιμένει σ' αυτά όπως επίσης και στην αγάπη που πρέπει να είναι μέσα από την ψυχή τους. Να πηγάζει απεριόριστη κι ελεύθερη. « Η αγάπη, η ελεημοσύνη και η συγχώρεση, πρέπει να μοιράζεται απλόχερα από όλους. Δεν είναι όπως η γραμματική και η άλγεβρα που έχουν κανόνες και νόμους... η αγάπη δεν έχει μέτρο. Δίνεις γιατί θέλεις να δώσεις, κι όταν η ψυχή θέλει να δώσει ` δίνει απεριόριστα. Δεν κρατάει ούτε ντεφτέρια, λες και κάνει εμπορική συμφωνία! Ούτε βέβαια δίνει εκεί που γνωρίζει πως θα πάρει. Αν το κάνει με τη σκέψη αυτή, τότε δεν μοιράζει αγάπη ` κι αυτό είναι πράξη κολάσιμη! ». ο γέροντας Μεθόδιος δεν περιορίζεται μόνο στις παροτρύνσεις. Γνωρίζει πως οι καιροί είναι πονηροί και ύποπτοι και συνεχώς αγωνιά για τους μοναχούς του. Όπως ο καλός ποιμένας για το ποίμνιό του.

Προσεύχεται συνεχώς στον Ιησού Χριστό και στην Πλατυτέρα των Ουρανών την Παναγία την Κυρία Θεοτόκο Μαρία, ώστε μέσα στο περιβόλι της ` να τους χαρίζει τα χρειάζομενα για την τροφή τους: Μέλι, ελιές, σιτάρι, κρεμμύδια, ψάρια, λάδι και κρασί...

Εκείνες τις μέρες όμως, το πένθος που εδώ και καιρό πλάκωνε την ψυχή του, έπαψε να τον βαραίνει τόσο. Ξαφνικά από εκείνο το βράδυ που συναντήθηκε με τον δέκατο ηγούμενο πάνω στο βουνό, ένωσε μια πρωτόγνωρη ανακούφιση. Μπορούσε δειλά να ελπίζει κι αυτό ήταν υπέροχο. Υπέροχο και καταπληκτικό ήταν και το έργο του αλληλένδετου που συνέχιζε να πετά πάνω από τον ουρανό του Αγίου

Όρους...υφαίνοντας το φωτεινό χαλί του Αλληλενδετικού, που είχε ξεκινήσει πριν εκατόν πενήντα χρόνια! « ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΕΔΙΟ »...

Ένα σχέδιο ` που συνεχώς έπαιρνε σάρκα και οστά, μέχρι να γίνουν οι συνθήκες ευνοϊκές και να ετοιμαστούν με την ιδέα, πως ήρθε η ώρα ` της : « ρήξης και ανατροπής »!

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤ. ΜΠΑΜΠΑΤΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ

Εξήντα χρόνια μετά, μια ψυχή τράβηξε από την κλειδωμένη ντουλάπα τα σχέδια του "μεταγωγικού". Ο χρόνος δεν είχε αφήσει σημάδια πάνω τους. Όλα έδειχναν πως ήταν έτοιμα για ένα νέο ξεκίνημα. Για μια δεύτερη πτήση. Έναν ολόκληρο μήνα παιδευόταν έως ότου ακούσει τις καλολαδωμένες μηχανές του να δουλεύουν καλά. Ίσιασε τα φτερά από τις ζάρες του ανέμου και γέμισε τα ντεπόζιτα με καύσιμα. Την επομένη θα πετούσε!

Λίγο πριν σκοτεινιάσει κι αφού έκανε έναν τελευταίο έλεγχο στα όργανα του κόκπιτ, κλείδωσε το σκάφος κι έπεσε να κοιμηθεί. Η καλή πλοήγηση απαιτούσε ξεκούραστο και καθαρό μυαλό...

Τώρα το βάρος του σταυρού ήταν πάνω στους ώμους του. Ο μακρύς γολγοθάς άρχιζε!

Ο χρόνος είχε παγώσει ξαφνικά σε μια έρημη και τρομακτική αιωνιότητα...

Την άλλη μέρα, με το πρώτο φως της αυγής, η ψυχή, πήρε ένα δοχείο με μαύρη μπογιά κι έκανε στα πλευρά του σκάφους πέντε μαύρους κύκλους. Κάτω ακριβώς έγραψε:

"ΤΟ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΟ". Ήταν πλέον έτοιμος για πτήση...